

Ừ Thì, Tao Thích Mà!

Contents

Ừ Thì, Tao Thích Mà!	1
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	9
4. Chương 4: Chương 4	14
5. Chương 5: Chương 5	17
6. Chương 6: Chương 6	21
7. Chương 7: Chương 7	23
8. Chương 8: Chương 8	28
9. Chương 9: Chương 9	32
10. Chương 10: Chương 10	36
11. Chương 11: Chương 11	41
12. Chương 12: Chương 12	45
13. Chương 13: Chương 13	51
14. Chương 14: Chương 14	54
15. Chương 15: Chương 15	57
16. Chương 16: Chương 16	60
17. Chương 17: Chương 17	63
18. Chương 18: Chương 18	66
19. Chương 19: Chương 19	70
20. Chương 20: Chương 20	73
21. Chương 21: Chương 21	75
22. Chương 22: Chương 22	78
23. Chương 23: Chương 23	79
24. Chương 24: Chương 24	81
25. Chương 25: Chương 25	82
26. Chương 26: Chương 26	85
27. Chương 27: Chương 27	87
28. Chương 28: Chương 28	89
29. Chương 29: Chương 29	91
30. Chương 30: Chương 30	92
31. Chương 31: Chương 31	95
32. Chương 32: Chương 32	96
33. Chương 33: Chương 33	98
34. Chương 34: Ngoại Truyện	99

Ừ Thì, Tao Thích Mà!

Giới thiệu

“Hắn mím chặt môi, chậm rãi nói từng chữ:- Tao thích mày. Tôi cười. Hắn lặp lại: - Tao thích mày.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-thi-tao-thich-may>

1. Chương 1: Chương 1

- Vi Yến!

Nghe gọi tên, tôi giật mình đứng lại. Đầu óc này giờ ở trên mây cuối cùng cũng kịp quay về để nhận diện tiếng nói ban này.

- Dạ thầy gọi em?

Thầy Phan ngoắc ngoắc tôi:

- Ủ, em lại đây!

Rồi, thấy cái tên Võ Thiên đứng bên cạnh thầy, tôi cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra. Quay sang bảo nhỏ Nhi dắt xe đi gửi một mình, tôi nhanh chân tiến đến chỗ thầy.

Thầy Phan chỉ vào Võ Thiên, bảo tôi:

- Đây này, Cao Võ Thiên 9A2, bỏ áo ngoài quần. Bạn này của lớp em, thầy giao lại cho em đó. Thầy đã ghi tên bạn vào sổ rồi, lát em nhớ báo cô chủ nhiệm.

Tôi ngoan ngoãn:

- Dạ. Thay mặt bạn em xin lỗi thầy.

Thầy lắc đầu:

- Không sao. Haizz...Một đứa thì ngoan hiền, lẽ phép vậy đó, còn một đứa thì... Học sinh bây giờ thật là hết nói nổi!

Nghe thầy ca cẩm mà tôi thấy vừa ngại lại vừa buồn cười. Nếu không nhanh chân lẹ tay kéo tên Võ Thiên đi thì chắc thầy đã rút lại lời khen ban này mất rồi. Ai bảo cái tật tôi nó hay cười

Lại nói đến cái tên Võ Thiên. Hình như không gây chuyện thì hắn ăn không ngon, ngủ không yên. Càng nghĩ càng tức, tôi bất giác nhéo hắn một cái rõ đau khiến hắn la oai oái:

- Này! Này! Làm cái gì thế hả? Lên cơn à?

Càng la tôi lại càng nhéo mạnh hơn. Hắn đành hạ giọng:

- A! Đau mà! Tha cho tao đi, có gì từ từ nói!

Tôi cười đắc ý:

- Ạ chị Yến!

Hắn nghiêng rằng:

- A...chị...Yến...

Tôi cũng chẳng buồn tha:

- Nói đằng hoàng, chị Yến sao?

- A chị Yến...dễ thương!!!!

Ha ha... Có thể chứ. Nhưng dù sao tôi cũng phải ra về lớp trưởng một tí. Tôi nghiêm mặt bảo hấn:

- Đi học tại sao không ăn mặc cho chỉnh tề hả? Lớp bị trừ điểm thi đua tuần rồi đó, vừa lòng chưa?

Hấn nói lí nhí (về mặt nhìn như nai tơ thành tinh =='):

- Tao xin lỗi.

- Để dành lời mà xin lỗi cô ý, xin lỗi tao làm gì?

Hấn chặn trước mặt tôi (tốc độ ánh sáng!):

- Thôi mà, tao năn nỉ mày đấy! Chết tao!

Tôi xô mạnh hấn:

- Hên xui à...

Nói rồi, tôi chạy thật nhanh lên lớp. Chẳng biết sau đó hấn đi đâu mà mãi đến 15 phút đầu giờ mới lếch lên đến lớp.

À, nói chưa nhỉ? Hấn ngồi cạnh tôi đấy! Tội thân tôi...Con bé hiền lành thế này mà cô lại cho ngồi cạnh một con cáo! Nói gì thì nói, lớp tôi có truyền thống đoàn kết đã 4 năm nay. Nên dù tôi có ghét, có hận hấn thì tôi cũng chẳng nỡ mách cô chuyện vừa rồi đâu.

Ấy thế mà cô lại biết! Vậy mới nói, quả không hổ danh là Ly “sát thủ”.

Giờ sinh hoạt chủ nhiệm, tự đứng cô lại xuống tận bàn tôi (và hấn), cười cười:

- Sao, tự giác không?

Cả hai cùng thấy “nhột”, không hện mà cũng giả nai:

- Dạ? Chuyện gì ạ?

Cô chuyển ánh mắt sang hấn (đỡ khổ):

- Làm gì mà bị thầy Phan nhắc nhở vậy nhỉ?

Thôi rồi, tôi quên mất cô với thầy Phan là chỗ thân tình, nghĩa là vừa “thân” lại vừa có “tình”. Đến nước này, hấn đành thú nhận:

- Dạ, bỏ áo ngoài quần ạ...

*

* *

Từ sau khi phải tự phê bình trước lớp về tội bao che cho hấn, tôi lại càng hận hấn hơn. Tuyệt nhiên không phải là vì tôi thấy xấu hổ với lớp. Thậm chí, khi tôi chỉ vừa cầm bản kiểm điểm bước lên bục giảng tại nó đã dành cho tôi một tràng pháo tay nồng nhiệt, cứ như chào đón ngôi sao nổi tiếng (ôi ngại!). Tôi cũng lịch sự cúi chào lại. Thế là bị “sát thủ” xử ngay:

- E hèm! Nghiêm túc!

Chợt nhớ mình đang là “tội phạm”, tôi tăng hắng một tiếng rồi bắt đầu đọc:

- Em tên Lâm Vi Yến, là lớp trưởng lớp 9A2. Em xin tự phê bình trước lớp vì đã không báo cáo với cô về việc bạn Cao Vỹ Thiên bị thầy Phan nhắc nhở. Em xin hứa với cô và các bạn từ nay về sau sẽ không tái phạm nữa.

Vừa dứt lời, một tràng pháo tay lại vang lên “bốp...bốp...”. Tôi định chào lần nữa, nhưng sợ lại bị la nên thôi.

Bọn nó ngồi ở dưới cười sặc sụa, mà hình như tên Thiên là đứa cười to nhất. Cứ cười đi, ta cho mi cười trọc quai hàm luôn đấy! Cũng tại người mà bỗng cô nương đây mới phải thấp thỏm lo lắng chuyện ta viết kiểm điểm đến tai hotboy Phan Hải Phong của lòng ta...

Lo lắng quả không thừa. Tốc độ lan truyền của tin tức nhờ mấy cái miệng lớp 9A2 còn nhanh hơn cả đài VTV. Sáng sớm, vừa bước vào trường cùng nhỏ Nhi, Hải Phong đã “hỏi thăm” tôi:

- Sao hôm qua Yến phải viết tự kiểm vậy?

Tôi cười:

- Tại mình...quên mách cô chuyện Vũ Thiên bị thầy Phan nhắc nhở ấy mà.

Hải Phong cười hiền:

- À...

(Phong thật thà quá rồi đấy! Bịa thế mà cũng tin)

- Mà thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Phong ôn tập sao rồi? Hình như sắp thi học sinh giỏi vòng trường rồi đấy!

Hải Phong ngồi xuống một chiếc ghế đá. Tôi cũng lại ngồi ngay bên cạnh. Cũng may nhỏ Nhi vừa kéo cả đám con gái xuống căn tin, nếu không thì...

- Mình ôn cũng được kha khá rồi. Nhưng Toán khó quá, mình hơi lo... Còn Yến, Yến ôn được nhiều chưa?

Tiếng nói ảm áp của cậu bạn làm tôi chợt mỉm cười.

- Mình cũng ổn. Nói chung thì Văn cần cái hứng là chính. Cầu mong hôm thi mình gặp chuyện gì đó vui vui, vậy là OK!

Từ xa, nhỏ Nhi cười tươi thật tươi, vậy tôi rồi rít. Bên cạnh nó là cả một đám con gái lớp tôi. Biết không thoát được cái đám nhiều chuyện, tôi đành tạm biệt Hải Phong, tiến đến bên tụi nó.

Nhỏ Nhi lên tiếng trước:

- Lãng mạn quá hén!

Tiếp đó là nhỏ Thanh:

- Đẹp đôi ghê! (Nhấn mạnh chữ “đẹp” là sao hả?)

Rồi nhỏ Bảo Anh:

- Đúng là “nồi nào úp vung đó”! (chả biết nó khen hay chê ==')

Thấy mấy đứa bạn cứ vòng vo, tôi nạt:

- Thôi, đừng có dối lòng. Muốn hỏi gì thì hỏi đi, tui biết là tui hông có thoát khỏi cái mỏ của mấy người đâu.

Bọn nó cười hề hề, rồi nhỏ Lê đại diện lên tiếng:

- Thay mặt Hội Bà Tám, tôi xin được phỏng vấn cô Vi Yến một vài câu hỏi sau đây. Thứ nhất, giữa cô Vi Yến và anh Hải Phong, ai là người bắt chuyện trước trong cuộc trò chuyện vừa rồi? Thứ hai, hai người đã nói về chuyện gì? Thứ ba, khi nào thì chúng tôi mới nhận được thiệp hồng đây? Thứ tư,... À quên, hết rồi.

Con bạn tôi... Thật là! Tôi nuốt nước bọt, từ từ trả lời:

- Tôi - Vi Yến, xin được phép trả lời những câu hỏi của cô Lê “lí luận” như sau. Thứ nhất, trong cuộc đối thoại vừa rồi, anh Hải Phong đẹp trai, dễ mến, học giỏi, lớp trưởng gương mẫu lớp 9A1, là người bắt chuyện trước. Thứ hai, chúng tôi nói về một vấn đề hết sức “hot” trong những ngày nay, đó là chuyện... thi học sinh giỏi. Và thứ ba, là chuyện thiệp hồng ấy mà... Hi, ngại quá, chờ đến Tết Công - gô đi nghen!

Mấy cái lỗ tai này giờ vảnh lên hết cỡ khi nghe câu cuối cùng thì lần lượt sụp xuống. Há há...Này thì nhiều chuyện!

Bỗng có tiếng nói vang lên từ phía sau:

- Anh Hải Phong đẹp trai, dễ mến, học giỏi, lớp trưởng gương mẫu lớp 9A1. Ha ha ha...

Tôi đỏ mặt quay lại. Còn ai ngoài tên Võ Thiên đáng ghét, đáng chết kia chứ! Lại còn cái bọn con trai nữa... Sai lầm, thật là sai lầm mà! Tự dừng lại đi nói những chuyện này dưới sân trường. Câu nói đó mà đến tai Hải Phong chắc tôi có nước...độn thổ! Tôi giơ tay lên, định cho tên Võ Thiên một bài học, nhưng hần hiểu quá rõ tôi nên đã co giò mà chạy mất hút từ khi nào.

2. Chương 2: Chương 2

Tuần này lớp tôi lao đầu vào học không kể ngày đêm. Chả là cuối tuần sẽ có kì thi học sinh giỏi cấp trường ấy mà! Lớp tôi cùng với 9A1 (lớp Hải Phong...) và 9A3 là ba lớp chọn, quy tụ toàn học sinh giỏi nên số lượng tham gia dự thi dĩ nhiên có phần đông hơn những lớp khác. Thậm chí lớp tôi đi thi gần hết lớp.

Với kinh nghiệm thi cử dày dặn, đứa nào cũng thừa hiểu vòng trường khó hơn vòng Thành phố và vòng Tỉnh rất nhiều. Trường tôi muốn chọn ra những học sinh thật ưu tú để tranh tài với trường khác. Năm nay còn “căng” hơn vì có thêm vòng Tỉnh. Tức là trong khi những em khối 6, 7, 8 ung dung mà chờ thi học kì 2 và đón hè thì chúng tôi vẫn phải vùi đầu vào đồng sách vở. Xong vòng Tỉnh thì thi học kì 2 rồi thi tuyển lớp 10 luôn! Nói chung là từ bây giờ trở đi chúng tôi phải tự giác học hành chăm chỉ nếu như không muốn sau này phải nhồi nhét một cách cực khổ trong những ngày gần thi.

Ngoài giờ học chính khóa, đứa nào đứa nấy đều phải vào trường thêm 3, 4 buổi để ôn thi.

Trong số những đứa bạn, tôi thân với nhỏ Nhi nhất. Phần vì nhà chúng tôi chung một con phố, phần vì cả hai đứa đều trong đội tuyển Văn của trường 4 năm nay. Thế nên, cả đi học lẫn đi ôn tôi đều đi chung với nó. Sáng, nó dậy rất sớm. Nhờ vậy mà nó kiêm luôn đồng hồ báo thức của tôi. Nhưng mỗi lần đi chung nó thường bắt tôi phải đeo nó, chỉ với một lí do đơn giản: xe nó, nó có quyền!

“Tình...tang...tính...tang...”

Điện thoại reo. Mắt nhắm mắt mở, tôi cũng chẳng nhớ mình đã bấm nút gì, rồi đưa điện thoại lên tai:

- A...lô...

- Đừng nói với tao là mày còn ngủ đấy nhé!

Giọng nói đầy quyền lực của con bạn làm tôi tỉnh ngay tức khắc.

- À không, tao dậy rồi. Chờ tao xíu...

- Nhìn đồng hồ! - Nó ra lệnh

- 1h20... Thôi chết!

Nhi ơi Nhi mày đúng là bạn tốt. Sém tí nữa là trễ học rồi. Ôn thi mà đi trễ thì có mà bay đầu chứ chẳng chơi.

Nói gì thì nói, không có ý tự cao nhưng nhiều khi tôi cũng phục mình lắm. Trong 10 phút mà vừa VSCN, vừa thay quần áo lại vừa đi đến trường. Tất cả cũng nhờ kỉ luật thép của nhỏ Nhi =)))

Trên đường đi...

- Mày với Hải Phong sao rồi?

Nhi ít khi hỏi, mà đã hỏi thì phải trúng ngay tim đen tim đỏ nó mới chịu.

- Sao là sao? - Thật, tôi không hiểu ý nó thật chứ không phải tôi đang giả hươu đâu!
- Thì mày có tình cảm với Hải Phong thật hả?
- Chắc vậy...

Nó lạng một cái làm tôi giật thót tim. Đây là lí do tôi thường chịu cực mà đeo nó chứ ít dám để nó cầm lái.

Nó tiếp:

- Vậy Hải Phong có thích mày không?

Tôi rút kinh nghiệm, tay vịn chắc yên xe rồi mới trả lời:

- Không biết nữa. Mày thấy sao?

Nó trầm ngâm một lúc lâu, rồi phán:

- Tao cũng không biết! Nếu không phải nó đang đeo tôi thì tôi đã cho nó biết tay từ lâu rồi. Bực quá, tôi giả vờ triết lí:

- Thôi mày ơi, bây giờ ôn thi cho tốt mới là quan trọng nhất, mọi chuyện dẹp sang một bên đi!

Nó thắng xe cái két. Lần thứ hai... Sau này chắc tôi phải hạn chế cho nó đeo tôi lại.

- Xuống xe đi! - nó lệnh.
- Chi? Còn tí nữa mới tới trường mà!
- Đi bộ cho vui.

Tự nhiên tôi lại cả tin mà bước xuống xe. Hai chân tôi vừa chạm đất, nó đã phóng xe mất hút vào cổng trường. Nhi ơi Nhi! Thù này ta sẽ trả!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

*

* *

Nói ra thật khó tin nhưng tên Thiên là học sinh giỏi Lý (:o). Không những thế, hắn còn là một trong những “học trò cưng” của các thầy cô dạy Lý. Nhiều khi bọn tôi cũng phải hạ giọng để nhờ hắn hướng dẫn giải đồng bài tập cao như núi.

Người ta nói những đứa học hơi giỏi một chút rất hay c.hảnh, trong khi những “thánh” thì lại khiêm tốn cực kì.

Từ phòng thi bước ra, đứa nào đứa nấy chỉ biết lắc đầu. Không làm bài được thì dĩ nhiên phải lắc đầu, nhưng làm bài được cũng lắc đầu nốt kéo lại bị thiên hạ bảo là kiêu căng. Thế nhưng tên Thiên lại thích làm ngược lại. Hắn đeo cặp trên một vai, vẻ mặt đắc ý cười một cách nham nhở. Nguyên vớ vai hắn:

- Được không mậy?

Hắn cười toét miệng:

- Quá được luôn ấy chứ!

Tôi đứng giữa đám con gái, mắt thì nhìn về hướng nhỏ Nhi nhưng lại cố tình nói to:

- Hôm nay có phải Cá tháng Tư đâu mà lại có người chém gió công khai vậy hả trời?

Hắn chẳng vừa, tay thì bá vai Nguyên nhưng từng câu chữ thốt ra lại hướng về phía tôi:

- Nếu “ai kia” không tin thì cứ việc cược xem. Nếu tao đậu thì “ai kia” phải khao trà sữa nhá!

Lúc này, tôi quay hẳn sang hắn, nhưng mắt lại nhìn tên Nguyên, cười gian:

- Cược thì cược. Nguyên này, mày làm chứng cho tụi tao ha!

Nguyên nhúng vai:

- Sao cũng được. Chẳng hiểu sao hai đứa mày lại học chung lớp và ngồi chung bàn với nhau được tới 4 năm...

Bắt gặp ánh mắt hình viên đạn của tôi và hấn gần như cùng một lúc, Nguyên hiểu nếu nó không đi sớm thì trước sau gì cũng phải ôm vài vết thương về nhà, thế là nó kéo hấn ra cổng.

Tôi định nói thêm vài câu nữa, nhưng bắt gặp nụ cười hiền như ánh nắng nhạt vào những chiều hoàng hôn của Hải Phong, tôi lại thôi. Nhỏ Nhi cười thật tươi với Hải Phong, rồi nhìn tôi cười thật...gian?! Thật là, cách đối xử với trai và với bạn có cần phải khác nhau đến vậy không? Nhưng dù sao nó cũng có ý tốt bảo rằng nó đi về trước, lát tôi sẽ nhờ Hải Phong đưa về - đó là ý nghĩa của hai nụ cười hoàn toàn trái ngược lúc này. Tôi tiến về phía Hải Phong. Tự dưng tôi lại có cảm giác rằng cậu bạn này chính là ánh nắng dẫn tôi đến những chân trời mới, dù là ánh nắng rất nhạt. Nhờ Hải Phong mà tôi cố gắng học thật giỏi trong những năm qua cũng như luôn năng nổ và hoạt bát để có thể xứng đôi với cậu ấy. Có lẽ, những thành công nhỏ bé mà tôi đã đạt được là do Hải Phong, một phần nào đó nhưng cũng đủ để tôi có niềm tin.

Tôi và Hải Phong trò chuyện với nhau về những câu hỏi hóc búa trong đề thi ban này. Rồi cậu ấy đèo tôi về đến tận nhà.

Suốt quãng đường đi, theo nhịp bánh xe quay đều có một trái tim đang đập nhanh đến lạ...

*

* *

Tiếng đập bàn. Tiếng ghé ngã. Tiếng hò hét. Tiếng cười đùa. Và sau cùng:

- Cô vô! Rút quân tụi bây ơi!

Do mấy ngày qua ôn thi căng thẳng nên tôi cảm thấy mệt mỏi, chỉ gục mặt trên bàn và chớp mắt chút thôi mà cái lớp 9A2 đã loạn còn hơn ba cái chợ họp lại.

Lúc này, cái bàn yêu dấu của tôi đột nhiên rung mạnh. Không nhìn cũng biết cái tên Võ Thiên hùng hổ la hét lúc này bây giờ thấy bóng cô lại ngoan ngoãn chui về chỗ như chú mèo con.

Từ xa đã nghe lớp ồn, Ly “sát thủ” lớn tiếng:

- Vi Yến đâu?

Ba hồn bảy vía của tôi ngay lập tức trở về nhập xác. Tôi đứng lên, thều thào:

- Dạ... em bị nhức đầu nên... Em xin lỗi cô vì để lớp ồn...

Tên Thiên quay sang tôi, hồn nhiên hỏi:

- Ủa mày bệnh hả?

Tôi liếc hấn một cái thay cho câu trả lời. Nhưng thật sự mà nói thì lúc này tôi không hề muốn mở miệng nói câu nào. Cả cơ thể cũng chẳng hề muốn vận động.

Cô Ly tuy là “sát thủ” thật nhưng về khoản thương học trò thì không ai sánh bằng. Cô xuống tận bàn, đưa tay lên trán tôi rồi nhẹ nhàng bảo:

- Em bị sốt rồi đấy! Bảo bạn nào đó đưa em xuống phòng y tế nghỉ đi. Hay là giờ em xuống với cô luôn, cô cũng có việc cần gấp cô y tá đấy!

Tôi dụi dụi mắt, nước mắt sống tràn ra, nóng hổi. Nghe nói khi sốt cao người ta lại thường bị chảy nước mắt như thế, hình như để điều hòa thân nhiệt.

Nghe cô nói, nhỏ Nhi, nhỏ Lê và nhỏ Bảo Anh nhanh nhẹn:

- Để tụi em đưa bạn xuống nha cô!

Đừng tưởng bỏ, tụi nó không tốt với tôi đến vậy đâu. Tiết sau là tiết Sử, tụi nó chỉ muốn trốn trả bài thôi. Tôi nghĩ mình không sao, vì sức khỏe tôi vốn không tốt lắm nên sau những ngày căng thẳng tôi vẫn thường hay bị nhức đầu thế này, thế là tôi khua tay:

- Dạ thôi, em không sao đâu cô.

Cô Ly trều mến nhìn tôi:

- Ủ, nhưng nếu mệt quá thì nhớ xin xuống phòng y tế đấy nhé!

Tôi mỉm cười gật gật đầu. Á! Gật mạnh làm chi cho cơn nhức đầu lại được dịp mà hoành hành thế này!

Trong khi tôi đang vật vã với cơn nhức thì tụi nó lại vô tư chép miệng:

- Hic...Tiếc quá! Xíu nữa là trốn được rồi...

Tôi tức lắm, nhưng mệt quá nên lại đành im lặng. Ông bà ta nói cấm có sai, không có sức khỏe thì chẳng khác nào mất tất cả. Haizzz...

Trống đánh vào tiết 1. Khó khăn lắm tôi mới đứng lên nổi, lạ còn phải lớn tiếng hô:

- Học sinh, nghiêm!

Cả lớp đứng nghiêm trang, chỉ có con lớp trưởng là gần như muốn ngã (=='). Cô vừa ra hiệu cho lớp ngồi xuống, thân trên của tôi đã nằm gục trên bàn. Trông tôi buồn cười lắm hay sao mà cái tên kẻ bên cứ cười lăn lộn thế hả trời? Thôi, mặc kệ, hôm nay ta bệnh nên tạm tha cho người đấy. Mai mi sẽ biết tay ta, Thiên ạ!

- Học sinh, nghiêm!

Tôi giật mình. Tiếng nhỏ Thanh - lớp phó trật tự vang lên đồng loạt. Cô đã bước ra đến cửa lớp. Trong khi tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì tên Thiên đã nhăn mặt:

- Cô biết mày bệnh nên cho mày nghỉ đó. Nhỏ Thanh thay thế nhiệm vụ của mày rồi. Cô còn bảo tao chép bài hộ mày nữa chứ! Thật là hư cấu quá mà!

Không biết tôi nên cảm ơn cô hay trách cô đây! Chữ tên Thiên mà viết vào tập tôi thì thôi rồi.... T . T

- Nhưng tao đâu có rảnh mà chép cho mày. Tao nhờ Bảo Anh chép rồi.

Ồn giời...

Nhìn sang Bảo Anh với nét chữ rồng bay phượng múa, nó đang nháy mắt với tôi. Hiểu ý quá rồi, không một li trà sữa thì cũng một li trà chanh. Thôi kệ, hết bệnh tôi nhất định sẽ trả ơn nó.

Tiết 2 cũng trôi qua như tiết 1. Thầy Huy dạy Tin cho tôi nghỉ thoải mái. Đấy, ngày thường ngoan ngoan nó có cái lợi thế đấy!

Hết tiết 2. Tiếng nhạc dưới sân trường vang lên. Thầy Phan nói trên loa:

- Tất cả học sinh nhanh chóng xuống sân xếp hàng tập thể dục giữa giờ.

Nhỏ Nhi đến cạnh tôi, nhỏ nhẹ:

- Mày ở trên lớp đi, lát tụi tao xin phép cho.

Tôi lắc đầu:

- Thôi tao khỏe rồi. Tao xuống xếp hàng, không lớp lại bị trừ điểm nữa.

Nhỏ Nhi nhìn tôi ngán ngẫm:

- Đồ cứng đầu!

Dưới sân trường, tất cả học sinh đã xếp hàng ngay ngắn. Lớp tôi cũng vậy. Tuấn “cún” vỗ vai tôi:

- Hôm nay mày bệnh nên tụi tao hứa sẽ không quậy đâu. Chừng nào mày khỏe tụi tao quậy tiếp, chứ quậy mà không bị ai la không có vui!

Nói xong nó còn khuyến mãi cho tôi một nụ cười hiền như...cún?!

Tôi lên đứng trước hai hàng dọc thẳng tắp của 9A2 và quay mặt xuống lớp. Bên kia Hải Phong cũng vừa ổn định hàng ngũ xong. Cậu ấy đưa mắt nhìn một lượt lớp tôi, rồi như bất gặp ánh mắt của tôi, Hải Phong bối rối mỉm cười.

Tiếng nhạc lại vang lên. Tất cả học sinh đều đặn thực hiện từng động tác.

Trên cao những tia nắng chói chang cứ thế mà chiếu thẳng xuống đất.

Tự dưng tôi thấy nhức đầu quá! Lại còn chóng mặt nữa chứ. Gì thế này? Tôi... a... tôi...

3. Chương 3: Chương 3

“Reng...”

Vừa nghe tiếng chuông cửa tôi đã liệng phăng quyển tiểu thuyết, phóng xuống giường và chạy như bay ra cửa. Mẹ đã mở cổng từ lúc nào, đang nói cười vui vẻ với đám bạn tôi. Thoáng thấy bóng tôi chạy đến, giọng của “tên đáng ghét” nào đó đã vang lên nghe chói tai:

- Chạy nhảy được tức là đâu có bệnh, về tụi bây ơi!

Nói rồi hắn kéo tay Tuấn “cún” vờ quay ra cửa. Nhỏ Thanh liền chặn lại. Tuấn “cún” nhìn hắn, lắc đầu nhún vai bất lực. Đối với Tuấn, chỉ cần một cái nhìn của nhỏ Thanh cũng làm nó rùng mình. Lớp phó trật tự mà lại... Nhưng lạ ở chỗ Tuấn “cún” chẳng sợ đứa nào ngoài nhỏ Thanh, còn nhỏ Thanh thì ngoài Tuấn “cún” ra cũng chẳng có đứa nào sợ nó như vậy. Thế bảo sao chúng tôi lại không nghi ngờ mối quan hệ của hai đứa nó?

Điều mờ ám này tên Thiên dư trí thông minh để hiểu, thế là hắn đành quay trở vào cùng Tuấn “cún”, quê chưa từng thấy! Tôi đắc ý vỗ vai Thanh cười hả hê trong khi tên Thiên mặt nhăn mày nhíu lẻo đeo sau lưng chúng tôi lên phòng.

Nhiều lúc tôi yêu đám bạn của tôi ghê gớm! Tụi nó biết tôi bệnh nằm nhà cả tuần nay nên đến thăm để tôi bớt buồn chán đây mà. Nhưng thật sự thì tôi đã khỏe rồi, nhưng ba mẹ lo lắng nên bảo tôi nghỉ thêm vài ngày nữa. Mấy ngày ở nhà, ba mẹ thì đi làm suốt, anh hai đi học về thì chui vào phòng làm bạn cũng “em iu” là mấy tính, nếu không thì cũng đi chơi, tôi chỉ biết ôm mấy quyển tiểu thuyết mượn của “chị hai tương lai” mà nghiền ngẫm. Mà cũng khó khăn lắm mới nhờ được ông anh yêu dấu mượn mấy quyển sách từ chỗ “chị hai”, phải lấy cả papa và mama ra uy hiếp thì anh tở-roai mới chịu giúp đỡ (==’).

Tiếng nói của Bảo Anh làm tôi quay về với hiện thực:

- Mày làm nhiều người ngưỡng mộ lắm đó! Được hotboy của trường chăm sóc là ước mơ của biết bao nhiêu đứa con gái... - Nhỏ này xem ra cũng mơ mộng ghém!

- Ngưỡng mộ thì không có bao nhiêu, đa số chỉ có ganh ghét thôi! - Tên Thiên nói mà cái mặt tỉnh như...ruồi?! Hắn không cho tôi tận hưởng niềm vui hay sao?

- Ồ, trong số những người ngưỡng mộ có mày nữa phải không Thiên? Nhìn mặt mày là tao biết mày cũng ngày đêm mong nhớ Hải Phong rồi, nhưng đáng tiếc chàng ta là hotboy, hơi đâu mà để ý đến hạng cóc ghẻ như mày. - Lâu lắm rồi mới được c.hửi tên Thiên thả ga như vậy, a ~~ cảm giác thật yomost...

- Thiên nó nằm trong nhóm ganh ghét ấy chứ! À không, ghen ghét mới đúng. - Câu nói của Tuấn “cún” làm tôi có cảm tưởng nó với tên Thiên là kẻ thù không đội trời chung, ấy mà vẫn chơi chung chừng ấy năm, đáng khâm phục!

Bắt nguồn của những câu nói lúc này là từ cái chuyện tôi xỉu hôm trước. Lúc đang tập thể dục thì tôi thấy chóng mặt, choáng váng và sau đó thì không còn biết trời trăng gì nữa. Nhỏ Nhi bảo nó thấy tôi vậy thì vội đến đỡ, không ngờ sức nó yếu nên cả hai cùng ngã. Thế là Hải Phòng liền chạy đến và bế tôi vào phòng y tế. Chỉ thế thôi đấy mà tôi lại ngang nhiên trở thành đề tài hot cho cái trường Nam Văn đầy chuyện thị phi này (@@)

Tụi nó bảo cái bọn “fan cuồng” của Hải Phong nghi ngờ tôi và Hải Phong đang hẹn hò. Có đứa còn nghĩ Hải Phong đang “cưa” tôi. Mấy đứa đầu óc toàn chuyện ác thì bảo đây là vở kịch do tôi dựng lên để được

Hải Phong quan tâm....bla...bla...Trời ơi cho tôi xin! Tôi thích Hải Phong thật, nhưng mặt tôi đâu đủ dày để làm mấy chuyện đó. Thật chẳng hiểu nổi con gái thời nay, có cần vì một thằng con trai mà nghĩ xấu cho người khác thế không? (==')

Trưa trời trưa trật tụi nó mới chịu về, sau khi được mẹ tôi đãi một bữa ăn thịnh soạn. Còn ai sướng như tụi bạn tôi không? Đi thăm bệnh đã không mang quà mà còn được gia đình “bệnh nhân” đãi ăn nữa chứ! Nhưng cái công lao lớn nhất của tụi nó trong lần ghé nhà tôi này là năn nỉ mẹ tôi cho tôi đi học lại. Phải công nhận cái miệng tụi nó dẻo thật. Nào là:

- Bác ơi vắng Yến mấy hôm nay lớp buồn lắm ạ! - nhỏ Nhi

- Mấy bạn nói chuyện mất trật tự lắm luôn, cháu quản lí không nổi! - nhỏ Thanh

- Tụi cháu quậy mà không có Yến la làm tụi cháu bị thầy cô phạt hoài...- Tuấn “cún” đây sao?

- Yến nghỉ không có ai chỉ bài cháu hết bác ơi! - Câu nói của hắn là câu nói ít hư cấu nhất trong những câu nói này giờ.

Sau bao nhiêu câu dối lòng nghe sờn gai ốc, cuối cùng nhỏ Lê cũng vào được nội dung chính:

- Vậy nên bác cho Yến đi học nha bác!

Tôi cũng phụ họa:

- Mai con đi học được không mẹ? Con khỏe rồi!

Sau một tràng câu hỏi về sức khỏe, mẹ tôi cũng đồng ý.

Đi học thì vui thật đấy, nhưng tại sao lại phải thức sớm để vào lớp đúng giờ cơ chứ? Nếu không nhờ nhỏ Nhi la hét trong điện thoại thì giờ này chắc tôi còn đang nằm ở nhà ôm gấu (bông) mà ngủ, chứ không phải bước đi như một thầy ma giữa sân trường thế này đâu! (==').

- YẾN!

Âm thanh của nhỏ Nhi tốt thật đấy. Không nhờ nó gọi tôi như gọi hồn thì tôi đã bước qua dãy khối 8 mất rồi.(T o T)

- Thôi mày lên lớp đi, bữa nay tao đi gửi xe một mình cũng được.

Sao hôm nay bọn Nhi tốt thế?

- Thật không?

- Thật. Nhìn mày như vậy ai nỡ dầy mày đi theo tao. Nhưng...(đấy, có bao giờ nó tốt với tôi vô điều kiện đâu!), ra về mày đi lấy xe, tao đợi mày trước cổng trường.

Tôi vui vẻ gật đầu rồi lên lớp.

Sau lưng là một nụ cười gian ác.

Tôi vừa vào đến lớp, tụi nó đang rần rần cười giỡn bỗng im bặt. Gì thế này, âm mưu chuyện gì sao?

Nguyên đồng dục đếm:

- 1...2...3...

- Welcome back Yến lùn!!!!!!!!!!!! - cả đám con trai đồng thanh.

Đến lượt nhỏ Kim hô to:

- 3...2...1...

- Welcome back short Yến! - lần này là màn hợp xướng của tụi con gái.

Sau đó là những gương mặt cười tươi như hoa như bông (bụp). Oa, cái bọn này...

- Yến cute thank you very much!Thì ra nhỏ Nhi cố ý bảo tôi lên lớp một mình là vì cái trò này.

- Ai đầu xỏ chuyện này thế? - Sau lời cảm ơn, tôi vờ làm giọng nghiêm trọng như khi tra hỏi tội danh của tụi nó.

Tuấn “cún” cười gian:

- Ai đó chứ ai!

- Là ai? - tôi nạt

- Ai thì là người đó, biết làm chi? - Thiên, lại Thiên!

Tôi cười hề hề:

- Biết để cảm ơn thôi mà!

Cả đám đồng thanh kêu trời, nhưng ông trời đâu không thấy mà chỉ thấy Ly “sát thủ” vừa bước vào lớp. Oimeoi trống đánh hồi nào vậy????

==Ra chơi==

- Phong! - Nhi ơi là Nhi, sao mắt mày tinh thế? Cách xa như thế mà cũng nhận ra Hải Phong.

Nghe Nhi gọi, Hải Phong vui vẻ tiến đến. Cậu bạn có vẻ hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi.

- Yếu khỏe rồi à?

- Ủ, cảm ơn Phong quan tâm. - sướng rơn....

Phong cười hiền:

- Có gì đâu. Hôm bữa Yếu làm mình lo quá...

Nhắc lại chuyện đó chi vậy trời? (T . T) Tôi ngại ngần đáp:

- Cảm ơn Phong vì chuyện hôm đó nữa nhé! Nếu không có Phong chắc...

- Chắc mày đề tao bẹp dí luôn rồi... - Trước mặt trai nên tao chỉ liếc mày thôi Nhi nhé, lát lên lớp mày biết tay tao!

Tôi và Nhi sánh bước trong sân trường cùng Hải Phong, những tán cây trên cao xào xạc trong gió tạo thứ âm thanh nghe thật vui tai. Nhưng câu nói nhỏ bên tai của nhỏ Nhi làm niềm vui đó như bị chặn lại:

- Đi lên lớp! Mau!

Tôi biết tính nhỏ bạn thân tôi xưa nay vốn không bao giờ làm chuyện gì vô cớ, nên trước thái độ nghiêm trọng của nó tôi thừa hiểu sắp có chuyện gì đó cũng không kém nghiêm trọng sẽ xảy ra. Vậy là tôi theo lời nó, vội chào Hải Phong rồi đi thẳng lên lớp.

Khi tôi đã ngồi yên vị trên chiếc ghế thân yêu... quý, nhỏ Nhi trước khi nhìn trước ngó sau mới hỏi thật nhỏ như chỉ để mình tôi với nó nghe:

- Mày thấy lúc này ai đi theo mình không?

Tôi vừa uống nước vừa đáp tỉnh bơ:

- Không.

Nó giật chai nước trên tay tôi, gắt:

- Suốt ngày ăn với uống, sắp có chuyện rồi mà không lo.

- Chuyện gì thì chuyện, có thứ gì trên đời này quan trọng hơn ăn với uống đâu? - Bồn tiểu thư ghét nhất là bị cướp đồ ăn đấy nhé! (>.

- Vậy tao hỏi mày, tính mạng mày với chuyện ăn uống, cái nào quan trọng hơn?

Tôi định cãi bướng là ăn uống quan trọng hơn, nhưng kịp nhận ra mức độ nghiêm trọng của chuyện mà nhỏ Nhi định nói nên đành thừa nhận câu trả lời là tính mạng. Vậy là nó gật gù nói tiếp:

- Lúc này là Kim Thư đi sau tụi mình. Không những nó mà còn bọn đàn em nó nữa, cái tụi vô công rồi nghề chuyên đi gây sự ấy!- Thì sao?

Người ngồi trước mặt vội chồm tới cốc đầu tôi một cái rõ đau, rồi mắng:

- Ngu! Nó định xử mày đây, cái con...không được thông minh!

Ái chà chà, nhờ cái cốc đầu của nhỏ Nhi mà tôi mới nhớ ra chuyện tình ngang trái giữa Kim Thư với Hải Phong.

Chuyện kể rằng thuở xa xưa, à không, thuở gần đây, có một anh chàng hoàng tử đẹp trai tên Hải Phong, được một cô công chúa xinh đẹp tên Kim Thư chú ý. Vậy là cô công chúa kia ngày đêm mong nhớ chàng, đem lòng yêu mến chàng say đắm. Rồi, một hôm nọ, công chúa lấy hết can đảm, gửi chàng một lá thư tình. Nhưng chuyện đời đâu như là mơ, chàng hoàng tử nhận thư nhưng làm thính, làm cô công chúa đau đớn tột cùng. Thế là nàng ta nghĩ quẩn, dùng dao rọc giấy rạch dòng chữ “HP, eya” lên tay.

Nhưng nếu như chuyện chỉ có thế thì bàn dân thiên hạ, kể cả cái đứa ít có nhiều chuyện như tôi đây, đâu thể viết nó thành một câu chuyện như thế này. Kim Thư muốn Hải Phong chú ý đến mình, vậy là cô nàng chụp lại vết khắc trên tay, chụp cả bức thư tình (bản nháp luôn mới ghê!) đăng lên “mặt sách”, tức Facebook. Thế là chuyện tình đó trở nên nổi tiếng và thậm chí đã gây mưa gió một thời trong trường tôi.

Hải Phong im lặng bao nhiêu thì Kim Thư làm tới bấy nhiêu. Lúc ấy Hải Phong như bị tra tấn tinh thần, chỉ khi thầy Phan biết chuyện và ra tay dẹp loạn thì Hải Phong mới tạm yên ổn.

Nhưng chỉ là tạm thôi, chứ cậu bạn chưa thật sự thoát khỏi bàn tay Kim Thư. Cô công chúa dễ thương ngày nào nay vì tình lại trở thành bà phù thủy ác độc, sẵn sàng “khử” hết tất cả những cô gái tỏ tình với Hải Phong. Đã có biết bao thiếu nữ tay chân bầm tím vì bà phù thủy này. Và theo ý của nhỏ Nhi thì nạn nhân xinh đẹp tiếp theo sẽ là tôi.

Chuyện tôi thích Hải Phong, vốn dĩ chỉ có bạn bè tôi biết nên tôi không bị Kim Thư “dòm ngó”. Nhưng cái chuyện Hải Phong bế tôi chạy xuyên qua sân trường hôm trước đã làm Kim Thư nổi máu Hoạn Thư.

Tôi không sợ Kim Thư, tôi chỉ không muốn vì một đứa con trai mà gây thù với kẻ khác. Mặt tôi không dày như nó, không thể nào làm chuyện mất mặt như vậy được. (:3)

- Vậy ra về mày có đi ấy xe một mình được không? Nhỡ nó chặn đường mày rồi sao? - Nhi không hỏi chắc tôi quên khuấy mất.

- Chắc được mà. Nó không hành động nhanh vậy đâu, có khi chỉ làm ầm lên thế rồi cũng cho qua chứ không dám làm lớn chuyện đâu!

Nhưng đúng là “cuộc sống đâu lường trước điều gì”, tính chủ quan đã làm hại chính tôi.

Cứ ngỡ Kim Thư hù dọa, ai ngờ nó lại làm thật. Tôi vừa bước tới bãi giữ xe đã thấy bọn đàn em nó ngồi xung quanh chiếc xe đạp của nhỏ Nhi, còn nó thì ngồi chễm chệ trên yên xe, chiếc áo trắng đã được bỏ ra khỏi chân váy.

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh mà bước tới. Bọn nó thấy tôi cũng không vội đứng dậy khiêu chiến. Định bắt động thì ta bắt địch, bọn nó chưa làm gì thì tôi cũng không được hô hoán, thế nên tôi lịch sự:

- Xin lỗi, bạn có thể tránh ra để mình lấy xe không?

Im lặng....

- Bạn này, cho mình lấy xe! Chiếc xe bạn đang ngồi ý!-...

Nó đang muốn chọc tức tôi để tôi gây sự trước đây mà, nhưng ta đây đâu có ngốc!

- Kim Thư, cho mình lấy xe! - Tôi kiên nhẫn.

-...

Được, ta sẽ cố thủ với người tới cùng. Vậy là tôi ngồi lên một chiếc xe khác, im lặng và im lặng.

- Người ta học giỏi nên nói chuyện có khác nhé? - Cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi hay sao?

-... - Giờ đến lượt tôi im lặng.

- Lịch sự như thế mà sao lại đi bày trò để được người ta chú ý vậy? Nhục quá vậy! - Ân nói hàm hồ quá rồi Thư ạ!

-...

- Nói cho mà biết, mày có làm gì thì Hải Phong cũng không để ý đến mày đâu nhé!

- Thế Hải Phong thèm ngó mày chắc? - Lần này không phải là tôi gây sự trước đâu nhá!

- Láo!

Và cuộc chơi bắt đầu. Tôi cũng chẳng thèm ngăn cản hay kéo dài thời gian nữa, ân oán gì thì xử lý cho xong trong hôm nay đi, kéo dài chỉ tổ mệt mỏi thêm thôi.

Kim Thư hung hãn lao vào, định đẩy tôi ngã khỏi xe, nhưng đáng tiếc tôi đã kịp tránh đòn làm nó được một phe “chụp ếch“. Đến giờ phút này rồi, tôi không cần phải lịch sự gì nữa. Trước khung cảnh hiểm hoai thế kia, bảo tôi phải nhịn cười sao đây?

- Im ngay! Cấm cười! - Nó điên tiết!

Nó càng tức, tôi càng cười. Bất giác nó giơ tay cao rồi phẩy về phía trước. Cả đám đàn em xung quanh ập đến, giữ chặt tay tôi, đè tôi sát vào tường. Sức của một cô tiểu thư như Kim Thư tôi còn chống cự được, chứ cái bọn con trai vạm vỡ thế này thì tôi thua!

À không, tôi còn cái miệng này nữa chứ! Vậy là tôi bắt đầu “nhả đạn“. Quay sang một tên con trai đang ghì chặt cổ tay tôi, nhỏ nhẹ:

- Đây bạn, mình với bạn đâu có thù gì với nhau, bạn làm ơn nhẹ tay giúp mình. Bạn dễ thương, mình cảm ơn bạn lắm!

Thằng này cứng như sắt đá, tôi càng nói nó càng siết tay tôi mạnh hơn. Tôi bèn quay sang tên bên kia:

- Bạn ơi, mình đau! Nhẹ tay tí được không?

Kim Thư tìm đâu ra bọn đàn em lạnh tanh thế này? Hai cánh tay tôi bị hai tên hai bên đè chặt vào tường, không thể nhúc nhích.

- Đáng chết! Tội mày buông tao ra, cái bọn chó săn! Kim Thư, đây là chuyện giữa mày và tao, mày kéo theo đàn em như thế mà không thấy nhục nhã sao?

“Bốp...”

Một bên má của tôi có cảm giác đau buốt, tưởng như cả bàn tay Kim Thư đang in hằn một màu đỏ lên đó.

- Hèn hạ! Tao khinh! - Tôi vẫn cứng đầu.

“Bốp...”

Kim Thư lại vung tay tát bên má còn lại của tôi. Cảm giác đau và nóng làm máu trong người tôi như sôi sùng sục. Trong khi vùng vẫy quyết liệt hồng thoát khỏi bọn chó săn của Kim Thư, tôi vẫn cứng miệng:

- Mày đánh đi! Nếu mày đã mất hết sĩ diện thì mày cứ đánh đi! Để xem mười đứa đi đánh một đứa chỉ vì một thằng con trai như thế có vẻ vang không?

“Bốp...”

- Tao không tin mày có thể chiếm được trái tim của Hải Phong đâu, Thư ạ!

“Bốp...”

- Tao ghê tởm mày! Hải Phong ghê tởm mày!!!!!! - Tôi hét bằng tất cả sức lực còn sót lại cộng với cơn tức từ những cái tát vừa rồi, như một ngọn núi lửa phun trào sau bao năm nuôi hận.

Lần này, Kim Thư không tát nữa. Nó cười khẩy, rồi rút trong túi áo sơ mi ra một thứ ben ben. Cái thứ ấy chậm rãi chạm lên mặt tôi, lạnh đến rợn người. Là dao lam? Kim Thư, nó dám?

- Để tao xem, Hải Phong có còn dám quần quýt với một đứa đầy sẹo trên mặt nữa không... - Câu nói của Kim Thư làm tôi có cảm tưởng tôi đang đối đầu với một con ác quỷ, chứ không phải một nữ sinh.

- Mà dám?

- TAO DÁM!

Nói rồi, Kim Thư ấn cái thứ lạnh lạnh ấy sát hơn, mạnh hơn, đè má tôi hóp vào. Cả người tôi bị cái bọn con trai đè chặt, không động đậy được. Trời ơi, chẳng lẽ cuộc đời tôi lại bị hủy hoại dưới tay bọn này sao? Không, không thể được! Tôi chỉ mới 15 tuổi thôi. Ba mẹ tôi, gia đình tôi, bạn bè tôi, làm sao tôi đối mặt với họ đây? Không, không thể!!!!

4. Chương 4: Chương 4

- KIM THƯ!!!!!!

Một giọng nói cứng nhắc vang lên làm con dao lam trên tay Kim Thư rơi xuống. Cảm giác lạnh lạnh lúc này ở mặt giờ lại chạy dọc từ cổ xuống chân làm tôi rùng mình.

- Buông Yến ra! Nhanh!

Người hùng ra lệnh dứt khoát, bọn chó săn xung quanh tôi tản ra dần. Người hùng ấy, chính là... Hải Phong! Phải, là Hải Phong!

Hải Phong chạy nhanh hơn. Như một cơn gió, Hải Phong vội ôm chặt tôi vào lòng. Hơi thở gấp gáp nhưng không làm mất sự ấm áp của cậu bạn phả vào mái tóc tôi, làm tim tôi cứ đập như nhảy điệu Cha cha cha. Gương mặt đỏ bừng của tôi lúc này chỉ biết giấu vào bờ vai Hải Phong. Tự dưng hai bên má tôi cảm thấy đau hơn gấp bội, cái thứ nước nóng nóng trên mắt vô thức chảy ra. Những tiếng nấc bắt đầu vang lên. Nhưng những tiếng nấc ấy không phải của tôi, mà là của Kim Thư!

Kim Thư khóc, nhưng Hải Phong không thèm nhìn đến. Cậu bạn ngày càng ôm chặt tôi hơn, còn tôi thì vẫn cứ đứng yên, hai tay buông thõng dựa người vào Hải Phong.

- Yến ổn chứ? - Hải Phong đẩy nhẹ tôi ra, hỏi khẽ.

Tôi gật đầu, cảm giác đau đã vơi nhiều. Rồi Hải Phong quay sang Kim Thư:

- Thư này, tôi thất vọng về Thư lắm! Thật không ngờ...

- Tất cả là vì Phong đấy! - Kim Thư hét lên trong tiếng nấc nghẹn ngào.

Hải Phong lúc này đang quàng tay qua vai tôi, tay kia nắm lấy tay tôi, từ tốn bảo:

- Vì tôi? Hừ, nói không ngượng miệng! Vì tôi mà lại làm chuyện đòi bại thế ư? Vì tôi mà lại bất chấp tất cả thế ư? Vì tôi mà làm bạn tôi bị đau thế ư? - Hải Phong, thật chưa bao giờ tôi thấy Hải Phong như vậy, hoàn toàn trái với vẻ thư sinh lịch lãm hàng ngày.

- Bạn? Chỉ là bạn thôi sao? Tôi không tin! - Kim Thư cười đau khổ.

Hải Phong đặt bàn tay lên mặt, vuốt thật mạnh như để trở nên tỉnh táo hơn.

- Được, nếu muốn, tôi sẽ nói. Tôi thích Vi Yến, kể từ giờ phút này, chúng tôi chính thức hẹn hò! Vừa lòng chưa?

Kim Thư gật đầu, rồi quay mặt bỏ đi, đám đàn em lẻo đẻo theo sau. Kẻ bại trận đấy!

Kim Thư vừa đi khuất, Hải Phong vội giữ chặt hai vai tôi, nhìn từ đầu xuống chân, rồi nhẹ nhàng nâng hai cánh tay tôi lên, trách:

- Thế này mà bảo không sao!

Tôi cười:

- Không sao thật mà!

Đáp lại nụ cười của tôi là gương mặt tối sầm của người đối diện.

- Mình xin lỗi, chỉ vì mình mà Yến phải...

Không để Hải Phong nói hết câu, tôi lấy hai ngón tay chạm nhẹ lên đôi môi mỏng của cậu ấy.

Hải Phong im lặng, rồi lại thì thầm:

- Yến biết không, mình sợ lắm! Mình sợ vì mình mà Yến phải buồn, phải đau lắm! Mình nghĩ mình không có dũng khí để đối mặt với bất kì tổn thương nào mà mình mang lại cho Yến đâu, Yến biết không? Tôi lại rơi nước mắt, nhưng không phải vì đau, mà là vì hạnh phúc.

- Vậy, những gì Phong nói lúc này là...

Hải Phong nhìn xa vời vợi như để che giấu thứ gì đó, rồi lại cất giọng ảm áp:

- Là thật....

Hải Phong không yên tâm khi để tôi đi với nhỏ Nhi vì lo rằng bọn Kim Thư sẽ quay lại, nên cậu bạn quyết định đưa chúng tôi đến nhà rồi mới về.

Trên đường đi, sau khi nghe tôi và Hải Phong thuật lại mọi chuyện vừa xảy ra, nhỏ Nhi dùng dùng nổi giận:

- Tao thật không ngờ Kim Thư dám có ý định rạch mặt mày, thật quá độc ác!

Tôi phụ họa:

- Nhưng cũng may là nó chưa kịp hành động. Đúng là vì tình, người ta có thể làm tất cả.

Hình như câu nói của tôi chạm đến sự ái ngại trong lòng Hải Phong, nên cậu lại nói giọng có lỗi:

- Xin lỗi, chỉ vì mình mà Yến phải...

- Phong không có lỗi. Lỗi ở chỗ Kim Thư, Phong đừng tự trách nữa. - Lần này là nhỏ Nhi giúp tôi cắt ngang câu nói từng-bị-tôi-cắt-ngang của Hải Phong.

Sau một lúc lâu im lặng, Nhi tiếp:

- Nhưng cũng nhờ nó mà hai người mới thổ lộ tình cảm ấy chứ! Thôi, tao không muốn làm Kim Thư thứ hai đâu, không cản trở hai người nữa, tao về trước! Chào Phong nhé!

Lúc đầu tôi định ngăn nó. Một phần vì tôi cảm thấy ngại khi đi với Hải Phong trong tình cảnh thế này, một phần vì tôi lo Kim Thư không làm gì được tôi lại quay sang nó thì khổ. Nhưng trong lúc tôi chạy theo định kéo Nhi lại thì Hải Phong đã kịp giữ chặt tay tôi.

Trong phút giây ấy, cả người tôi như cứng đờ lại, không thể nhúc nhích. Trái tim lại đập loạn xạ. Bàn tay Hải Phong, sao mà ảm áp và vững chắc thế kia? Cái cảm giác được cậu ấy nắm tay sao mà khó tả quá?

Sau hồi lâu “ đứng hình”, tôi mới từ từ quay người lại. Điều đầu tiên tôi bắt gặp là gương mặt điển trai với nụ cười tỏa nắng của Hải Phong, làm tim tôi lại đập nhanh hơn nữa. Chỉ sau khi giọng nói quen thuộc vang lên, tôi mới tạm “hạ huyết áp”:

- Mình về thôi!

Tôi ngoan ngoãn ngồi sau lưng Hải Phong, cảm giác yên bình đến lạ! Tấm lưng vững chãi như một chỗ dựa dành riêng cho mình tôi, chỉ mình tôi mà không phải bất kì ai khác trên thế giới này.

Nghĩ đến đây, tôi bất giác mỉm cười, rồi dùng ngón tay vẽ hình trái tim lên lưng Hải Phong. Người phía trước cười nhẹ, rồi nhanh như cắt, bàn tay to lớn giữ chặt tay tôi. Không rụt rè, không lo ngại, không chần chừ, bàn tay tôi được đút vào túi áo khoác Hải Phong một cách nhẹ nhàng nhưng kiên quyết.

Ước chi, chúng tôi mãi được tay trong tay như thế. Ước chi, bàn tay kia mãi nắm lấy tay tôi không xa rời. Ước chi, tấm lưng phía trước mãi che chở cho tôi. Ước chi...

Hình như tôi tham lam quá thì phải? Tình học trò có bao giờ bền lâu đâu, nên “mãi mãi” chỉ là một cụm từ xa vời, có khi xa đến mức chúng ta phải chia tay nhau mới đi đến được. Nhưng có ai đánh thuế ước mơ

bao giờ, nên ước thì cứ ước thôi, còn được hay không là chuyện của ông trời. Mãi suy nghĩ mà xe đã dừng trước cửa nhà lúc nào chẳng hay. Trước khi tạm biệt, Hải Phong còn trao tôi một nụ cười thật hiền. Hai bàn tay trong túi áo khẽ rời nhau để trở về với “chủ”.

Hải Phong đứng trước cổng rào, nhìn theo đến khi tôi khuất lên phòng mới thôi. Dĩ nhiên bản thân tôi không hề nhận ra điều đó, vì tôi đâu có con mắt nào sau gáy để nhìn ngược về phía sau. Tôi biết là nhờ anh Hai nói.

Tôi vừa đến chân cầu thang, một cây sào di động cao 1m7 đã chặn tôi lại.

- Bạn trai mà y hả?

- Không, bạn thôi! - Tôi dối.

- Bạn bè mà nắm tay vậy đó hả?

- Có quy định bạn bè không được nắm tay sao? - Tôi vẫn ngang bướng.

- Xì, mà làm sao gạt được anh mày. Thằng nhóc đó nhìn mày đến khi mày vào nhà, đóng cửa lại nó mới chịu đi. Bạn mà vậy đó hả?

- Sao Hai biết cậu ấy nhìn em? - Ông là thánh hử trời?

- Tao đứng trên ban công này giờ chứ đâu! - Thì ra là thánh thật!

Tôi vẫn kiên quyết:

- Là bạn thật mà, không tin thì thôi...

Bỗng cảm tôi bị nâng lên, khuôn mặt bị nghiêng trái rồi lại nghiêng phải. Hết cầm lại đến tay. Sau một hồi hành hạ em gái, anh trai tôi phán:

- Mày đánh nhau đó hả?

Tôi bắt đầu toát mồ hôi. Ngày gì vậy nè, sao bao nhiêu chuyện tôi định giấu lại bị moi ra hết rồi?

-Em ngã...

- Xạo! Mày đánh nhau với người ta, chắc 100%!

Thôi, với người dày dặn kinh nghiệm như ông anh tôi thì đừng hòng mà qua mặt mấy chuyện này. Tôi đành thú nhận:

- Tại nó gây sự với em trước...

Anh Hai kéo tôi ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, từ từ nghe chuyện tôi kể. Nghe xong, ông là làng:

- A ha, chết mày rồi. Tao sẽ mách ba mẹ mày đánh nhau vì trai.

Tôi giương mắt long lanh:

- Thôi mà Hai... Năn nỉ Hai đấy, ba mẹ đánh em chết!

- Tao không quan tâm! Mày chết chứ có phải tao chết đâu!

Đến nước này chỉ còn chiêu cuối vậy.

- Hai mà mách mẹ, em sẽ mách ba chuyện Hai có bạn gái. Thật đấy, không đùa đâu!

Nhưng anh tôi đâu dễ khuất phục đến vậy. Ông bắt đầu ra điều kiện:

- Được, vì nhỏ Giang, tao sẽ chấp nhận thỏa thuận với mày. Nếu mày thừa nhận thằng nhóc lúc nãy là bạn trai mày, tao sẽ không mách mẹ.

Hai tôi cứ như một con cáo già!

- Rồi, em thừa nhận!

- Thừa nhận gì? - Hai vẫn không buông tha.

- Em thừa nhận cậu ấy là bạn trai em!!!!

- Tên?

- Phan Hải Phong.

- Lớp?

- 9A1.

- Trường?

- Nam Văn.

- Học lực?

- Xuất sắc.

- Tính tình?

-...

- Gia thế?

-...

- Hoàn cảnh gặp mặt?

-....

Sau một loạt câu hỏi tra khảo, cuối cùng cũng đến câu chốt:

- Quen bao lâu?

Tôi nhìn đồng hồ, nhắm đếm...

- Chính xác là 1 tiếng.

Và sau đó tôi lại phải hao tốn nước bọt để một lần nữa thuật lại chuyện vừa xảy ra cách đây 1 tiếng 2 phút.

Sau 5 phút kể chuyện, cuối cùng ông anh yêu dấu cũng chịu buông tha cho tôi. Không phải ổng tốt, chỉ vì ba mẹ về thôi.

Điểm tôi yêu thích nhất ở anh tôi là biết giữ lời hứa. Khi ba mẹ hỏi về những vết thương trên tay (vết bầm trên mặt cũng may là đã mờ, nên đỡ tốn công giải thích), hai anh em đều nói dối là tôi bị ngã. Anh Hai còn bảo tôi bị té xe với nhỏ Nhi khi về gần đến nhà, ảnh có chạy ra đỡ chúng tôi dậy nên có thể làm chứng chuyện tôi nói là thật.

Nghe anh em tôi nói vậy, ba mẹ tuyệt đối tin ngay. Cảm ơn Hai lắm lắm!!!!

5. Chương 5: Chương 5

Trường tôi có nhiều truyền thống rất lạ và hay. Một trong số đó là lời hứa từ thầy hiệu trưởng từ 3 năm trước: sẽ có phần thưởng cho lớp có 100% thí sinh thi đỗ học sinh giỏi ở tất cả các cấp từ trường đến quốc gia.

Nghe nói suốt 3 năm nay chưa có lớp nào giành được giải thưởng đó. Có lớp chỉ trượt có 1, 2 người mà lại vụt mất phần thưởng bí mật, và 1, 2 anh chị kém may mắn đó nghiêm nhiên trở thành tội nhân thiên cổ.

Thầy hiệu trưởng thấy cũng thương tình nên quyết định thay đổi đôi chút vào đầu năm nay: sẽ thưởng cho lớp chỉ có duy nhất 1 thí sinh trượt.

Ngày biết kết quả, lớp tôi như nổ tung. Ngoài cái tên Khoa đăng kí thi vì sức ép gia đình thì lớp tôi đều đỗ hết. Oái oăm thay, tên Thiên lại đỗ khá cao ở môn Lý (@@). Vậy là li trà sữa 12k của tôi, à mà loại đặc biệt lên đến 15k, 20k không chừng, sắp bay theo chiều gió. (T . T)

Nhưng ít ra còn phần thưởng của thầy hiệu trưởng nữa chứ. Không biết là gì nhỉ?

Phải nói nhiều lúc miệng tôi linh lắm, vừa mới nhắc về món quà với tụi bạn, thầy hiệu trưởng cùng thầy Phan đã đến trước cửa lớp.

Nếu như dạo trước, hai người này mà cùng song hành đến lớp nào thì lớp đó chỉ biết cầu trời xuống cứu. Nhưng lần đầu tiên trong lịch sử, thầy hiệu trưởng và thầy Phan đại giá quan lâm 9A2 với hai nụ cười tươi hết cỡ.

Sau một lúc ồn ào náo nhiệt, thầy Phan đưa tay ra lệnh cho đám đông im lặng. Đám đông ở đây không chỉ có lớp tôi mà còn có những đứa “hàng xóm” 9A1 và 9A3, thậm chí cả 9A4 ở cuối dãy cũng có mặt góp phần chen lấn.

Sau khi ổn định tụi học trò, thầy Phan nhường lời cho thầy hiệu trưởng. Thầy hiệu trưởng đứng thẳng người, giọng nói vang dội:

- Lớp 9A2 đã rất xuất sắc khi chỉ có 1 thí sinh trượt trong số 25 thí sinh dự thi kì thi học sinh giỏi vừa rồi, đặc biệt ở môn Văn lại đạt điểm cao đáng khen thưởng. Vì vậy, với thành tích đó lớp 9A2 xứng đáng được nhận món quà này từ thầy cũng như ban giám hiệu nhà trường.

Nói rồi, hai tên con trai ở phía sau bê hai chiếc bánh kem to đùng đặt ngay giữa lớp. Ngay sau đó, một cuộc đại chiến bánh kem bắt đầu.

Thầy Phan thấy tình cảnh hỗn loạn vội chen vào giữa đám đông, hô lớn:

- Trét kem thì trét một cái thôi, còn một cái để ăn. Thầy không có tiền mua cái thứ ba cho mấy anh chị đâu!

Vừa dứt lời, một mẩu kem trắng muốt từ đâu bay lại, đập thẳng vào mặt thầy. Cả bọn đứng im thính thích, lòng thầm cầu nguyện cho chủ nhân của cú ném trật mục tiêu kia.

Thầy Phan từ từ gỡ miếng kem trên mặt xuống, nhìn Nguyên - nơi cú ném tuyệt đỉnh xuất phát, thầy gườm:

- Em phải không Nguyên? Thầy phạt em nhé!

Tội tên Nguyên, đến giờ phút này chỉ biết gật đầu cầu mong một hình phạt thật nhẹ.

Nói rồi, thầy Phan tiến lại gần tên Nguyên. Và hình phạt của thầy là... Cả bọn lại được dịp phá lên cười khi cả một mẩu kem to đùng nằm chêm chệch trên gương mặt méo mó của Nguyên. Thầy Phan, sau “hình phạt” đó, cũng chính thức nhập cuộc. Chiếc áo sơ mi trắng giờ còn trắng hơn nhờ những miếng bánh kem, còn mặt mũi, tóc tai thì ôi thôi lem luốc. Kể cũng tội thầy, từ khi ra trận cho đến giờ phút này, thầy chưa “tấn công” được một tên địch nào, chỉ toàn là 30 đứa 9A2 nhắm vào một mình thầy mà tiến tới.

Cuộc chiến khốc liệt và hoàn toàn không cân sức giữa thầy phụ trách và đám tiểu quỷ chỉ kết thúc khi thầy hiệu trưởng tuyên bố thầy Phan bại trận và trao thêm phần thưởng là một số tiền đủ cho chúng tôi mở tiệc. Thầy còn bảo số tiền này là do thầy cùng thầy Phan - người đang khổ sở lau từng mẩu kem trên người kia, và cô Ly hùn lại coi như thưởng thêm cho chúng tôi.

Thế là ngay chiều hôm đó, chúng tôi mở tiệc ăn mừng tại nhà cô Ly, dĩ nhiên có mời thầy Phan và thầy hiệu trưởng. Nhưng chẳng biết cố tình hay cố ý mà thầy hiệu trưởng lại vắng mặt, chẳng khác nào tạo cơ hội để cái bọn học trò lăm chiêu tác hợp cho thầy Phan và cô Ly!?

Số tiền thầy và cô thưởng, chúng tôi dùng để mua đồ ăn, còn nước uống thì mỗi đứa tự lo. Lúc chọn loại đồ uống, tên Thiên nhanh nhẩu:

- Uống trà sữa đi cô!

Cô Ly có biết gì về chuyện cá cược giữa tôi và hần đâu, nên đồng ý đề xuất của hần ngay tắp lự. Đã vậy, lúc chúng tôi đưa tiền cho thù quỹ Bảo Anh, tên Thiên còn miệng mồm oang oác:

- YẾN ơi mày trả phần tao luôn đó nghe! Nhớ nghe Yến! Yến ơi mày trả tiền trà sữa cho tao đó! Yến ơi nhớ nghe! Yến...

- Câm ngay! - Tôi nổi cơn điên, quăng luôn cái cặp của tên Thiên ngay mặt hắn, làm cái mặt đắc ý trở nên méo xệch trông đến tức cười.

Theo sự phân công của cô, một đứa con trai sẽ đi một đứa con gái, chia thành hai nhóm đi mua đồ ăn và nước uống. Nhóm nước uống thì tự đi, còn nhóm mua đồ ăn thì đi theo cô để cô phân công cho nhanh và gọn.

Chẳng biết đùn đẩy thế nào mà tôi thuộc nhóm đi mua đồ ăn cùng cô. Và người đi cùng tôi, thật ngang trái, đó là tên Thiên!

Trưa, chỉ về nhà nghỉ được khoảng 1 tiếng, 1 giờ chiều tôi lại lê lét ngoài đường. Nhưng dù sao trong 1 tiếng tôi và Hải Phong cũng đủ để “hâm nóng” tình cảm bằng cả đồng tin nhắn rồi.

Bắt đầu như thế này:

Phong: Lúc này lớp Yến có vẻ vui nhể?

Tôi: Ừ, vui qtqđ! ^^

Phong: Chúc mừng nhé!

Tôi: Cảm ơn! Chiều nay lớp mình tổ chức tiệc ở nhà cô đấy!

Phong: Woa, vui ta!

Tôi: Lát trai lạ sẽ chở mình đi mua thức ăn cho cô đấy!

Phong: Ai thế?

Tôi: Đoán đi! @@

Phong: Đoán không ra!

Tôi: Thiên. :333

Phong: À..

Tôi: Thế thôi sao?

Phong: “Thế thôi” là sao?

Tôi: Không ghen à?

Phong: Ghen! Ghen lắm! Tôi: Thật không?

5 phút sau, một cuộc gọi đến từ cái tên được lưu trong điện thoại bằng dấu “:”.

- A lô?

- Tui ghen lắm!

- O...

Chẳng biết chữ “o” của tôi có kịp truyền sang đầu dây bên kia hay không, chỉ biết sau câu nói của Hải Phong trong điện thoại chỉ còn tiếng “tút, tut,...”, còn ngoài này có một con nhỏ nhìn cái điện thoại rồi mỉm cười như điên.

Chợt điện thoại lại reo lần nữa. Trong khi đầu óc lằng lằng, tôi chẳng thèm xem ai gọi, chỉ nghĩ đến Hải Phong, nên đưa điện thoại lên tai và hỏi:

- Còn ghen không?

Tiếng một thằng con trai bên kia chan chất vang lên:

- Ghen con khỉ! Mày hâm à?

Tôi giật mình, giờ chiếc điện thoại ra trước mặt. Oimeoi là tên Thiên, vậy mà tôi cứ tưởng...

- Mày chết ở chốn nào rồi? Tao đang ở trước cổng nhà mày đây này!

Xấu hổ, nhục nhã, tôi chỉ kịp “ờ” một tiếng rồi khoác chiếc áo, đeo khẩu trang rồi đi thẳng ra cổng.

- Tưởng mày ngủ quên rồi chứ!

Tôi đâm vào lưng hắn:

- Ngủ, ngủ cái con khỉ!

Tay lái phía trước hơi chao đảo nhưng nhanh chóng quay về quỹ đạo ban đầu.

Cả hai im lặng lúc lâu, tên Thiên mới chịu mở miệng:

- Yếu này!

- Hở?

- Có ai nói với mày điều này chưa?

Nếu căn cứ như trong tiểu thuyết, đoạn này là đoạn nam chính tỏ tình với nữ chính đây mà! Ý mà khoan, tôi với hắn có phải là nam hay nữ chính gì đâu! Vậy nên tôi gạt ngang:

- Chưa. Nhưng tao cũng không muốn biết.

- Tại sao?

- Vì tao chắc chắn đó không phải là điều gì tốt đẹp.

Cả hai lại im lặng.

Mãi đến khi gần đến nhà cô, hắn mới chịu tiếp tục cuộc đối thoại dang dở:

- Có ai nói với mày rằng lúc mày cười trông rất xấu hay chưa? Ha ha ha...

Tôi dùng hết sức lực nện vào lưng hắn một cái rõ đau, hắn chỉ kịp la lên một tiếng rồi vội vàng thắng xe.

Tụi nó đã có mặt đông đủ ở sân nhà cô, cả thầy Phan cũng đang lui cui dắt chiếc Exciter màu xanh đi ra cổng.

Tên Nguyên nói giọng hờn dỗi:

- Hai đứa mày ngủ quên ở đâu mà giờ này mới tới?

Lại ngủ, hình như đầu óc mấy đứa con trai chỉ có ngủ và ngủ thì phải.

Cứ tưởng hắn sẽ chạt chém tên Nguyên bằng một câu gì đó ghê gớm lắm, ai ngờ hắn chỉ cười trừ rồi quay đầu xe lại cùng hướng với thầy Phan.

Cô Ly từ trong nhà ra, từ đầu xuống chân trùm khăn áo kín mít, nhìn cứ như đi ăn cướp. Và với cái dáng vẻ “ăn cướp” đấy, cô leo lên xe thầy Phan, làm chúng tôi được một phen thích thú vì cặp đôi siêu đẹp này.

Trước những ánh mắt đầy ngưỡng mộ, nếu như thầy Phan gãi đầu cười ngượng ngùng thì cô lại ra dáng chỉ huy:

- Các em đi theo cô. Khi đến chợ, Kim và Long sẽ ghé mua rau, Huyền và Quân sẽ mua rong biển để cuốn sushi,...

Cứ thế cô Ly phân công nhiệm vụ cho từng đứa.

Tôi và hắn phụ trách phần mua thịt gà và bột để làm gà rán. Gian hàng bán gà nằm ở phía trong cùng của chợ nên chúng tôi phải gửi xe phía ngoài mới vào mua được.

Lựa với chọn mãi hai đứa mới mua được mớ thịt gà ưng ý, thật sự còn khó hơn cả mua quần áo hay giày dép.

Lâu nay chơi chung, đấu khẩu rồi đại chiến này nọ, mãi đến giờ tôi mới biết tên Thiên ít ra cũng có một tí gọi là ga lăng, tuy so với Hải Phong chắc hẳn chỉ bằng 1 phần 10.

Nếu như hôm trước tôi cùng Hải Phong đi mua vài món đồ cho trường, Hải Phong ra tay nghĩa hiệp giúp tôi mang hết cả đồng túi linh kính, thì hôm nay cùng tên Thiên đi mua thịt hẳn xung phong cầm túi đùi gà, còn túi cánh gà thì hẳn “rộng lượng” “chia sẻ” cho tôi.

- Con gái cũng có tay chân, cũng xách đồ được vậy! Khi nào mày gãy tay tao mới giúp mày xách hết đồng đồ này.

Đó là lí lẽ của Thiên, vâng, rất “có lí”!?

Tôi nén giận, cùng hẳn đi tìm gian hàng bán bột chiên để làm món gà rán. Cô Ly bảo phải có bột thì gà mới ngon.

Xui xẻo thay, khi tìm được gian hàng bán bột sau một hồi đi loanh quanh đến mỗi chân, bác chủ gian hàng chỉ e ngại nhìn chúng tôi:

- Bác hết loại đó rồi cháu ạ. Hay cháu ra tiệm ở đường X. mua nhé!

Tôi và hẳn cố ghi vào đầu những chỉ dẫn của bác bán hàng để đi đến tiệm tạp hóa gì đó có bán bột rán gà.

Cứ ngỡ tiệm ở gần, ai ngờ xa tít tắp. Hẳn phải đeo tôi cả cây số, làm mồ hôi đổ nhễ nhại, ướt cả mặt và tóc, cả lưng áo cũng ướt sũng. Tự dưng nhìn hẳn như thế, tôi thấy hơi tội.

- Mệt không? - Hiếm lắm tôi mới hỏi thăm hẳn được một câu khá lịch sự đấy nhé!

- Mệt.

- Nhiều không?

- Nhiều.

- Hay để tao chạy thay mày một lúc? - Sao tôi tử tế thế?

- Thôi. Muốn tao hết mệt, mày chỉ cần làm một chuyện thôi.

- Chuyện gì?

Hẳn đưa tay ra phía sau, thì thầm:

- Mày nắm tay tao đi!

6. Chương 6: Chương 6

Con cóc nào đó tự dưng lại đi khờ khạo làm theo lời thằng bạn, đưa tay nắm lấy bàn tay phía trước.

Hai bàn tay nhẹ nhàng đan xen vào nhau, khê khằng nhưng thấm thiết. Một cảm giác vừa quen vừa lạ, khó nói thành lời.

Chợt hẳn rút tay lại, cười hả hê:

- Con cóc! Tao gạt thế mà cũng tin!

Gì cơ? Khoan đã, tôi vừa làm gì thế này? Tôi vừa nắm tay Vỹ Thiên sao?

Với gương mặt đỏ như ai đó vừa lấy bút màu tô lên (“ai đó” chắc chắn là hẳn rồi!), tôi cãi bướng:

- Thế mày nghĩ tao bị mày gạt thật à? Tao cũng...gạt mày đấy!

Bờ vai phía trước rung nhẹ, như để nén tiếng cười. Rồi hẳn lảng sang chuyện khác:

- Hình như đến rồi, phải không?

Tôi nhìn vào căn tiệm phía trước, cố nhớ lại tên và địa chỉ mà bác bán hàng vừa chỉ lúc nãy, rồi nhanh nhẹn bước xuống xe thay cho câu trả lời.

Ít ra ông trời còn thương tôi, bác chủ quán lần này không còn nhìn chúng tôi e ngại nữa mà vui vẻ mỉm cười rồi đưa cho tôi túi bột. Trong giờ phút ấy, tôi bỗng cảm thấy mớ bột rán gà trước mắt cứ như món gì quý giá lắm, khiến tôi phải bỏ công sức, thì giờ đi tìm, đã vậy còn bị tên “tài xế” gian xảo lừa nắm tay nữa chứ!

- Mua xong chưa mà đứng ngây người ra thế? Mơ tưởng anh nào à?

Tại sao đúng lúc tôi đang thăng hoa trong cảm xúc thì lại bị tên Thiên đáng chết kéo, à không, lôi về với thực tại chán ngắt vậy nè trời?

- Ủ, tao đang nhớ một anh rất rất đẹp trai ấy, rồi sao?

Tôi đáp trả trước khi trèo lên yên sau xe đạp. Hắn lại giở giọng ta đây tài giỏi:

- Nhớ Hải Phong chứ gì?

Tôi đáp thẳng thừng:

- Ủ!

Đối phó với loại người mặt dày thì mặt chúng ta cần phải dày hơn họ, cho nên với tên Thiên tôi không cần phải ngần ngại hay làm vẻ mắc cỡ khi hắn nhắc đến Hải Phong.

Nhưng tôi nhớ Hải Phong thật. Mới chỉ có một buổi không gặp mà cứ tưởng như nghìn trùng xa cách. Đúng là khi trúng phải tiếng sét ái tình con người ta lại có những cảm xúc thật lạ, không tài nào giải thích nổi!

Chỉ vừa quen hơn tháng mà tôi và Hải Phong đã có biết bao là kỉ niệm. Nhớ ngày nào Kim Thư gây sự với tôi, cuối cùng lại là cơ hội cho tôi và Hải Phong bày tỏ tình cảm của mình. Rồi sau đó, bao nhiêu lần thầy Phan nhờ Hải Phong đi mua những món đồ phục vụ cho những buổi sinh hoạt của trường, Hải Phong đều gọi tôi theo. Những lần như vậy, sau khi đi đến mỗi cái chân, chúng tôi đều ghé vào những quán nước yên tĩnh để nghỉ, nhưng đối với tôi giây phút ấy còn có ý nghĩa quan trọng hơn nữa. Khoảng thời gian ấy, nó giúp chúng tôi vững tin hơn về tình cảm của mình, thêm yêu quý người bạn tri kỉ, gần gũi nhiều hơn và biết sẻ chia nhiều hơn. Khi chỉ có hai đứa với nhau, Hải Phong thường nắm chặt tay tôi, khẽ bảo “Cảm ơn Yến vì đã luôn ở bên cạnh mình.”, hay nói những lời yêu thương mà bao cặp đôi vẫn hay trao nhau. Đối với tôi, những lúc ấy thật sự là những phút giây hạnh phúc.

Và dĩ nhiên những phút giây hạnh phúc ấy hoàn toàn đối lập với hiện tại, khi mà hắn dè dặt tôi đi giữa trời nắng gay gắt thế này (-.-)

- Ê, tao khát quá.

- Kệ mày.

“Đồ Thiên ác độc!” - tôi thầm rủa.

Chợt hắn dừng xe trước một quán nước nhỏ. Cứ như hắn đọc được suy nghĩ của tôi và hiểu rằng tôi đang muốn cho hắn một trận nếu hắn không dừng xe ấy nhỉ?

- Cô ơi bán cho cháu hai lon Coca lạnh!

Lễ phép với cô bán hàng xong, hắn quay sang tôi:

- Vừa lòng chưa?

Tôi cười hề hề, tự nhủ nhiều lúc hắn cũng tốt lắm ấy chứ!

Hắn nhận hai lon nước ngọt từ tay một cô bé dễ thương, chắc là con cô bán hàng, cười toe toét:

- Cảm ơn em nhé!

Cô bé kia cũng như bao cô em khác, bị vẻ phong độ của hắn che mờ mắt nên cười bên lên:

- Dạ, sau này anh ghé ủng hộ em nữa nhé!

Chị ngồi đây em ơi, sao em chỉ mồi có mỗi thằng cha kia thế? À quên, chẳng phải tôi vừa nói hấn vừa làm mờ mắt con người ta hay sao? Đúng là mờ thật!

Mặc cho tôi dở khóc dở cười, hấn vẫn thân thiện:

- Ủ em, sau này có dịp anh sẽ ghé. Chào em nhé! *Nháy mắt lừa tình*

Sau khi chúng tôi đã thoát khỏi ánh mắt sáng rực của cô bé ngây thơ kia, tôi mới dám mở lời:

- Mà thật là... Đi đến đâu cũng gạt con gái người ta. Chỉ tội mấy em nhỏ ngây thơ quá nên...

Hấn không để tôi nói hết câu, vội cắt ngang:

- Giời, anh xin lỗi à, không phải ai anh cũng gạt đâu. Cỡ như cưng ấy hả, có năn nỉ cũng không được anh lừa tình đâu bé à!

Chà chà, hôm nay gan nhỏ?

- Cỡ như em là như thế nào ạ? Anh nói em nghe thử xem!

Tuy với giọng điệu mềm dẻo như cái nghiêng răng ở chữ cuối cùng làm cho câu nói của tôi phút chốc trở thành một lời đe dọa thầm kín.

Hấn vẫn hồn nhiên đáp lại:

- Như em ấy hả, vừa lùn, vừa dữ, ai mà thèm lừa. Có chẳng anh chỉ để ý đến những em chân dài xinh xắn thôi!

- Anh nói ai vừa lùn vừa dữ???

Tôi tuy nói nhẹ nhàng nhưng lại dùng hết sức cẩu vào lưng hấn, làm người ngồi trước tuy đau nhưng vẫn phải cẩn rằng chịu đựng. Tên Thiên tội nghiệp đành hạ giọng:

- Dạ em nói em vừa xấu vừa lùn ạ! Chị Yến dễ thương tha cho em!!!!

Nhà cô hiện ra trước mắt, tôi mới chịu buông tha cho hấn.

Buổi tiệc bắt đầu khoảng 3 giờ và kéo dài đến tận 7 giờ tối. Về đến nhà, tôi chẳng thèm động đến bài tập mà leo lên giường đánh một giấc tận sáng.

7. Chương 7: Chương 7

Tôi đeo ba lô, xỏ chiếc áo khoác rồi đi ra cổng. Anh tôi cũng vừa về. Chà, may quá, có người giữ nhà rồi!

Nhưng khoan đã, về sớm thế này hình như có điều gì đó không ổn?

Tôi thận trọng bước từng bước thật chậm, cố gắng nép mình trong bóng đen của những chậu cây. Ngoài cửa, anh Hai tôi vẫn thản nhiên mà dẫn xe vào nhà.

- Em yên tâm, ba mẹ anh đi công tác rồi, còn nhỏ em anh thì ngủ như chết trên phòng ấy!

- Nhưng em vẫn thấy ngại anh à...

- Có gì mà ngại. Trước sau gì thì em cũng phải làm việc đó thôi!

- Hứ, tại sao em phải làm chứ?

- Vì em là vợ anh.

- Ai đồng ý lấy anh hồi nào đâu?

- Thôi thì không cần đồng ý cũng có thể làm được vậy!

- Anh thật là... Mồm mép dẻo quá đấy! Thôi được, nếu anh nhờ vả đàn ông thì em sẽ làm.

- OK! Em này, giúp anh làm bữa tối nhé!

Ặc, hóa ra là anh Hai và chị Hai tương lai đang nói về chuyện này. Thật là, cứ tưởng có chuyện gì để mách ba mẹ, ai ngờ...

Sau khi bị sốc bởi cuộc đối thoại bá đạo giữa anh và chị tôi vừa rồi, tôi nhục nhã chui ra khỏi đồng thùng giấy ngoài sân, vùng vằng bỏ ra cổng.

Bỗng ba lô tôi bị kéo mạnh. Với cái kiểu hành động lố măng thế này thì chỉ có thể là anh tôi.

- Mày đi đâu đấy?

- Đi chơi. Em đi để anh chị tự do làm cái chuyện mà “trước sau gì chị Giang cũng phải làm” ấy mà.

Bị đâm trúng tim đen, anh Hai lôi tôi mạnh hơn.

- Cấm mày méc ba mẹ!

- Á á chị Giang ơi anh Vỹ ăn hiếp em!

Tôi vờ la toáng lên, cốt chỉ để anh tôi bị “vợ” cần nể, chứ lôi với kéo kiểu như Hai thì còn lâu tôi mới đau.

Tội nghiệp anh Hai, muốn bịt miệng tôi mà không làm kịp, giờ thì chị Giang đã đứng trước cửa rồi còn đâu.

Trước ánh mắt của “vợ”, Hai đành buông tôi ra. Tôi không quan tâm đến hành động của Hai mà cứ luôn miệng “Đau! Đau!” làm chị Giang phải cốc nhẹ đầu tôi:

- Đau cái gì mà đau! Anh Hai em có làm gì em nữa đâu mà em kêu đau. Chị thấy chỉ toàn em ăn hiếp anh Hai em thôi!

Được bênh vực, Hai tôi như người sắp ngã xuống núi nhưng may mắn nắm được sợi dây thừng do chị Hai quăng xuống, nên cứ thế mà nững nịu:

- Đấy đấy! Em thấy rồi đấy! Vậy mà em cứ la anh hoài!

Chị Hai bá vai tôi, cười hiền:

- Thôi thôi anh vào nhà đi, để em nói chuyện với bé Yến một lúc.

Đợi anh tôi ngoan ngoãn khuất vào nhà, chị Giang mới kéo tôi ngồi xuống bậc tam cấp. Rồi chị nhỏ nhẹ:

- Em định đi chơi à?

- Dạ.

- Em có vội không? Chị nói với em chuyện này được chứ?- Được ạ, có gì không chị?

Chị Giang gật gù, rồi đưa mắt nhìn ra khoảng không mơ màng. Giọng chị vang lên nhẹ nhàng và ấm áp:

- Chị nghe nói em đang quen với Hải Phong?

- Dạ, đúng ạ.

- Yến này, chị xem em như em của chị nên chị xen vào, mong em đừng giận chị.

Chị Giang ngập ngừng làm tôi có cảm giác bất an. Tôi vội lay lay cánh tay chị, khẽ hỏi:

- Có chuyện gì sao chị?

Chị Giang quàng tay qua vai tôi, tiếp tục:

- Chị vốn quen thân với Hải Phong, vì ba Phong và ba chị cũng là bạn thân. Hải Phong xem chị như chị em trong nhà nên có chuyện gì nó cũng tâm sự với chị, kể cả chuyện của em với nó.

Chị Giang lại đưa mắt ra xa, rồi nhìn tôi, âu yếm:

- Chị không chắc Hải Phong có thể cho em hạnh phúc trọn vẹn, Yến à. Nhưng chị tin tình cảm của em sẽ giúp ích cho nó, phải không em?

Tôi gật đầu, suy nghĩ mông lung về câu nói vừa rồi. Hải Phong, cậu ấy có gì không ổn ư? Cậu ấy cần phải thay đổi điều gì đó ư? Chẳng lẽ Hải Phong vốn không hề đơn giản như những gì tôi nghĩ? Chẳng lẽ...

- Mà thôi, em đừng lo quá, chị chỉ nghĩ vậy thôi, không có gì đâu! - Chị Giang mỉm cười làm lộ đồng tiền bên má trông đến là đáng yêu! Anh tôi có phúc đức gì mà lại quen được cô bạn gái hoàn hảo thế chứ?

- Em đi chơi đi, chị vào làm bữa tối cho anh em đây!

Nói rồi chị Giang đứng dậy, vẫy tay chào tôi và bước vào nhà.

Tôi dắt xe đạp ra cổng, đi một mạch đến công viên. Hải Phong, nhỏ Nhi, Bảo Anh, nhỏ Thanh, Tuấn “cún”, Duy Nguyễn và hẳn đã có mặt đông đủ. Bọn nó thay nhau cầu nhau:

- Mà chết ở đâu mà giờ này mới đến?

- Mà biết mà muộn bao lâu rồi không?

- Sao mà không ở nhà luôn đi Yến?

Trong khi tôi bị phán xét tập thể, Hải Phong lại đứng đó cười hề hề, chờ bọn nó c.hửi xong, Hải Phong mới chịu lên tiếng:

- Thôi thôi, thông cảm cho Yến đi. Chắc Yến bận gì đó, phải không Yến?

Như được mở cờ trong bụng, tôi vội tiếp lời:

- Đúng đấy, tao bận chớ bộ!

Tụi nó đồng thanh hô “Xạo”, nhưng rồi chợt nhớ đến người bệnh vực tôi vừa rồi là Hải Phong, lại quay sang cậu ấy mà chọc ghẹo. Mặt đứa nào đứa nấy gian hơn quỷ, chỉ có mỗi tên Duy Nguyễn và hẳn có vẻ bực bội. Hai tên này, chẳng nhẽ nó giận dai thế sao?

Chúng tôi mỗi đứa một chiếc xe, đạp vòng quanh các con đường trong thành phố. Phố đêm thật đẹp, tuy nhộn nhịp nhưng vẫn có vẻ rất nên thơ. Chúng tôi mãi mê rong chơi một lúc lại cảm thấy đói, bèn ghé vào một quán ăn. Đến đây tôi mới phục tụi bạn tôi làm sao! Mỗi đứa chúng nó, đứa nào cũng bảo lúc ở nhà đã ăn no nê rồi mới đi, vậy mà bây giờ sức ăn của chúng nó gấp mấy lần đứa chỉ ăn một gói mì trước khi đi chơi như tôi. Chỉ có mỗi Hải Phong là ăn uống điềm đạm. Thấy tôi ăn ít, Hải Phong hỏi nhỏ:

- Yến không khỏe à?

Tôi cười:

- Không, chỉ là mình không muốn ăn thôi!

Hải Phong thúc nhẹ vào cánh tay tôi:

- Cố ăn cho có sức khỏe.

Trước nụ cười của Hải Phong, tôi không còn cách nào khác bèn ăn hết phần ăn còn lại trong đĩa.

Ăn chơi xong, tụi bạn tôi chia nhau ra về. Hải Phong thì vẫn như mọi lần, đưa tôi về đến nhà cậu ấy mới về. Nhưng hôm nay còn sớm, thế là chúng tôi ghé vào một quán cafe trò chuyện.

- Phong này, Phong biết chị Dương Uyên Giang chứ?

Tôi hỏi, trong khi khuấy đều ly mocha.

Hải Phong nhìn tôi, khẽ nhún mày rồi gật đầu làm mái tóc dày lại được dịp lắc lư.

- Sao Yến biết chị Giang?

- Chị ấy là bạn gái của anh Vỹ, cũng là chị hai tương lai của mình.

Tôi nháy mắt, chợt nhận ra sự gượng gạo trong nụ cười của Hải Phong.

- Thế chị ấy đã nói gì với Yến?

- Chị ấy nói về Phong, còn bảo tình cảm của mình sẽ giúp ích cho Phong...

Tôi định kể thêm về câu nói “Chị không chắc Hải Phong sẽ cho em hạnh phúc trọn vẹn”, nhưng tôi nghĩ chị Giang không muốn tôi làm thế, nên đành thôi.

Hải Phong nghe tôi bảo thế hình như có vẻ gì lo lắng. Cậu đứng dậy, bước sang ngồi trên tay ghế của tôi. Gương mặt trắng hồng của Hải Phong áp sát mặt tôi, hơi thở ấm áp phả vào mặt tôi làm mặt tôi nóng hổi (và dường như đã ứng đỏ). Hải Phong giữ tư thế như vậy khá lâu, rồi mới thì thầm:

- Dù cho có chuyện gì xảy ra thì Yến vẫn rất quan trọng với mình. Mình xin Yến, đừng rời bỏ mình...

Nghe giọng Hải Phong như nức nở, tôi vội vàng quay lại. Chẳng biết làm sao mà môi tôi chạm ngay má Hải Phong. Tôi vội quay mặt lại hướng cũ, cảm giác xấu hổ và ngại ngùng đang chiếm lấy tâm trí tôi. Tôi chẳng suy nghĩ gì được nhiều, đầu óc cứ như quay cuồng trong khoảnh khắc vô tình ấy. Trước nay chúng tôi cùng lắm chỉ là nắm tay thôi, nhưng hôm nay không những đã bên nhau ở một khoảng cách gần như vậy mà còn vô tình trao một nụ hôn như thế, làm tôi chẳng thể giữ bình tĩnh.

Nhưng ngay lập tức, Hải Phong vội trở về chỗ cũ, đối diện với tôi. Cả hai im lặng hồi lâu, mãi đến khi tôi chợt thấy mắt Hải Phong đỏ, sự im lặng mới được phá vỡ.

- Phong, Phong ổn chứ?

Hải Phong cúi đầu, dùng tay quệt lên mắt rồi lại cười:

- Mình ổn, Yến đừng lo!

Và cuộc trò chuyện của chúng tôi hôm đó kết thúc bằng nụ cười buồn của Hải Phong. Dẫu sao, trước khi tạm biệt, tôi cũng đã kịp xiết tay Hải Phong, thủ thủ:

- Mình sẽ ở bên cạnh Phong, mình hứa!

Vừa đến cửa lớp, một sự náo nhiệt bất thường đã làm tôi và nhỏ Nhi không khỏi lo lắng. Tụi lớp tôi đang nháo nhào cả lên, miệng cứ oang oang:- Thiên ơi! Thiên à!

Tuấn “cún” vừa chạm mặt tôi đã gấp gáp:

- Yến, mày thấy Thiên không? Chuyện này quan trọng lắm nhá! Liên quan đến hạnh phúc tương lai của nó đấy, mày thấy nó thì khai mau, không được bao che nó đâu nha!

Tôi lên cơn điên, quát:

- Mày khùng à? Tao vừa mới đến lớp, còn chưa biết chuyện gì thì làm sao tao biết tên đó đang ở đâu?

Tuấn “cún” cười hề hề, vội bỏ chạy xuống cầu thang, miệng vẫn luôn gọi tên hấn. Tôi còn chưa hiểu trời trăng gì thì nhỏ Thanh đã kéo tay tôi vào lớp, bảo:

- Mày có thấy cô em nào kia không?

À, lúc này tôi mới để ý đến cô bé xinh xắn đang đứng bên lên nơi cửa lớp.

- Thấy. Hình như là cô bé Linh gì gì đó, nổi tiếng học giỏi, xinh đẹp và nét na của khối 8, đúng không?

Nhỏ Thanh gật gù, đưa tay gãi gãi cằm dù nó chẳng có cọng râu nào sất. “Vuốt râu” xong, nó tiếp:

- Mày biết Thùy Linh đến lớp mình làm chi không?

- Đừng bảo tao là nó đến tìm thằng Thiên dở hơi đấy nhé! - Nhỏ Nhi đứng bên cạnh, vọt miệng chen vào.

Đáp lại tôi và nhỏ Nhi, nhỏ Thanh chỉ giơ ngón cái có ý xác nhận cho thông tin động trời vừa rồi. Như để chắc chắn, tôi nhìn thẳng vào mắt nhỏ Thanh, hỏi một loạt:

- Linh đến đây để tìm tên Thiên ư?

- Ừ.

- Tìm để làm gì?

- Xin số điện thoại.

- Nhỏ thích tên Thiên à?

- Ừ.

- Thế mày cho số điện thoại của hần cho cô bé chưa?

- Chưa. Lớp mình chưa ai dám cho, chờ hỏi ý kiến tên Thiên, nhưng từ khi thấy bóng cô bé đến giờ nó đã lên đầu mất!

Chỉ chờ có vậy, tôi vội vàng quay đi, bỏ lại ba chữ “Tao sẽ cho.” làm nhỏ Thanh và nhỏ Nhi chẳng kịp ngăn cản.

Tôi đến bên Thùy Linh, phải công nhận càng nhìn gần cô bé càng xinh đẹp. Nước da trắng hồng, đôi môi đỏ tự nhiên, hàng lông mi dài và cong tạo nên vẻ đẹp thật tinh tế. Nếu tôi là con trai chắc tôi cũng sẽ như hàng đồng con trai trong trường, đổ rầm rầm vì cô bé hoàn hảo này mất thôi!

- Chào em! - Tôi mở lời.

Thùy Linh nhìn tôi, vẻ mặt vừa bối rối vừa xấu hổ.

- Em cần gì, chị giúp được không?

Với thái độ cởi mở của tôi, Thùy Linh cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng vẫn còn ngập ngừng, cứ cúi gầm mặt xuống đất:

- Em... em...muốn....em....

- Em muốn xin số của Thiên phải không?

Thùy Linh im lặng, gương mặt đỏ bừng. Thấy vậy, tôi bèn mở cặp, tìm giấy, viết, rồi mở điện thoại tìm số tên Thiên, cẩn thận ghi lại và đưa cho cô bé.

- Đây này! Tên Thiên may mắn lắm mới được em để ý đấy!

Cô bé rụt rè nhận lấy mảnh giấy tôi đưa, miệng lí nhí cảm ơn rồi vội quay đi.

Tôi hí hửng vào lớp, cứ ngỡ sẽ được tán thưởng bởi việc làm nghĩa hiệp vừa rồi, ai ngờ lại bị tên Nguyễn chặn ngay cửa:

- Mày làm trò gì vậy Yến? Sao mày tự tiện quá vậy? Thiên nó đã không đồng ý, sao mày còn quyết định thay nó?

- Tao... tao chỉ muốn... giúp hai đứa nó thôi mà!

- Giúp? Mày vô tâm quá! Mày biết mày đang làm hại thằng Thiên không?

- Vậy mà là hại ư? Tao chỉ muốn có người bên cạnh để quan tâm nó thôi mà! Mày có cần phải nghĩ quá nghiêm trọng thế không hở Nguyễn?

Nguyễn nhìn tôi, rồi bất giác nó đưa mắt ra xa hơn. Như nhìn thấy gì đó, nó tức giận đá thật mạnh vào chân bàn, bỏ vào lớp. Phía sau tôi, một bóng dáng lướt qua thật nhanh, nhưng cũng đủ để tôi cảm nhận một luồng sát khí không hề nhẹ. Phải, là Thiên!

Cùng lúc đó, tiếng trống trường vang lên. Và kể từ khi ấy, chúng tôi chẳng ai nói với ai câu nào. Chúng tôi ở đây không chỉ có tôi và tên Duy Nguyễn, kể cả tên Thiên cũng làm mặt lạnh với tôi.

Ừ thì cứ cho là tôi sai, tôi tùy tiện, nhưng tôi chẳng hề có ý xấu. Bọn nó có cần đối xử với tôi như thế không? Tôi có cảm tưởng tôi đang giết chết một sinh mạng vậy, trong khi việc tôi vừa làm là ương mồm cho một tình cảm tốt đẹp, và có thể sẽ trở thành một chuyện tình lãng mạn về sau này.

Là bạn bè bao nhiêu năm, nhưng tôi vẫn phải công nhận tên Thiên cũng thuộc hàng có nhan sắc. Ở lớp tôi - một nơi toàn trai đẹp, nếu Duy Nguyên đứng nhất với vô số nàng mê mệt thì tên Thiên chỉ ít cũng đứng nhì. Không phải đây là lần đầu tiên có người trông cậy si hấn. Nhưng điều đáng nói là lần này, người cầm cửa hấn lại chính là hoa khôi của khối 8. Dương Thùy Linh - một cô bé thông minh, học giỏi, nhan sắc tuyệt trần, không chỉ được bạn bè quý mến mà cũng được thầy cô hết mực thương yêu. Thế đấy, “con nuôi” của hơn chục thầy cô trong trường lại đi si mê một tên vô danh tiểu tốt, chỉ mang danh học lớp chuyên và có tí gọi là đẹp.

Tôi đã quá tốt rồi còn gì, tạo cơ hội cho hấn và cô bé tiến đến với nhau, còn nếu hấn giận tôi vì tôi đã đánh giá quá cao rằng hấn xứng đáng với cô bé thì tôi đành chịu! Ai bảo hấn lười học, ham chơi làm chi!

8. Chương 8: Chương 8

Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày trôi qua. Chuyện hôm trước cũng chẳng đứa nào nhắc đến nữa. Duy Nguyên, theo lời khuyên của Hải Phong, cũng đã chịu làm hòa với tôi và còn khao tôi với Hải Phong một châu chề. Chỉ có hấn là vẫn còn chơi trò chiến tranh lạnh.

Mỗi ngày vào lớp, hấn không thèm nhìn đến tôi. Ngồi cạnh nhau mà cứ như muôn trùng xa cách. Cần mượn dụng cụ học tập thì hấn quay sang “xóm bên cạnh“. Cần hỏi bài thì hấn quay sang Bảo Anh hay nhỏ Lê. Cần tán dóc khi tiết học quá buồn chán thì hấn tìm xuống “xóm dưới” - nơi các chiến hữu của hấn lúc nào cũng sẵn sàng tiếp chuyện. Nói tóm lại, suốt ba ngày nay, chẳng khi nào hấn chịu để ý đến sự hiện diện của tôi, dù tôi luôn ở ngay bên cạnh hấn trong suốt năm tiết học, chỉ trừ những giờ chơi.

Tôi cứ nghĩ hấn sẽ mãi giữ thái độ như thế. Ai ngờ, giờ về hôm nay, lúc tôi đang loay hoay tìm quyển sách thì hấn đã thản nhiên lôi cái vật đẹp đẹp hình chữ nhật ấy từ trong cặp hấn ra. Tôi nhìn quyển sách trên tay hấn, ba chữ “Lâm Vi Yến” nằm sờ sờ một góc, tưởng quyển sách như một “miếng mồi” và tôi là một con sư tử, thế là “con sư tử” vội nhào tới chớp lấy “miếng mồi”, nhanh như cắt. Nhưng tên Thiên quá nhanh nhẹn. Hấn đã kịp giấu quyển sách ra sau lưng. Còn tôi, tôi nào kịp dừng lại. Thế là tôi lỗ trợn, lao hấn vào lòng hấn. Trong khi tôi đồ bừa bãi vội vàng đẩy tên con trai đáng ghét kia ra thì tên ấy lại đứng yên như trời trồng, nhìn thẳng vào mắt tôi bằng một ánh nhìn đầy tội lỗi. Cũng may tôi đã bảo nhỏ Nhi xuống lấy xe trước vì tôi bận tìm quyển sách (vâng, quyển sách đáng ghét ấy!), nếu không tôi đã làm trò cười cho thiên hạ.

Hấn nhìn tôi hồi lâu, rồi lên tiếng phá tan sự im lặng:

- Tại sao hôm ấy mày lại tự ý cho Thùy Linh số điện thoại của tao?

À à, thì ra là chuyện này.

- Vì tao muốn tác hợp cho hai đứa mày. Nhưng mày mặc cảm vì thành tích quá ít, không sánh nổi với Thùy Linh nên giận tao, thế thì tao đành chịu!

Tôi nói xong mà lòng thấy nhẹ nhõm. Quả thật tôi đã muốn nói câu này với tên Thiên từ ba hôm trước, nhưng mãi đến bây giờ mới có cơ hội trút giận, thật là thanh thản!

Nhưng tôi thanh thản bao nhiêu thì tên Thiên càng tức bấy nhiêu. Hấn tiến lại gần tôi, quát:

- Mày biết gì mà nói! Làm ơn đừng nghĩ xấu về người khác như thế! Mặc cảm, tao có gì phải mặc cảm, hả?

- Thế thì tại sao chứ? Cho dù tao đã sai, tao đã xen vào chuyện riêng của mày, thì mày cũng đâu cần làm quá lên thế? - Tôi vẫn bướng bỉnh.

Hấn lui ra xa, ngồi hấn lên bàn, hạ giọng:

- Bao nhiêu lâu nay, mày vẫn không thay đổi. Mày ngốc lắm, Vi Yến!

Tôi nghe rõ từng cơn giận đang tràn lên tới não. Nhưng giận quá rồi thì tôi lại không biết phải làm gì, đành ôm cặp ra cửa, chỉ bỏ lại một câu:

- Ủ thì tao ngu ngốc lắm mới đi quan tâm đến mày!

Tôi đi hồi lâu, cứ ngỡ tên Thiên sẽ đuổi theo, ai ngờ vẫn chưa thấy hắn ra khỏi lớp. Thôi thì tao mặc kệ mày đấy! Coi như tao không có người bạn như mày! Hơ hơ, tôi chỉ bảo không coi tên Thiên là bạn thôi chứ có động chạm gì đến nhỏ Nhi đâu mà nó biến mất tầm thế kia? Bãi xe chỉ còn lác đác vài chiếc của những đứa trong đội tuyên truyền ở lại họp, có một con nhỏ đứng ngẩn ngơ tìm con bạn. Trước khung cảnh tồi tệ kia, điện thoại tôi lại chợt rung. Có một tin nhắn mới, từ nhỏ Nhi: Tao về trước nhé! Phong bảo lát họp xong cậu ấy đưa mày về ^-^

Sao mày không báo tr...

Tôi vừa nhắn được đến đó thì bỗng có một lực thật mạnh kéo từ phía sau, làm tôi không kịp phản ứng, cứ thế mà ngã người ra. Và, lần thứ hai trong ngày, tôi ngã vào người tên Thiên!? Ôi trời, sáng nay tôi đã làm chuyện tội lỗi gì hay sao?

- Nhi đâu?

- Hỏi chi?

- Nhi đâu?

- Mày không cần biết!

- Tao hỏi lại lần nữa, Nhi đâu?

- Nó về rồi! - Tôi hét lớn, rồi bỏ chạy một mạch. Thật sự tôi cũng chả hiểu nổi vì sao tôi lại làm thế, cứ như sợ tên Thiên sẽ ăn thịt tôi vậy!

Nhưng hắn lúc nào cũng nhanh hơn tôi. Tôi vừa chạy được một quãng thì hắn đã ở trước mặt tôi.

- Tao đeo mày về.

- Không!

- Mặc kệ, tao cứ đeo đấy!

- Tao nói không! Tao và mày đã không còn quan hệ gì nữa!

- Tao vẫn cứ đeo đấy!

Nói rồi hắn kéo tay tôi, lôi xềnh xệch như lôi một món đồ, tôi đành đi theo, nhưng vẫn bướng bỉnh:

- Tao về với Hải Phong!

Nghe tôi nói thế, hắn bèn dừng lại, lấy chiếc điện thoại ra, bấm bấm gì đó rồi để lên tai:

- Phong đấy à?

- Ủ, Thiên à? Xin lỗi nhưng có gì nói sau nhé, mình đang sinh hoạt đội tuyên truyền.

Ồ, hắn mở loa ngoài cơ đấy! Có ý để tôi nghe ư?

- Không, mình chỉ muốn nói là hôm nay mình sẽ đeo Vi Yến về.

- Sao thế? Có chuyện gì sao?

- Mình chỉ muốn nói vài chuyện với Vi Yến thôi.

- Ủ... cũng được.

Tôi giành lấy chiếc điện thoại từ tay hắn, lắp bắp:

- Phong...mình...

- Không sao, Yến cứ đi với Thiên đi, chắc cũng trễ lắm mình mới về.

- Nhưng... Phong về một mình...

- Không sao, mình sẽ về với... với.. Duy Nguyên!

Tôi chưa kịp trả lời đã bị tên Thiên lấy lại điện thoại, ấn nút kết thúc cuộc gọi. Rồi hắn lấy xe, còn tôi chỉ biết ngoan ngoãn ngồi phía sau.

Hắn không đèo tôi về nhà ngay mà cố ý vòng qua công viên, đánh một vòng lớn.

- Mà đi không? - Hắn mở lời trước.

- Không.

- Uống gì đó không?

- Không.- Thôi đừng giận nữa, coi như tao sai. Tao biết mày chỉ muốn tốt cho tao thôi. Nhưng thật sự tao không có tình cảm với Thùy Linh, tao không muốn làm nhỏ buồn...

- Bây giờ không có thì mai một có, nếu vẫn không có thì vẫn làm bạn được mà!

Hắn khẽ thở dài:

- Sẽ không bao giờ đâu. Mày có hiểu làm bạn với người mình thích đau khổ lắm không?

Tôi im lặng. Ừ thì ngoài im lặng ra tôi biết phải làm gì bây giờ?

- Mày đừng giận tao nữa, tao biết tao nóng nảy, tao xin lỗi. - Hắn cất giọng nhẹ nhàng.

- Tao cũng.... xin lỗi! - Tôi lí nhí.

Hắn cười hề hề:

- Vậy thì tốt! Mà nè, đói không?

- Đói!

- Muốn ăn uống gì không?

- Muốn!

Hắn nguyền tôi, rồi dừng lại ở một tiệm cafe take away. Hắn bảo uống gì thì mua mang về, còn đói thì về nhà ăn cơm kéo bố mẹ chờ. Ồi giời, con ngoan là đây!

Kể từ hôm ấy, tôi và tên Thiên làm hòa. Còn chuyện hắn và Thùy Linh, hắn vẫn không hé môi với bất kì ai. Tôi hỏi, hắn chỉ ậm ừ “cũng bình thường” . Thật không hiểu nổi!

Hôm nay, Thùy Linh lại đến lớp tìm hắn. Vừa thấy bóng cô bé hắn đã chạy ào ra, tay cầm cây bút màu xanh, trông có vẻ loại bút ngoại nhập chứ chẳng chơi.

Hắn và Thùy Linh đứng ngoài cửa lớp nói chuyện, rồi hắn đưa cây bút cho Thùy Linh, sau đó hai người đi đâu tôi không rõ.

Lúc học thể dục trái buổi, gặp Thùy Linh, cô bé mạnh dạn bắt chuyện:

- Chào chị! Chị là chị Vi Yến ạ?

- Ừ! Chị học chung lớp với Vĩ Thiên! - Tôi nháy mắt, làm Thùy Linh ngượng ngừng cúi mặt.

- Thế... chị ngồi cạnh anh Thiên phải không ạ? - Chà chà... Anh Thiên luôn đấy! Có vẻ hai đứa tiến triển khá nhanh.

- Ừ em. Thiên bảo em à?

- Dạ. Chắc chị với anh Thiên... thân lắm ạ? Anh Thiên hay nhắc đến chị lắm!

Tôi lắc tay:

- Không đâu em! Chị với Thiên cãi nhau hoài à!

Thùy Linh mỉm cười, gật gật đầu làm tôi chợt nhận ra mục đích tại sao cô bé hỏi tôi như vậy. Tôi vội nói thêm:

- Chị có “người thương” rồi em ạ!

Lúc này Thùy Linh mới thật sự cười tươi. Hóa ra cô bé ghen thật!

Vừa nhắc đến “người thương” tôi đã thấy bóng Hải Phong ngoài cổng trường. Chiều nay Hải Phong không có tiết thể dục nhưng tôi và cậu ấy có hẹn đi chơi nên cậu ấy đến đón tôi, dĩ nhiên là có sự đồng ý của ba mẹ. Về chuyện bạn bè ba mẹ tôi không khó, chỉ cần học tốt là được. Riêng tôi thì được phép thoải mái hơn anh tôi vì dù sao học lực của tôi vẫn hơn anh tôi, với cả tôi ít khi nào bị thầy cô la rầy, nên đi chơi với Hải Phong ba mẹ tôi vẫn sẵn lòng cho phép. Chỉ có anh tôi là phải tuyệt đối giữ kín chuyện với chị Giang. Chỉ khi nào leo đến học lực giỏi thì mới dám công khai. Nhưng lớp lớn, để đạt học sinh giỏi cũng đâu phải dễ! Bài khó cộng thêm sự lười biếng, anh tôi chỉ còn biết nhờ vào những lời khuyên hay thậm chí đe dọa của chị Giang thì mới mong học tốt được!

Hải Phong và tôi đi chơi, đi ăn uống, mãi đến chiều mới về. Suốt buổi, lúc nào Hải Phong cũng mang đến cho tôi một cảm giác thật ấm áp.

- Em!

Khi tôi đang thưởng thức từng thìa kem mát lạnh thì giọng nói của Hải Phong làm tôi suýt... nghẹn. Tôi gương mặt to hết cỡ nhìn Hải Phong, cậu ấy chỉ mỉm cười:

- Sao em lại nhìn anh như thế?

Tôi lấy tay hất đuôi gà ra phía sau, lắc đầu:

- Không có gì!

Hải Phong cười to:

- Anh biết rồi, vì anh thay đổi cách xưng hô quá đường đột đúng không?

Tôi gật đầu, tinh nghịch:

- Lần sau có muốn làm gì thì ANH cũng phải báo trước với EM, kéo EM lại nghẹn khi ăn kem như hôm nay thì khổ!

Hải Phong cười thật tươi, lấy tay xoa xoa đầu tôi. Nhân bầu không khí thoải mái này, tôi hỏi:

- Tại sao Phong lại thích mình?

Hải Phong nhìn tôi, rồi gãi đầu:

- Vì Yến đáng yêu, Yến tài giỏi, Yến vui tính,...

- Nhưng mình không đẹp! - Tôi vọt miệng.

Cứ ngỡ Hải Phong sẽ mắng tôi, ai ngờ cậu ấy chỉ hỏi lại:

- Thì sao?

- Phong là hotboy đấy!

Hải Phong nhún vai:

- Đó chỉ là hư danh thôi Yến à. Mình thích Yến đâu phải vì Yến đẹp! Yến đừng nghĩ quá nhiều, dù sao thì mình vẫn mãi bên Yến, nhé!

Tôi cười, rồi lại tiếp tục với li kem ăn dở.

Tối đó có một con nhò đi ngủ mà còn mỉm cười, cứ như trái tim đã bị ai đánh mất! Ủ thì, Hải Phong đã cướp mất tim tôi rồi còn gì!

9. Chương 9: Chương 9

Tin tên Thiên và Thùy Linh chính thức hẹn hò nhanh chóng lan truyền khắp cả lớp tôi. Và đã đến lớp tôi thì chỉ ngay ngày hôm sau, cả trường đều biết chuyện.

Sáng, gặp tên Thiên, tôi hất mặt:

- Chúc mừng mày đã “dụ dỗ” được Thùy Linh. Đây, tao đã bảo hai đứa mày sẽ có kết quả mà! Cảm ơn tao đi nhé!

- Thùy Linh gửi lời cảm ơn mày đây!

Hắn nói, rồi ngồi vào chỗ, mặt không cảm xúc. Chưa thấy ai có bạn gái mà lại ử dột như tên Thiên, thật là lúc nào hắn cũng khác người!

Nhưng nếu chuyện tình cảm của tên Thiên nở hoa thì chuyện của tôi lại rơi vào bế tắc...

Tối hôm ấy, tôi cùng anh tôi đi dạo phố. Ồ, tôi đi dạo phố cùng anh tôi! Tuy khó tin nhưng đó là sự thật, anh em tôi quả thực đã dắt tay nhau đi cả mấy vòng chợ đêm. Chẳng là anh tôi vừa bị điểm liệt môn Anh Văn, kéo theo học lực tháng này dưới trung bình, hạnh kiểm chỉ còn khá và có nguy cơ lưu ban. Anh buồn quá, suốt ngày ở trong phòng, không dám kể cho ba mẹ nghe, chị Giang nhắn tin thì lại không trả lời. Lo quá, chỉ Giang mới gọi điện hỏi tôi, và kể cho tôi nghe mọi chuyện. Thế là tôi bay qua phòng anh tôi - căn phòng bí hiểm nhất tuổi thơ tôi, nơi mà tôi sẽ phải sẵn sàng ăn đòn nếu dám bước vào. Nhưng hôm nay, tôi không còn sợ những lời đe dọa của anh Hai nữa.

Thoạt đầu, tôi còn do dự. Nhưng sau khi nhớ đến những lời nói của chị Giang, tôi đã không ngần ngại (lẫn không gõ cửa) mà xông thẳng vào. Lúc đó, anh Hai đang đeo tai nghe, ngồi trên chiếc ghế xoay cạnh cửa sổ, đưa mắt nhìn ra một khoảng trời chiều buồn và xa thẳm thẳm.

Tôi tiến lại gần anh Hai, vừa định mở miệng thì anh đã cất giọng:

- Mày đó hả?

Tôi đáp khê:

- Dạ.

- Có gì không? - Anh tôi hỏi, trong khi mắt vẫn không buồn nhìn tôi.

- Em muốn... rủ Hai đi chơi!

Anh Hai lúc này mới chịu bỏ tai nghe ra, nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc.

- Mày rủ tao đi chơi á?

Tôi gật đầu.

- Ủ, vậy ra ngoài chờ tao xít!

Tôi ngoan ngoãn bước ra và ngoan ngoãn “chờ Hai xít”, nhưng thực ra là chờ hơn nửa tiếng (=='). Giờ ơi đi với em gái chứ có phải đi với bạn gái đâu mà điệu đà lắm thế!

Cứ tưởng trong vòng nửa giờ đồng hồ anh tôi sẽ ăn diện gì ghê gớm lắm, ai ngờ chỉ là chải lại tóc, tắm rửa và xịt ít dầu thơm. Còn quần áo thì chỉ đơn giản là quần jeans đen, áo sơ mi trắng được cách điệu đôi chỗ, khoác ngoài áo khoác đen và mang giày Vans cũng đen nốt. Chẳng hiểu xì-tai của ông anh tôi là gì?!

Đời thật lắm chuyện không ngờ, cái xì-tai mà tôi không hiểu nổi ấy lại làm con gái đổ đầy đường. Nơi nào có dấu chân anh em tôi đi qua là nơi đó có cây si mọc. Người ta nhìn anh tôi như một chàng trai hào hoa lãng tử, và nhìn tôi như một con nhỏ đeo bám mong được người khác chú ý nên mới tò tò theo sau anh. (:3)

Điển hình như khi chúng tôi dừng xe ở một ngã tư đèn đỏ (hôm nay anh tôi lại hứng chí chia tay với em đạp điện để mà đùa tôi bằng xe đạp nữa mới chết!), cả mấy chục con mắt nhìn vào anh tôi, đầy sự ngưỡng

mộ, thèm khát. Nhưng rồi chợt họ liếc sang con nhỏ ngồi yên sau, lập tức những tia lửa xuất hiện trong ánh mắt họ. “Xoẹt...xoẹt...” - nghe rõ luôn ấy chứ! Anh Hai tôi nhận ra, chỉ quay lại nhìn tôi, cười nhếch mép làm cho bao nhiêu cô xung quanh như vỡ òa trong cảm xúc. Khi đèn xanh bật, anh Hai lại cố ý đạp xe thật chậm làm tôi phải giục:

- Hai nhanh lên!!!!

Anh Hai cười:

- Có gấp gấp gì mà phải nhanh!

Bao nhiêu ánh mắt tản ra dần, tôi mới dám nhéo anh tôi một phát thật hả dạ. Anh vẫn cười hề hề:

- Mai mốt đi với anh mày thì mày cũng biết ăn diện chút đi, không thì như hôm nay nữa đấy!

Tôi giở giọng giận dỗi:

- Ba mẹ thật bất công, con cũng đều là con mà tại sao lại sinh ra một đứa đẹp còn một đứa lại... kém đẹp như thế!

Anh tôi cười to hơn, chắc là để lộ cả hàm răng luôn rồi!

- Hai còn cười nữa hả???? - Tôi hét lớn.

Nghe tôi gọi người phía trước là “Hai”, những tia lửa này giờ vẫn đang ngấm ngấm loẹt xoẹt chợt biến mất. Ồ, muốn chinh phục người con trai thì việc đầu tiên là phải qua ải người em gái của họ trước đã! Thấy những chị xinh gái đang nhìn tôi bằng ánh mắt ghen tị vì người anh quá lãng tử kia, tôi sung sướng nghênh mặt, còn thuận tay vịn lấy vai anh Hai, làm anh phải nói khẽ:

- Ra oai đủ rồi! Không buông tay ra tao cho mày “đo đường” bây giờ!

Nhưng anh càng nói, tôi lại càng giữ chặt vai anh hơn. Không phải để “ra oai” nữa, mà là để khỏi ngã vì cảnh tượng tôi vừa nhìn thấy. Hai chàng trai, đang ôm nhau, hôn nhau, ngay tại một quán ăn bên đường. Và một trong hai người ấy, trông rất giống... Hải Phong!? Hải Phong sao?

Không thể nào! Chắc là do tôi nhìn nhầm thôi. Hải Phong không bao giờ phản bội tôi đâu. Tôi phải tin tưởng cậu ấy. Hải Phong đã nói thì sẽ giữ lời, mày phải tin cậu ấy chứ, Vi Yến!

- Mày sao vậy?

- Em... không sao...

Tôi nói, rồi buông tay ra khỏi đôi vai anh Hai - cảm giác chói với như bị mất phao giữa vùng biển rộng. Anh tôi thấy tôi cứ mãi im lặng, không buồn tíu tít như lúc này bèn dừng xe lại, ghé vào công viên và kéo tôi ngồi xuống ghế đá.

- Yến, có chuyện gì à?

Tôi lắc đầu, hình ảnh lúc này làm tôi cảm thấy rối bời.

- Mày không khỏe hả Yến?

Tôi lại lắc đầu.

- Vậy chứ sao mày lại không nói? Xem kia, gương mặt còn tái xanh hết cả!

Tôi đưa tay lên mặt, cũng chẳng để làm gì. Bàn tay tôi đang lơ lửng trong không trung, run rẩy, bối rối thì liền bị anh tôi chụp lại. Anh nắm chặt tay tôi, lo lắng:

- Sao tay mày lạnh thế?

- Chắc tại em.. hơi mệt!

Lúc này anh tôi mới thở phào:

- Vậy mà tao cứ lo... Mà thôi, nếu mệt thì đi về.

Nói đoạn anh Hai đứng dậy, nhưng tôi đã kịp giữ lấy áo khoác anh.

- Em không sao, ở đây chút nữa đi Hai!

Anh Hai nhìn tôi, rồi lại ngồi xuống. Lúc này, tôi đã lấy lại bình tĩnh, nhớ ra lí do vì sao tôi lại ra ngoài cùng anh tôi.- Hai, Hai đừng buồn nữa nhé!

Anh Hai cười hiền:

- Ủ, tao biết rồi! Tao chỉ lo ba mẹ sẽ buồn thôi, còn nhỏ Giang nữa, chắc nhỏ thất vọng lắm...

Tôi nói, không hay giọng mình trở nên cứng cỏi từ khi nào:

- Hai đừng lo, chị Giang nói chuyện với em rồi. Chị bảo chị không giận gì anh đâu, chỉ cần anh tiếp tục phấn đấu là chị Giang vui lắm rồi! Còn về phần ba mẹ thì...

Tôi định nói ba mẹ cũng sẽ thông cảm cho Hai thôi, nhưng chợt nhớ trận đòn của ba khi anh Hai mang về quyển sổ liên lạc với học lực trung bình hồi cuối năm học trước, tôi lại im bật. Ba tôi là chúa nóng tính, khi nghe chuyện gì thì cứ mắng, cứ đánh trước đã, rồi mới khuyên bảo sau.

Anh Hai thở dài:

- Tao biết. Tao sẵn sàng ăn đòn rồi!

Anh Hai lại cười tinh nghịch, trông tâm trạng có vẻ đã khá hơn.

- Mà Yến này!

- Dạ?

- Mà...

- Em sao?

Hai gãi đầu:

- Mà cho tao mượn... mấy quyển sách Anh Văn nha!

Tôi cười:

- Tưởng gì, chứ chuyện đó thì dễ thôi!

Anh em tôi cứ trò chuyện vui vẻ với nhau, nỗi buồn trong lòng Hai như đã vơi đi trông thấy, chỉ có tôi là mãi rối rắm trong mớ suy nghĩ hỗn độn.

Sau khi cùng tôi đi dạo, anh tôi đã quyết định thành thật kể mọi chuyện cho ba mẹ nghe. Anh bảo thà tự giác còn hơn, nếu để thầy chủ nhiệm mà báo thì chắc cuốn gói ra khỏi nhà mất! Suy cho cùng thì anh tôi cũng mong nhận được sự khoan hồng của...gia pháp mà thôi. Nhưng tiếc thay, mọi chuyện không như anh nghĩ.

Tôi đang ở trên phòng, chợt nghe tiếng thủy tinh vỡ thì vội chạy xuống. Phòng khách tung tóe những mảnh vỡ của lọ hoa, những cành hoa nằm sóng soài trên mặt đất, trông thật tàn tạ và đau đớn. Ba tôi vẫn đang ngồi trên ghế sofa, hai tay nắm lại thật chặt, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt giận dữ hướng về phía anh Hai. Anh tôi vẫn đứng đối diện ba, không có vẻ gì là sợ hãi, chỉ có ánh mắt rắn rỏi của kẻ có tội đang sẵn sàng chịu phạt.

Rồi ba đứng dậy, tiện tay cầm xấp báo trên bàn, ném thẳng vào anh Hai. Tôi thấy thế bèn chạy đến theo phản xạ tự nhiên, định ngăn cản cơn tức giận của ba. Nhưng mẹ đứng phía sau đã kịp giữ tôi lại. Mẹ ghì vai tôi, nói khẽ:

- Đừng con!

Tôi ầm ức nhìn mẹ:

- Nhưng anh Hai...

- Ba con đang giận, con đừng xen vào. Còn anh con, nó phải chịu phạt thôi, con ạ.

Vậy là tôi phải đứng trơ mắt nhìn những lần roi của ba quất vào lưng anh Hai. Không như những lần trước, lần này anh không né, không tránh, cứ đứng thẳng người cho ba mặc sức mà trừng phạt. Anh cũng không khóc, không la, không nói nửa lời. Chỉ khi mẹ nài nỉ ba dừng lại, anh mới khoanh tay, cúi đầu:- Xin lỗi ba mẹ.

Chỉ nói như thế, rồi anh đi thẳng lên phòng. Tôi thấy thế cũng chạy theo. Đây không phải lần đầu tiên anh Hai bị ăn đòn, nhưng là lần đầu tiên anh chịu đòn một cách cam tâm như vậy. Những lần trước, mỗi lần bị ba đánh, anh luôn miệng “Ba ơi tha cho con!” hay “Đau quá ba ơi!”. Chỉ có lần này, anh im lặng, bình thản để cho những lần roi in lên người.

Tôi khê gõ cửa phòng anh Hai. Một tiếng gõ, im lặng. Hai tiếng gõ, im lặng. Ba tiếng gõ, vẫn im lặng. Tôi lo anh Hai sẽ làm chuyện khờ dại, vội tông cửa xông vào. Theo quán tính, tay xoay tay nắm cửa, mặt cứ hướng thẳng vào trong. Ai ngờ lần này anh tôi khóa cửa phòng, thế mới chết!

“Rầm”

Trước mặt tôi bây giờ chỉ toàn sao là sao. Sao nhiều sao thế kia???

- Yến! Yến! Mày sao vậy?

- Em...em... đau!

Anh Hai bật cười, lấy tay xoa xoa mũi tôi, mắng:

- Tao đã không mở cửa thì mày phải biết về phòng đi chứ! Ai bảo cố xông vào làm gì!

Tôi xuyết xoa với cái mũi đau, không biết có gãy xương mũi không nữa. Tôi không muốn nhan sắc vốn “tiềm ẩn” (tìm hoài vẫn ẩn -.-) lại bị phá hoại nữa đâu!!!!

Anh Hai kéo tôi vào phòng, để tôi ngồi xuống giường rồi tìm chai dầu thoa cho tôi. Vừa thoa anh vừa cười tủm tỉm, làm tôi phát bực, đánh vào tay anh.

- Tao xin lỗi! Nhìn mày, tao...mắc cười quá!

- Có gì mà cười! Em bị vậy Hai mừng lắm hả?

- Không. Tao chỉ không biết, mày làm thế nào thôi. Người ta phá cửa thì phá bằng vai, bằng chân, chẳng lẽ mày phá cửa bằng...mặt hả Yến?

Tôi thẹn quá, đành thú thật:

- Em tưởng cửa không khóa, nên mới...

Đến lúc này thì anh Hai không cười tủm tỉm nữa mà là cười đến ngả nghiêng.

- Ha ha... Chưa thấy đứa nào..ha ha... đứa nào...ha ha... hậu đậu như mày...ha ha...

Tôi đẩy anh Hai, nhìn mặt:

- Kệ em! Em lo cho Hai chớ bộ!

Anh Hai ngồi bật dậy, nghiêm mặt lại, tiếp tục thoa dầu cho tôi. Thấy Hai thay đổi như thế tôi cũng chẳng biết nói gì, đành im lặng.

- Xong rồi, về phòng đi!

Hai đứng lên để chai dầu trên kệ, quay lại thấy tôi vẫn còn ngồi im, bèn giục:

- Ngồi đây làm gì? Về đi!

Tôi không nói không rằng, đứng lên lấy lại chai dầu, đẩy Hai ngồi xuống giường, nhẹ nhàng thoa dầu lên những lần roi trên tay Hai. Anh Hai ngồi yên cho tôi thoa, nhưng mắt thì mở to hết cỡ.

- Mày đụng đầu vào cửa rồi sáng hả Yến? Mày làm gì vậy?

- Đau không Hai? - Tôi không trả lời mà hỏi sang chuyện khác.

- Không.
 - Sao lúc này ba đánh Hai không tránh?
 - Tránh làm gì, ba cũng sẽ đánh mạnh hơn thôi! - Anh Hai nhìn ra xa, cười buồn.
 - Còn đau chỗ nào không Hai?
- Anh Hai nhìn tôi, cười bí hiểm:
- Còn. Nhưng chỉ là mày có dám động đến hay không thôi!
- Tôi ấn mạnh tay Hai:
- Vậy thôi đi ha!
 - Đau! Đau! Nhẹ nhẹ thôi! Sau lưng...sau lưng...
- Tôi buông tay ra, vòng qua sau lưng Hai, vỗ vỗ lưng, bảo:
- Vậy mà cứ tưởng... Giở áo lên em thoa dầu cho. Đạo này Hai nói chuyện mờ ám quá nha!
 - Đạo này là đạo nào? Chỉ mới hôm nay thôi mà!
 - Thế còn cái hôm mà “trước sau gì em cũng phải làm chuyện đó thôi, có gì mà ngại!” thì sao?
- Nghe tôi nhắc lại nguyên văn lời Hai nói với chị Giang hôm trước, anh vẫn giả ngu:
- Hồi nào nhỉ?

Tôi thật phục anh tôi. Sao trong hoàn cảnh ngặt nghèo nhất mà anh vẫn có thể đùa giỡn thế kia? Bị đánh như thế cũng đau lắm chứ chẳng chơi, vậy mà vẫn làm như mình không sao. Hai ơi Hai, Hai là mẫu con trai lí tưởng trong lòng em đấy, Hai biết không? Chị Giang thật may mắn quá a

Tối về phòng, tôi định gọi hỏi Hải Phong. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi lại quyết định không gọi. Có một số chuyện, không biết có lẽ lại tốt hơn. Với lại, tôi luôn tin tưởng Hải Phong, tôi tin Hải Phong sẽ không làm chuyện gì có lỗi với tôi. Tôi tin là như vậy!

10. Chương 10: Chương 10

Kim Thư chuyển trường. Đó là tất cả những gì tôi nghe được trong mấy ngày nay. Đi đến đâu cũng nghe thiên hạ bàn ra tán vào, ầm ĩ cả lên, nhưng sáng này tôi vẫn thấy Kim Thư ôm cặp đi học đó thôi.

Ra chơi, tôi cùng đám bạn xuống căn tin. Chẳng hiểu sự đời ra sao mà tôi lại đụng mặt Kim Thư giữa cái chốn đông vui nhộn nhịp ấy. Tay tôi cầm hộp sữa, đang say sưa vừa uống vừa chen lấn để bám kịp nhỏ Nhi thì Kim Thư va phải tôi. Hộp sữa trên tay tuy không rơi xuống đất nhưng cú va chạm làm sữa bắn tung tóe khắp người tôi, lại là Millo nên áo trắng nay thêm vài chấm nâu trông đến là đáng ghét! Kim Thư không một lời xin lỗi, chỉ nhìn tôi rồi cười khẩy quay đi. Tôi đoán chắc vừa rồi là nó cố ý, xem ra lòng thù hận của nó đối với tôi cũng còn sâu sắc ghê lắm.

Ngay lúc tôi “gặp nạn”, nhìn tới nhìn lui lại không thấy tụi bạn đâu. Căn tin đông người, biết đâu mà tìm, thế là tôi quay ra ngoài, hùng hục tìm được tí ánh sáng để xem cái áo tôi nó đã tì tẹt đến mức nào.

- Yến!

Đang mãi loay hoay tìm thứ gì để lau thì nghe có tiếng gọi, tôi vội vàng quay lại. Chẳng ai khác ngoài Hải Phong và... bịch khăn giấy. Ồ là lá, tôi nhanh chóng cầm lấy món đồ cứu mạng từ tay Hải Phong, chùi lấy chùi để lên áo mong làm những vết dơ có thể mờ đi chút ít. Hải Phong đứng nhìn, dứt tay vào túi quần, miệng cười tủm tỉm. Đợi tôi xong việc ngẩng đầu lên, cậu ấy mới trêu:

- Áo Yến nhìn ngộ ghê!

Tôi cười trề:

- Ủ, có thêm vài chấm bi nâu nâu, ngộ thật!

- Nhưng sao lại thành ra thế kia? - Hải Phong chỉ tay vào hộp Milo tôi đang cầm, cười hỏi.

- Mình va phải...

- Va phải cái gì?

- Kim Thư.

Sắc mặt Hải Phong bỗng tối sầm lại làm tôi cũng không buồn bận tâm đến những đốm nâu trên áo nữa. Rồi Hải Phong quàng một tay qua eo tôi, đẩy nhẹ, ý bảo tôi cùng cậu ấy rời khỏi căn tin. Tôi đi bên cậu ấy, bé nhỏ như chú mèo con. Còn cậu ấy vẫn để tay sau lưng tôi một cách hồ hững, trông bộ dạng đang suy tư lo lắng.

- Phong này!

- ...

- Phong!

- ...

- Hải Phong!

- Hả?

Tôi gọi đến lần thứ 3, Hải Phong mới giật mình như vừa từ trên cao rơi xuống. Tôi bật cười, tiện tay nghịch mớ tóc dày của Hải Phong.

- Phong đang nghĩ gì mà mình gọi mãi mới nghe thế?

Hải Phong đưa tay nắm lấy tay tôi, rồi vuốt lại quả đầu vừa bị tôi làm rối.

- Mình đang lo thôi.

- Phong lo gì?

- Lo chuyện Kim Thư ấy. Mình lo bọn nó sẽ làm hại Yến lần nữa...

- Nhưng Kim Thư sắp chuyển trường rồi mà.

- Chính xác là hai tuần nữa Kim Thư sẽ chuyển sang Anh định cư cùng dì, vì ba mẹ Kim Thư... vừa ly hôn. Tôi như không tin vào những gì mình đã nghe thấy. Ba mẹ Kim Thư ly hôn.

- Ly hôn sao? - Tôi hỏi lại lần nữa, nhưng rồi chợt nhận ra đó là một câu hỏi hết sức dư thừa.

Hải Phong gật đầu, xem chừng trong lòng cậu ấy cũng đang có cùng suy nghĩ với tôi. Cho dù Kim Thư là một đứa con gái mạnh mẽ, kiên cường và có phần ngang ngược đến đâu thì đây cũng là một cú sốc khó vượt qua. Gia đình tan vỡ là một điều vô cùng tồi tệ đối với những tâm hồn đang lớn. Ở cái tuổi đáng ra phải được yêu thương, che chở thì Kim Thư lại phải chịu cảnh rời xa cha mẹ đi đến vùng xứ lạ quê người. Theo tôi được biết thì Kim Thư là con một, gia đình Kim Thư cũng thuộc hạng giàu có. Thế hóa ra giàu có chưa chắc lại hạnh phúc!

Nhỏ Nhi chạy đến bá vai tôi từ phía sau, chợt bắt gặp gương mặt khá hình sự của tôi và Hải Phong, nó liền nhẹ nhàng đứng sang một bên. Tôi kéo tay nó, cố nở nụ cười:

- Làm gì ghê vậy?

- Mà y và Hải Phong... trông căng thẳng quá! Đang cãi nhau hả?

- Cãi đâu mà cãi. Đi, từ từ tao kể cho mà nghe.

Tôi chào Hải Phong rồi cùng nhỏ Nhi lên lớp. Trên đường đi tôi kể lại chuyện Hải Phong vừa nói cho nhỏ Nhi nghe. Cứ ngỡ nhỏ sẽ bất ngờ lắm, ai ngờ nhỏ chỉ gật gù :

- Chuyện đó tao nghe rồi, tội nó thật! Nhưng chuyện nhà mày cũng đang rắc rối đấy, sao mày không lo mà lại đi buồn hột người ta?

Ừ, nó nhắc tôi mới nhớ, mấy hôm nay nhà tôi cũng chẳng yên ổn gì. Sáng này, vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên mà tôi nhận thấy là sự im lặng - một sự im lặng bất thường. Ba tôi không buồn buồn những tiếng ngáp vang cả nhà vì buồn ngủ do tối qua phải trực ca đêm, mẹ cũng không í ới đánh thức anh em tôi dậy, anh Hai cũng không chạy lẩn xấn khắp nhà tìm mũ hay áo nữa. Tất cả làm cho bầu không khí căng thẳng đến tột cùng, ngồi vào bàn ăn mà không ai nở lấy một nụ cười.

- Vỹ, Yến, ăn mau kéo trẻ học! - Tiếng mẹ vang lên nghe thật rành rọt làm anh em tôi phải cố nuốt thật nhanh từng mẩu bánh mì, cảm giác thật khô cứng.

- Học với chẳng hành, suốt ngày vào lớp chỉ biết chơi chứ có mà học. - Ba bỗng dừng câu gắt, làm mẹ con tôi chỉ biết im lặng cho qua.

Ba uống ngụm nước, xong, ông đứng dậy, cầm theo li và đĩa đem rửa. Gọn gàng đầu đó, ông ra cửa, xách cặp lên, trước khi đi không quên bỏ lại lời đe dọa:

- Năm nay mà lưu ban thì sau này ra đường đừng nhận tao là ba mày nghe Vỹ!

Anh Hai vẫn ngồi im, điềm tĩnh giải quyết bữa ăn sáng và cũng như ba, anh rửa chén đĩa rồi đi học. Khi chỉ còn mình tôi và mẹ, mẹ mới thở dài:

- Anh con hư quá! Chỉ có mỗi việc học mà cũng không xong.

- Mẹ, anh Hai cũng đã cố gắng lắm rồi, mẹ đừng la Hai nữa...

- Mẹ không la rầy gì nó, nhưng ba mày cứ thấy mặt nó là lại mắng, mãi rồi mẹ cũng thấy mệt.

Chán thật! Ngày trước anh Hai học rất giỏi, nhưng sau một lần bệnh nặng phải nghỉ học dài hạn, anh lại đâm ra nản, dần dà anh mất căn bản và hậu quả là như bây giờ đây. Ba tôi không phải quá khắt khe, nhưng chuyện học hành ông lại quản lý rất chặt. Ông là một bác sĩ có tiếng nên luôn mong anh em tôi học thật giỏi để nối nghiệp ông, không thì cũng phải làm được y tá như mẹ. Nhưng tôi lại không hứng thú gì với công việc bác sĩ, cả anh tôi cũng vậy. Chúng tôi không dám kể với ba mẹ về ước mơ của mình, vì chúng tôi biết có nói cũng chỉ nhận về những lời chê bai, cấm cản mà thôi. Trước không khí gia đình như thế, tôi chỉ hi vọng hôm nay có kết quả học sinh giỏi vòng huyện thì mới mong có thể cứu vãn. Hôm đi thi tôi làm bài khá tốt nên chắc không đến nỗi trượt, mong là kết quả sẽ tạm ổn.

Tôi đoán quả không sai. Chiều đi học thể dục, vừa vào trường, thấy bảng thông báo đang bị đám học sinh vây quanh, tôi biết ngay kết quả đã được dán. Nhưng trước cả đám lo nhoi như kiến kia, tụi con gái chúng tôi đành ngồi bó gối chờ tin từ phía tụi con trai.

-Thằng A trượt, con B điểm cao chót vót!

- Con C giỏi quá mày ạ! Thằng D toàn xem bài tao mà nó đậu, còn tao lại trượt.

- Con E với con F lật tài liệu nên mới đậu thôi!!!!

- Tao làm được hết mà lại trượt mày ạ.

- Ó, sao tao điểm thấp thế kia?

- Ba má ơi con đậu rồi!!!!

....

Rồi còn bao nhiêu là lời bàn ra tán vào của thiên hạ, nghe đầy hai tai.

- Thằng.. thắng lợi... trở về...

Tuần “cún” chui ra từ đám hỗn độn, tay cầm tờ giấy giơ lên cao, vừa chạy về phía chúng tôi vừa thở hổn hển. Cả đám chụm đầu vào tờ kết quả Tuần vừa ghi lại được bằng nét chữ nguệch ngoạc, hồi hộp xem điểm.

Tôi thở phào khi biết mình đã vượt qua kì thi này khá tốt, và giờ chỉ còn chờ đến tối ba mẹ đi làm về để khoe thôi. Thế thì gia đình tôi sẽ lại tràn ngập tiếng cười như trước, nghĩ mà thấy nhẹ lòng.

Nhưng khi vừa về đến nhà, một tờ giấy màu vàng nằm chễm chệ trên bàn làm tôi không khỏi thất vọng. Trên tờ note bé tí ấy là nét chữ của mẹ: “Hôm nay ba mẹ ở phòng khám, khuya mới về. Hai anh em xem trên bếp có gì ăn không, nếu không thì cứ ra ngoài ăn, mẹ để tiền trên bàn đấy!”

Giờ này mà ba mẹ còn ở phòng khám, chắc hôm nay đông bệnh nhân lắm. Tôi vào bếp, lục tủ lạnh, tủ chén, mở nắp mấy cái nồi trên bếp vẫn không thấy thứ gì ăn được. À, thức ăn mẹ làm sẵn anh em tôi đã ăn hết từ bữa trưa rồi còn đâu. Thôi thì ra ngoài ăn vậy. Tôi chia đôi số tiền mẹ để trên bàn, một phần bỏ túi, một phần định bụng sẽ mang lên phòng đưa luôn cho anh Hai, nhưng khi tôi vừa đến chân cầu thang thì anh Hai đã bước đến nhà bếp. Trông bộ dạng này chắc là ngủ mới thức.

- Hai, không có gì ăn đâu. Tiền mẹ cho này, ra ngoài ăn thôi!

Anh Hai ngáp một hơi thật dài, đưa tay gãi gãi đầu rồi nhận lấy số tiền từ tôi, sau đó lại lên phòng. Biết thế này thì lúc này tôi đã nhận lời đi ăn với Hải Phong cho xong chuyện. Đã mạnh miệng từ chối thì thôi, còn bảo người ta cứ đi với bạn cho thoải mái. Haizzz.... Giờ thì đành đi ăn một mình vậy.

Tôi lấy xe đạp, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tự dưng thấy lười, nên chạy vội lên phòng mượn chìa khóa xe đạp điện của anh Hai. Vì đang buồn ngủ nên anh Hai không làm khó gì, chỉ liệng chiếc chìa khóa cho tôi rồi phẩy tay bảo tôi đi mau cho anh nhờ.

Vớ được em Hitasa, tôi thông thả lượn lờ khắp phố phường, thoải mái tận hưởng từng làn gió mát rượi mơn man qua mặt, cảm giác thật dễ chịu. Phố đêm đối với tôi luôn là một điều rất tuyệt vời. Nó vừa có một vẻ ồn ào nhộn nhịp, lại vừa mang một màu sắc nên thơ yên bình, làm con người ta vừa thấy vui vừa thấy thoải mái. Đạo phố đêm đối với tôi là một trong những hình thức giải trí đơn giản mà thú vị nhất. Nhưng bây giờ, cơn đói làm tôi không còn thích thú như trước nữa. Chạy tới chạy lui một hồi, tôi quyết định ghé vào một quán bún bò. Đạo trước Hải Phong và tôi có đến đây ăn, thật sự rất ngon mà lại rẻ.

Tôi ngồi ngay đúng vị trí mà lần trước chúng tôi đã ngồi - một góc nhỏ có tầm ngắm “chiến lược” như Hải Phong đã khẳng định. Từ đây tôi có thể quan sát tất cả các bàn trong quán, nhưng ít vị khách nào vào quán lại chú ý đến chỗ này vì nó có vẻ bị khuất sau cây cột cao ở giữa nhà. Cho nên, tôi có thể nhìn thấy tất cả mọi người nhưng không ai nhìn thấy tôi, và như thế thì sẽ không ai biết tôi là một con bé tự kỉ phải lê lét đi ăn một mình (=.=).

Tô bún bò bốc khói ngun ngút vừa được mang ra, tôi đã vội vàng ăn lấy ăn để cứ như đã bị bỏ đói cả năm. Giờ mà gặp người quen chắc chỉ có nước độn thổ cho bớt nhục.

- O, có người ngồi rồi. Mình chọn bàn phía sau vậy.

Một giọng nói rất quen vang lên. Nhưng tôi vẫn cầm cúi ăn vì thật sự tôi không muốn bắt kì ai thấy tôi trong bộ dạng thế này đâu...

- Em ăn gì?

- Như cũ đi anh.

Chà chà, giờ thì cả hai giọng nói đều quen. Đừng bảo tôi là cậu ta nhé!

- Phong này, selfie vài bức đi.

Thôi rồi, quả đúng là Hải Phong. Hôm nay tôi không cột tóc đuôi gà như mọi ngày mà chỉ dùng kẹp kẹp sơ phần tóc phía sau, lại mặc áo mới nên lúc này Hải Phong không nhận ra tôi là phải. Thôi, đã không nhận ra thì thôi, tôi cũng không muốn cậu ấy thấy tôi trong bộ dạng xuề xòa thế này. Tôi muốn rằng trong mắt cậu ấy tôi luôn là một cô gái dù không đẹp lộng lẫy nhưng ít ra cũng phải gọn gàng, tươi tắn. Hải Phong rất quan trọng đối với tôi nên tôi cần chú ý hơn đến vẻ ngoài khi ở bên cậu ấy, cũng như cách mà bao nhiêu người thể hiện tình cảm của mình.

- Nhìn này Hải Phong, trông anh buồn cười quá!

- Chứ chẳng phải em thích anh làm xấu như thế khi chụp ảnh với em hay sao?

- Thích, em thích lắm. Thích đến mức muốn post bức này lên Facebook luôn ấy!

- Duy Nguyên, anh thách em đấy!

À, ra là Hải Phong đi với Duy Nguyên, hèn gì tôi cứ có cảm giác giọng nói ấy rất quen. Nhưng sao họ lại xưng hô là anh em nhỉ? Có bao giờ nghe Hải Phong nhắc đến mối quan hệ anh em giữa cậu ấy và tên Nguyên đâu?

- Á á em nhột. Anh bỏ em ra, em không post, không post, em thề!

- Hà hà, coi như em biết điều đấy!

- Em chỉ đùa với anh thôi chứ em nào dám công khai tấm ảnh này.

- Ủ, anh... xin lỗi ...

- Sao lại xin lỗi?

- Vì anh không thể cho em cuộc sống thoải mái, cứ che giấu thế này, chắc em mệt mỏi lắm...

- Anh à, đây là em cam tâm tình nguyện. Em sẽ chịu đựng tất cả, miễn là chúng ta được ở bên nhau.

- Nhưng anh không chắc là anh làm đúng, em à.

- Chuyện gì hở anh?

- Chuyện Vi Yến ấy! Anh thấy có lỗi quá.

- Em cũng vậy anh à. Vi Yến rất tốt, em không muốn nhỏ bị tổn thương. Nhưng biết làm gì hơn hở anh, mình cũng là bất đắc dĩ thôi!- Giá như anh mạnh mẽ hơn để có đủ dũng khí sống thật với con người của mình. Như thế thì anh sẽ không cần phải làm tổn thương người bạn mà anh yêu quý nhất...

- Nhưng làm sao được. Gia đình, bạn bè, xã hội, họ đâu chấp nhận mình. Họ xem mình là kẻ xấu, họ sẽ không cho mình hưởng thụ cuộc sống bình yên như bây giờ đâu anh à.

- Anh biết, anh biết chứ! Anh biết em cũng như anh, hai chúng ta đều không chịu đựng được ánh mắt kì thị của mọi người, không chịu được khi thấy người thân buồn khổ vì chúng ta. Anh hiểu, anh hiểu hết em à. Chúng ta là người đồng tính, nhưng rồi chúng ta sẽ cho mọi người thấy chúng ta là người có ích, xã hội cần chúng ta, em nhé!

- Em biết rồi. Thật sự cảm ơn anh đã luôn bên em để cho em dũng khí tiếp tục sống tốt trên cuộc đời này. Mãi nắm tay em thế này nha anh!

- Ủ, cố lên em! Rồi sẽ ổn thôi!

Tôi lẳng lặng ngồi nghe cuộc đối thoại vừa rồi. Và giờ thì đầu tôi chẳng còn suy nghĩ được gì nữa. Mọi chuyện đã quá rõ ràng. Sự thật đã phơi bày trước mắt. Hải Phong là người đồng tính. Duy Nguyên mới đích thực là người cậu ấy yêu thương. Còn tôi, tôi chỉ là con rối trong tay họ, để họ diễn trọn vở kịch của cuộc đời do chính họ dựng nên. Tôi quả thực quá ngu ngốc!

Bấy lâu nay, cái thứ tình cảm mà tôi luôn hết mực trân trọng thật ra chỉ là giả dối. Cái thứ hương vị ngọt ngào thật ra chỉ là vỏ bọc cho một tình cảm chưa bao giờ tồn tại. Tôi đã quá cả tin khi thật sự nghĩ rằng Hải Phong sẽ cho tôi hạnh phúc. Lặng lại kí ức của mình, tôi như muốn phát điên khi nhớ lại từng lời chị Giang nói. Trời ạ, đã quá rõ ràng như thế rồi mà tôi còn tin tưởng Hải Phong, đã chính mắt nhìn thấy cảnh họ âu yếm với nhau mà còn cố chấp cho rằng mình nhìn lầm.

IQ của tôi có thể không cao, nhưng có lí nào tôi lại quá mù quáng như thế chứ? Giờ thì tôi thấy giận bản thân mình lắm. Tôi là gì chứ, chỉ là một con nhỏ tầm thường mà thôi, không phải tiểu thư đài cát cũng không phải con nhà danh giá. Tôi có cái gì xứng với người ta mà lại tin người ta thật lòng với mình?

Phải, tôi đã từng nghĩ rằng trên đời này vẫn còn tồn tại thứ tình yêu giữa vịt và thiên nga, thậm chí tôi còn cảm thấy may mắn khi chính mình là người đang trải qua cuộc tình đẹp đẽ ấy. Nhưng giờ thì tôi đã sáng mắt ra, những gì mà Hải Phong mang đến cho tôi, thật ra chỉ là giả, tất cả chỉ là giả mà thôi! Cái mà cậu ấy cần không phải là trái tim tôi mà chính là cái danh “bạn gái”, để không ai phát hiện ra cậu ấy là

gay. Chỉ vì sợ bị thiên hạ dị nghị mà Hải Phong và Duy Nguyên bất chấp tất cả, bất chấp cả việc làm tổn thương người khác.

Thì ra, thứ mà tôi vừa đánh mất không chỉ là “người thương” mà còn có cả cậu bạn thân - người đã cho tôi bao nhiêu kỉ niệm buồn vui, đã từng ở bên tôi trong những lúc tôi khó khăn nhất.

Hai hàng nước âm ẩm cứ nhẹ nhàng tuôn ra từ nơi khóe mắt. Tôi cố gắng lắm, nhưng không làm sao che giấu được nỗi đau của mình. Mỗi lần nghĩ đến những khoảnh khắc ngọt ngào của tôi và Hải Phong, tim tôi lại nhói. Hơi ẩm nào đó đã truyền từ bàn tay đến trái tim, nhịp đập nào đó đã từng rất mạnh khi môi tôi vô tình chạm vào má cậu ta, nụ cười nào đó đã làm tôi cảm thấy cả thế giới như phút chốc chỉ còn toàn một màu hồng,... và, phút giây nào đó, tôi đã thấy họ trao nhau nụ hôn. Nụ hôn ấy, nồng nàn, thấm thiết hơn bất kì thứ gì mà tôi đã mang đến cho Hải Phong.

Tôi không nghĩ sẽ có ngày tôi thăm hại đến vậy, đến mức tôi cũng chẳng biết mình đang đi đâu, vô thức lại cho xe dừng lại trước quán cafe hôm nào. Tôi vào đó, ngồi đúng vị trí cũ, gọi thứ nước mà lần trước Hải Phong đã uống, là mocha coffee. Tôi nhấp một ngụm, cảm giác đắng đắng làm tôi phải nhíu mày, những giọt nước mắt đang đọng trên khóe mắt lại rơi xuống. Hương vị của li nước này sao mà khó nói quá! Vừa đắng, vừa ngọt, chứa đựng trong đó bao nhiêu là nỗi buồn. Giờ tôi đã hiểu vì sao Hải Phong lại thích thức uống này. Chắc là vì nó có vị giống với hương vị của cuộc đời cậu ấy. Chắc là vì nó thấu hiểu một con người đa sầu đa cảm như cậu ấy. Hay chắc là vì, nó cũng là thứ thức uống yêu thích của Duy Nguyên - người mà cậu ấy hết mực yêu thương...

Ngồi trong quán được một lúc, tôi lại quyết định về nhà. Tôi cảm thấy rất mệt mỏi và chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Dù đã cố dặn lòng không được khóc, nhưng sao tôi vẫn nước mắt đầm đìa. Tôi cố chạy với tốc độ khá nhanh để mau về đến nhà, mau lên đến phòng, mau nằm lên giường, lúc ấy thì khóc thoải mái. Cảm giác hai mắt đang nhòe đi làm tôi thấy khó chịu, tay lái cũng bị chao đảo.

Bỗng...

“Rầm...”

Chiếc xe đụng vào một vật gì đó trên đường. Tôi ngã nhào ra đất, cả chiếc xe đạp điện đè hẳn lên người khiến tôi không nhúc nhích được, dù có đội mũ bảo hiểm nhưng đầu vẫn tiếp đất khá mạnh. Tôi dùng hết sức lực, chống tay ngồi dậy. Nhưng vô ích, sự mệt mỏi làm tôi chẳng còn tí sức nào. Mọi thứ trước mắt lại dường như mờ dần. Tôi lắc mạnh đầu, dùng tay mò vào túi áo khoác tìm điện thoại, bấm gọi nhưng cũng chẳng biết đã gọi ai. Khi bên kia đầu dây có tiếng “A lô”, tôi chỉ kịp nói tên đường, rồi buông thõng hai tay. Cảm giác tuy bất lực nhưng nhẹ nhàng, cứ thế tôi chìm vào giấc ngủ....

++ Tác giả++

Cố gắng lắm rồi nhưng do khả năng có hạn nên chỉ thể hiện mạch cảm xúc đến vậy thôi, mong mọi người thông cảm và nếu chương này có gì sai sót mong mọi người bỏ qua *cúi đầu* cảm ơn mọi người đã đọc đến hết chương ^-^

11. Chương 11: Chương 11

Tôi đang ở đâu thế này? Sao nơi đây lại đẹp thế kia? Quen, quen lắm! Hình như tôi có đến đây rồi. Nhưng đây là đâu và tôi đã đến đây lúc nào nhỉ?

- Đi thôi Yến. Nhanh lên kéo mọi người đợi.

Nói rồi, nhỏ Nhi kéo tay tôi vào khu thay đồ nữ. Tôi chiều ý nó, cũng bước vào phòng nhưng vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Chợt nhớ tới cái ba lô sau lưng, tôi vội đặt xuống, mở ra xem. Có một vài bộ đồ tắm,

vài cái áo thun, quần jeans và vật dụng cá nhân. Còn có băng đeo tay màu đỏ với dòng chữ “Trường THCS Nam Văn - Tham quan Nha Trang 2012“. Nhớ rồi, tôi đang cùng trường đi du lịch nhân dịp hè.

Thay đồ xong, tôi cùng nhỏ Nhi nhanh chóng ra bãi biển, tập hợp đúng vị trí của khối 6. Trời ạ, thầy Huy “sư phụ” của chúng tôi lại đi đâu mất rồi? Thế thì biết chỗ nào mà xếp hàng cho lớp?

- Các em 6A2, tập trung ở đây này! - Anh Gia Kiệt lớp trưởng 9A2 hô thật to, dường như cả bãi biển đều có thể nghe thấy tiếng anh.

Chúng tôi nhanh chóng tiến đến chỗ anh chỉ, xếp hai hàng ngay ngắn bên cạnh hai hàng của 9A2. Đến lúc này, Huy “sư phụ” mới có mặt.

- Ô, lớp mình ở đây à? Thế thầy tưởng ở chỗ 7A2 chứ!

Cả lớp đồng loạt la “trời”, còn thầy chỉ biết gãi đầu gãi tai vì sự hậu đậu của mình. Sư phụ chúng tôi, quả là “giang sơn dễ đổi bản tính khó dời“.

Sau khi kiểm diện đầy đủ, chúng tôi thì nhau nhảy ùm xuống biển thoải mái vùng vẫy trong ngày hè trong xanh mát mẻ.

- Ê, bơi đua đi tụi mày. - Tuấn “cún” sau một hồi nghịch nước chán lại bắt đầu bày trò.

Cả lớp 6A2 lại được dịp loi nhoi, mỗi đứa một tiếng loạn hết cả lên.

- Im lặng! Đứa nào bơi được giơ tay để tao đếm. Nhi, Thiên, Quân, Huyền, Kim,... Yến, mày bơi được không mà cứ nhấp nhứ thế kia?

Tôi biết bơi, nhưng bơi chưa giỏi. Bơi chưa giỏi cũng là biết bơi, thế là tôi mạnh miệng:

- Biết, tao biết!

Tuấn “cún” nhắm tới nhắm lui, rồi nó búng tay, ra vẻ đại ca:

- Vậy là có tổng cộng 8 đứa trong lớp biết bơi, trong đó có tao. Bấy đứa kia, chụm đầu lại đây tao bảo!

Bấy đứa tôi đứng thành vòng tròn nhỏ, Tuấn “cún” thì thảo:

- Bây giờ chúng ta sẽ thi bơi nhé! Nhưng bơi ở đây thì chẳng vui, phải ra ngoài kia nước mới sâu.

À, “ngoài kia” mà Tuấn nói là khu vực nguy hiểm, nhà trường đã làm kí hiệu ngăn cách ra để chúng tôi biết mà tránh. Theo luật thì chúng tôi không được phép bén mảng đến đó, chỉ được bơi trong khu vực cho phép mà thôi. Thế nên, khi nghe Tuấn “cún” đề nghị, tôi lập tức phản đối:

- Chơi ngu! Nhỡ đuối nước thì sao?

- Êo, mày có biết bơi thật không mà sao nhát thế?

Tuấn “cún” chạp đúng vào tự ái của tôi, làm tôi nói bừa:

- Tao biết bơi. Ok, ra thì ra, sợ gì! Vậy là tám đứa khề giở “hàng rào” được làm từ những chai nhựa rỗng, “vượt biên” ra khu vực nguy hiểm để thi bơi. Tất cả đều đã được tính sẵn, đã phân công trọng tài, cổ động viên, và cả... điệp viên. Trọng tài thì có nhiệm vụ điều khiển cuộc thi, cổ động viên thì dĩ nhiên là để cổ động, nhưng phải trong im lặng, quan trọng nhất là điệp viên có nhiệm vụ che mắt thầy cô và báo cáo ngay khi có người phát hiện cuộc thi bí mật này. Nói chung, tất cả đều đã được sắp xếp đâu vào đấy, mọi việc đều bảo đảm cho cuộc thi diễn ra một cách thành công tốt đẹp.

Duy chỉ có một thứ mà chúng tôi đã bỏ qua, chính là phân công cứu hộ. Nếu có người cứu hộ, thì giờ tôi - một con nhỏ bơi dở mà còn sĩ diện, đâu phải khổ sở vật vờ với dòng nước thế này!?

Chẳng là, đang bơi hăng say, tôi lại vô duyên vô cớ bị chuột rút, thế là chìm dần, chìm dần, nhưng lại không dám hô hoán vì sợ cả bọn bị phát hiện. Vậy là đành chờ chết!

Nhưng ông trời còn thương tôi hiền lành ngoan ngoãn, ngay lúc tôi cảm thấy mất hết hi vọng thì lại có một lực kéo tôi vào bờ. Tôi vuốt mặt, cố gắng nhìn người phía trước. Chà chà, đẹp trai, cao to, lại bơi giỏi,

chẳng ai khác ngoài hot boy Hải Phong. Tôi có nghe danh cậu ta, nếu không lầm thì họ tên là Phan Hải Phong thì phải. Không ngờ cậu ta khi nhìn gần lại đẹp ngất ngây như thế.

Bỗng cậu ta dừng lại, tôi có cảm giác cậu ta đang bế tôi lên. Trong phút chốc, tim tôi hẫng mất một nhịp, mặt đỏ bừng. Hải Phong lay nhẹ mặt tôi, khẽ gọi:

- Vi Yến, Vi Yến, tỉnh lại đi!

Ồ hay, cái cậu này, tôi có bất tỉnh hồi nào đâu. Tôi muốn mở miệng ra nói, nhưng lại không được. Sao lạ kì thế nhỉ?

Hải Phong ôm chặt tôi hơn, nhưng hình như chúng tôi lại đang đi ra xa bờ. Phía đằng xa, Duy Nguyên đang vẫy tay gọi. Gương mặt nó, buồn bã, lo âu nhưng vẫn không giấu được vẻ điển trai vốn có. Hải Phong âu yếm nhìn Duy Nguyên, rồi tiến thật nhanh về phía nó, tay vẫn đang bế tôi. Khi chúng tôi đã đến bên Duy Nguyên, Hải Phong lại nhìn tôi, nở nụ cười làm tim tôi như tan chảy. Nhưng rồi, trong phút giây tôi chìm đắm trong hạnh phúc ấy, Hải Phong lại thả tôi ra. Tôi chới với vùng vẫy trong dòng nước, nhưng càng cố bơi lại càng xa Hải Phong hơn. Trong lúc tôi hụt hẫng nhất, Hải Phong và Duy Nguyên lại vui vẻ nắm tay nhau quay lưng về phía tôi, đi vào bờ. Nhìn họ đi bên nhau quả thực là đẹp rạng ngời, cứ như họ sinh ra là cho nhau, làm tim tôi như bị ai lấy dao cứa từng nhát. Tôi lạc lõng giữa biển, cô đơn và lạnh lẽo. Cảm giác đau, thất vọng như bóp chết tôi từng phút từng giây...

- Hải Phong! Hải Phong! Quay lại đi, Hải Phong...

+++

- Yến, tỉnh lại đi!

Tôi mơ màng mở mắt, cảm thấy đầu đau vô cùng. Trước mặt tôi bây giờ là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp: rất nhiều người đi đường đứng xung quanh, tất cả ánh mắt đều hướng về tôi, những lời xì xầm bàn tán cũng nhiều vô số kể.

- Yến, may quá, mày tỉnh rồi. Mày bị đau ở đâu, nói đi để tao còn biết mà sơ cứu?

- Tao... đau đầu... - Tôi thều thào.- Tay chân có đau nhiều không?

- Không, chỉ hơi rất thôi.

- Nhúc nhích thử xem.

Tôi lần lượt co tay trái, tay phải, rồi chân trái, chân phải.

- Vậy là mày không bị gãy xương.

Nói rồi, thằng con trai nhẹ nhàng bế tôi lên, đưa vào vỉa hè. Mãi đến một lúc sau, tôi mới mở to được hai mắt và nhận ra “người hùng” đang chăm sóc cho tôi này giờ là Vỹ Thiên. Trời ạ, hần quả là chuyện tốt thì không thấy mặt nhưng chuyện xấu lúc nào cũng có phần.

Lúc này, tôi đã ngồi yên trên vỉa hè. Từ trong đám đông, một người phụ nữ dắt tay cậu con trai tầm 4, 5 tuổi, bước đến bên tôi, dịu dàng hỏi:

- Cháu có bị đau ở đâu không?

- Cháu hơi đau ở đầu và tay thôi ạ.

Rồi dì ấy kéo tay cậu con trai, bảo nó khoanh tay xin lỗi tôi. Tôi ngơ ngác:

- Xin lỗi chuyện gì ạ?

Dì thúc nhẹ vào tay cậu con trai làm nó mếu máo:

- Em lỡ đá bóng ra đường, làm chị té. Em xin lỗi chị, chị đừng bắt em lên mấy chú công an. Em sợ lắm...Hu hu...

Dù đang đau nhưng tôi vẫn phải bật cười vì sự ngây ngô của cậu bé, chắc là ban này đã bị mẹ hù cho một phen rồi đây. Tôi vừa định an ủi thẳng nhóc đáng yêu kia thì tên đáng ghét bên cạnh đã giở giọng ngang ngược:

- Anh gọi cho người nhà của chị này rồi đấy. Lát nữa em liệu mà nói chuyện nha. Nhưng anh nói trước, anh trai của chị ấy hung dữ lắm đấy!

Nghe hấn dọa, cậu nhóc lại khóc to hơn. Tôi lườm hấn, rồi quay sang an ủi cậu bé:

- Anh này đùa với em thôi chứ anh Hai chị hiền lắm. Anh chị không bắt em lên mấy chú công an đâu, ngoan, nín đi!

Thằng bé quệt nước mắt, thút thít:

- Thật không ạ?

- Thật!

Người mẹ này giờ chỉ im lặng đứng bên cạnh, giờ mới lên tiếng:

- Di xin lỗi cháu. Thằng con di lúc nào nó cũng nghịch ngợm, mắng mải mà nó vẫn không nghe. Thôi thì đợi người nhà cháu đến, rồi di cùng cháu đến bệnh viện, tiền thuốc di sẽ chịu.

Tên Thiên từ đâu xen vào:

- Di tính thế cũng được. Cháu đã gọi anh trai bạn ấy rồi, lát nữa anh ấy đến rồi mình cùng đi.

Nói xong, hấn quay sang tôi, nhỏ nhẹ:

- Mà đau nhiều không?

Tôi lắc đầu rồi khẽ nhắm mắt lại.

Lát sau, anh Hai đến. Anh đến bằng taxi, vì xe anh tôi đã lấy mất rồi, và giờ thì nó đang nằm chổng chơ đằng kia. Anh dìu tôi lên taxi, rồi Vũ Thiên sẽ đi cùng tôi đến bệnh viện, còn anh sẽ đến bằng xe đạp điện của anh để tiện dẫn đường cho hai mẹ con cậu bé. Vâng, tất cả mọi chuyện là sự sắp xếp của Thiên!

- Thiên, xe mày đâu? - Khi đã yên vị trên taxi, tôi mới nhớ hỏi thăm tên Thiên.

- Ở nhà chứ đâu. Lúc này tao chạy bộ đến.- Chạy bộ?

- Ừ. Tao đang tập thể dục ở sân vận động, nghe mày gọi tao chạy thẳng đến đây luôn.

Sân vận động cách đây khá xa, thế mà tên Thiên lại... Hấn làm tôi cảm động quá!

- Trong lúc nguy cấp tao cũng không biết gọi ai, cứ nhắm mắt mà bấm, ai ngờ lại ngay số của mày. - Có thể coi đây là một lời cảm ơn chân thành từ tôi không nhỉ? Ai bảo tối qua hấn gọi hỏi bài tôi làm chi, để tên hấn nằm đầu trong nhật kí cuộc gọi nên trong lúc gấp gáp tôi lại gọi ngay hấn.

- Đồ ác độc. Mày ám tao ghê gớm lắm Yến, báo hại tao phải bỏ bao nhiêu cô “học trò” xinh đẹp để đến hộ tống mày đi bệnh viện. - Thiên quả là Thiên, dù tôi có phẩm hại thế nào thì hấn vẫn nhẫn tâm chà đạp tôi.

- Cái đồ vô duyên. Làm như tao muốn bị vậy lắm.... Nếu muốn đi thì lúc này đi đi, còn giành đưa tao đến bệnh viện chi?

Hấn nghe tôi nói thì trề môi dài cả tắc:

- Ngu, còn xe anh mày để đâu? Nhờ người ta lấy cấp thì sao? Rồi còn hai mẹ con kia nữa, nhờ họ không giữ lời hứa thì sao? Đời bây giờ không tin ai được đâu con à.

Cái thứ con trai gì mà... Chẳng lẽ vì như vậy hấn có nhiều em theo hay sao?

- À Yến này, lúc này... mày nhìn tao... mà gọi Hải Phong...

Tự dưng nghe tên Thiên nhắc Hải Phong, tim tôi lại nhói.

- Có sao? Tao không nhớ.

- Có, mà nói thế này : “Hải Phong! Hải Phong! Quay lại đi Hải Phong...”.

Thì ra trong giấc mơ vừa rồi, tôi đã gọi Hải Phong thật. Đáng tiếc, đó chỉ là giấc mơ. Nhưng sao lại rõ ràng đến mức đau lòng như thế chứ? Ngay lúc tôi muốn tìm nén tình cảm tôi dành cho Hải Phong thì bộ não lại chơi khăm tôi, khiến tôi mơ một giấc mơ của 3 năm về trước. Lúc ấy quả thực trường có tổ chức đi chơi biển, và tôi - một học sinh lớp 6, đã từng suýt chết đuối khi cùng tụi bạn mạo hiểm mon men ra vùng nước sâu để thi bơi. Hôm đó may là nhờ Hải Phong cứu kịp thời, còn giúp chúng tôi giấu chuyện nghịch ngợm tày trời ấy. Nhưng không như trong giấc mơ, ngày hôm đó Hải Phong đã đưa tôi vào tận bờ, bỏ cả cuộc vui để ở bên tôi cho đến khi tôi khỏe hẳn. Cũng kể từ đấy, tình bạn giữa chúng tôi được hình thành, và khi gần gũi Hải Phong, tôi lại phát hiện mình thích cậu ấy. Nhưng rồi, ai ngờ được, mọi chuyện lại xảy ra như hôm nay. Hải Phong ngày đó đã cứu tôi khỏi chết đuối, nhưng bây giờ lại nhấn tôi chìm sâu hơn trong nỗi buồn và thất vọng.

- Yến, sao mà không nói?

- À, không, không có gì.

- Quên nữa, để tao gọi báo Hải Phong.

Tôi nắm lấy điện thoại của tên Thiên, lắc đầu. Hẳn hiểu ý, bỏ điện thoại trở vào túi.

- Mà Yến và Hải Phong có chuyện gì à?

- Không, chỉ là tao không muốn Hải Phong lo thôi.

Tên Thiên thở dài ngao ngán, lại một lần nữa lôi cái điện thoại từ trong túi ra. Cứ ngỡ hẳn lại gọi Hải Phong nên tôi đưa tay giật lấy điện thoại. Ai ngờ, khi nhìn lên màn hình thấy dòng chữ “Thùy Linh

12. Chương 12: Chương 12

Bác sĩ chẩn đoán tôi bị chấn động não - một dạng rất nhẹ của chấn thương sọ não, chỉ cần uống thuốc một thời gian sẽ khỏi. Tay chân thì chỉ xây xước chút ít, nói chung không có gì đáng ngại.

Ở bệnh viện được hai ngày, tôi lại năn nỉ mẹ xin bác sĩ cho về nhà. Ngoài những lúc bạn bè đến thăm đưa tập vở cho tôi viết bài, thì hầu hết thời gian trong bệnh viện tôi dùng để... ngủ. Tuy tôi thích nhất là ăn và ngủ (-.-) nhưng cứ ngủ suốt như thế cũng thấy khó chịu. Hơn nữa, cứ mỗi khi ngủ là tôi lại mơ thấy Hải Phong, lúc thức dậy cảm thấy khóe mắt vẫn còn đọng nước. Tình trạng của tôi bây giờ đúng thật là mệt mỏi nhưng lại không thể nghỉ ngơi, nản chết đi được!

Đến ngày thứ ba, sau khi được bác sĩ khám tới khám lui, cuối cùng tôi cũng được xuất viện. Mẹ làm như tôi bị nặng lắm, cứ dúi tôi đi từng bước làm tôi không khỏi sốt ruột.

- Con tự đi được mà mẹ!

- Khập khiễng như thế mà bảo được.

- Tại vì con hơi đau nên mới đi như vậy thôi. Nhưng con tự đi được mà!!!!!!

Thấy mẹ con tôi cứ lằng nhằng, ba lên tiếng:

- Nó muốn tự đi thì cho nó đi.

Ba đúng là người quyền lực nhất nhà, chỉ bằng một câu nói mà mẹ đã “trả tự do” cho tôi. Ái chà, tự đi như thế quả là có hơi đau, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là để mẹ dúi.

Sáng hôm sau, tôi đi học lại. Nhỏ Nhi thương tình tôi tay chân không lành lặn nên tình nguyện đeo tôi cho đến khi tôi khỏi hẳn.

- Yếu này, năm nay may gặp vận hạn hay sao mà cứ bị nạn hoài thế? - Nhi hơi quay đầu ra phía sau, hỏi tôi.

- Tao cũng không rõ. Không hiểu sao chứ gặp hết chuyện này đến chuyện kia may ạ.

- Nhưng ít ra may còn có Hải Phong. Xem như ông trời cũng thương may, cho may một thằng bạn tri kỉ ở bên cạnh may lúc khó khăn.

Tôi định kể nhỏ Nhi nghe chuyện Hải Phong và Duy Nguyên, nhưng lần này lại không biết mở lời như thế nào. Tôi đã từng rất sốc, nên không biết khi nghe tin này nhỏ Nhi sẽ phản ứng ra sao. Thôi thì lần này tao đành giấu riêng nỗi buồn cho mình tao vậy, khi nào tao nguôi ngoai tao sẽ kể may nghe, Nhi nhé!

Buổi học hôm nay, mọi thứ xung quanh đều diễn ra bình thường. Võ Thiên thì vẫn đấu khẩu với tôi mỗi tiết học, hội bà tám thì vẫn lôi kéo tôi vào mấy trò buôn dưa lê như thường lệ, duy chỉ có tôi cảm thấy gượng gạo. Mỗi lần nhìn Duy Nguyên, tôi lại cảm thấy vừa thương vừa giận, trong lòng rạo rức khó tả. Hải Phong trò chuyện với tôi, tôi lại tìm cơ để tránh mặt. Không biết có ai nhận ra điều khác lạ ấy không, nhưng riêng tôi, tôi đang rất khó chịu.

Giờ đã là tiết 5 - tiết học gây buồn ngủ nhất hành tinh. Gió thổi hiu hiu, giọng cô đều đều, tất cả như một lời ru dịu nhẹ đưa cả lớp vào giấc ngủ. Tôi cũng không ngoại lệ. Đặt cái ba lô to tướng lên trước mặt, tôi chui rúc để nép mình sau lưng tủ bàn trên, nhắm mắt để chìm vào giấc ngủ.

- Ê ê cô xuống! - Võ Thiên vừa nói vừa gõ nhẹ lên mặt bàn làm tôi bật dậy như một con lật đật.

Nhìn lên bục giảng, tôi nhận ra cô vẫn đang thao thao bất tuyệt với bài dạy của mình. Đồ Thiên đang ghét! - Vô duyên! - Tôi lườm hắn, rồi tiếp tục ngủ.

Một lúc lâu sau...

- Dạ cô...

Nghe tiếng “cô”, tôi lại giật bắn người. Nhìn quanh vẫn thấy cô đang giảng bài, hơn nữa dân số lớp vẫn đang ngủ và thằng kẻ bên đang cười như điên, tôi biết ngay mình lại bị lừa.

- May cảm ơn cho tao ngủ!!!!

- Không á rồi sao? - Hắn ngênh mặt, trông đến là đáng ghét.

- Tao méc Thùy Linh chứ sao.

Nghe nhắc đến Thùy Linh, sắc mặt hắn tự dưng biến đổi.

- Đừng nhắc Thùy Linh trước mặt tao.

- Sao thế? May với nó giận nhau à?

- Không. Chỉ đơn giản là tao không muốn may nhắc đến nó khi nói chuyện với tao.

- Đồ khùng! Kệ may, tao ngủ tiếp.

Vậy là tôi lại gục mặt xuống bàn. Nhưng sau khi cãi nhau như thế thì tài nào mà ngủ lại được nữa.

Bài giảng của cô cũng đã kết thúc. Lúc nào cũng vậy, cô luôn luôn dạy xong trước khi hết giờ. Lần này lại là bài ôn nên còn dư đến 20 phút, tha hồ mà ngủ.

Tôi nằm nhắm mắt lại, hình ảnh ngày nào lại ùa về. Những kỉ niệm, dường như có một quyền năng nhất định. Nó bắt buộc ta phải nhớ đến nó dù trong thâm tâm chúng ta còn không muốn nhắc đến sự xuất hiện của nó. Nhưng đã bảo là nó có quyền năng, nên không chỉ khiến người ta nhớ mà nó còn có khả năng khiến người ta buồn, người ta khổ. Như bây giờ đây, từng nụ cười, từng ánh mắt, từng lời nói ngọt ngào của cậu ta cứ hiện lên trong tâm trí tôi, rõ ràng như thật.

Cứ mãi như thế cũng không phải là cách, thế là tôi bật dậy, mong thoát khỏi vòng luẩn quẩn của chính mình.

- Sao không ngủ nữa đi?! - Võ Thiên cứ như đang canh me tôi hay sao ấy nhỉ?

- Không ngủ được. - Tôi đáp cộc lốc.

- Sao lại không ngủ được? Tao nhớ không nhầm thì mày ghi trong lưu bút của nhỏ Thanh í, rằng mày giỏi nhất là ăn và sở trường là ngủ mà?

Trời đất, sao hần biết hay thế?

- Mày dám xem trộm lưu bút của nó á? - Tôi nhéo vào tay hần thật mạnh để trả thù giúp nhỏ bạn. Gì chứ đối với nhỏ Thanh lưu bút nó quý còn hơn nhật kí, chỉ những ai có tên trong ấy mới có quyền xem, còn người khác thì đừng hòng (toàn chuyện bí mật mà).

- Đau! Buông ra! Tao không xem trộm. Ai bảo mày viết xong không chịu đóng lại, tao chỉ vô tình liếc mắt thôi mà!!!!

Lại cái tính hậu đậu đáng ghét! Nhiều lúc tôi ghét bản thân mình ghê gớm a

- Nói đi, tại sao không ngủ được?- Hần vẫn kiên trì.

- Trời nóng. - Chứ chẳng lẽ nói rằng buồn tình nên không ngủ được?

Hần quay xuống bàn dưới, rón rén lấy cặp cây quạt giấy sặc sỡ sắc màu của nhỏ Lê trong khi nhỏ vẫn say sưa ngủ, chẳng hề hay biết gì. Xong, hần quay lên, ấn đầu tôi xuống bàn, không nói không rằng cầm cây quạt phe phẩy phe phẩy. Tuy tôi là người hưởng gió mát nhưng người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng hần đang quạt cho hần chứ không phải quạt cho tôi.- Mai kiểm tra 15 phút Văn. - Tôi đang thắc mắc không hiểu vì sao tên Thiên lại tốt với mình như vậy thì hần đã tự nguyện cho tôi câu trả lời.

Nhờ Vũ Thiên mà nỗi buồn trong lòng tôi đã vơi đi một ít. Đôi khi có người khùng điên ở bên cạnh hóa ra lại tốt.

Tôi nghĩ, rồi chợt mỉm cười, không hay rằng hần đang nhìn tôi bằng cặp mắt kinh ngạc.

- Yếu ơi mày uống thuốc chưa?

Tôi ngơ ngác:

- Thuốc sáng tao uống rồi.

Hần lại phá lên cười. Đến lúc này tôi mới hiểu ẩn ý trong câu hỏi vừa rồi của hần. Giời ơi sao tôi dễ gạt thế nhỉ?????!!!!!!!

Một tuần, hai tuần, rồi ba tuần trôi qua. Nỗi buồn trong tôi đã không còn đậm đà như lúc trước. Mỗi lần gặp Hải Phong và Duy Nguyên, tôi cố ép mình phải tỏ ra tự nhiên, phải cười, phải nói, phải vui vẻ. Nhưng tối về, có khi vô tình đọc một quyển sách hay nghe một bản nhạc êm dịu, tôi lại bắt gặp mình trong nỗi buồn không lối thoát.

Dẫu sao mấy hôm nay tôi vẫn còn nhiều việc phải làm hơn là ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Giữa học kì tuy không phải thi như cuối học kì nhưng vẫn phải làm một loạt bài kiểm tra một tiết. Chúng tôi đành thức học bài suốt đêm, lên giường rồi thì đánh một giấc tận sáng, không còn thời gian mà lo nghĩ đến chuyện khác nữa.

Hôm nay là ngày kiểm tra cuối cùng. Tan học, chúng tôi như những con chim sổ lồng, đứa nào cũng chạy nhảy thật nhanh, mong được về nhà sớm để... ngủ bù cho mấy ngày thiếu ngủ.

Vừa về đến nhà, ăn xong bữa cơm trưa tôi đã leo lên giường, định bụng đánh một giấc thật thoải mái.

“Dù cho tháng năm kia đổi thay, dù cho bao mong manh mãi nơi này.

Dù nỗi đau, theo muôn ngàn kiếp sau, ta vẫn yêu một lần và mãi mãi.

Này người yêu ơi xin tan trong vòng tay, giữ chặt nhau cho yêu dấu đông đầy.

Nếu thời gian, dừng lại nơi đây.

Trở về những phút giây ban đầu...”

(Như những phút ban đầu - Composer: Tiến Minh; Singer: Hoài Lâm)

Đây là bài hát tôi rất thích, lại đặt làm nhạc chuông nên khi tôi ngủ mà điện thoại có reo thì tôi vẫn có thể vừa nghe vừa ngủ ngon lành.

“ Dù cho tháng năm kia đổi thay...”

“Dù cho tháng năm kia đổi thay...”

....

....

Đến lần thứ năm, tôi đành miễn cưỡng ngồi dậy nghe điện thoại.

- A lô Yến nghe.

- Ô, sao mình gọi mãi Yến mới nghe thế?

- Đang ngủ.

- Thế à? Mình xin lỗi nhé! Nhưng Yến nhớ chiều nay Yến có hẹn đi với mình không?

“Mình” là đứa nào nhớ? Tôi nghĩ thầm, rồi đưa điện thoại ra trước mặt. Là Hải Phong! Trời ạ, có hẹn mà tôi lại quên mất.- Nhớ, nhớ chứ!Làm sao quên được. - Tôi cười giả lả.

- Vậy lát mình đến nhà Yến nhé!

- OK!

Tôi bật dậy, tắm rửa, thay quần áo rồi đi xuống nhà. Ba mẹ đang xem ti vi, anh Hai thì chẳng biết đi đâu mất.

- Đi chơi hả con gái? Lúc nãy thấy con ngủ say quá nên mẹ không gọi.

- Dạ. Con đi sinh nhật Duy Nguyễn, khoảng 7h con về nhà mẹ.

- Ủ. Mà này, mẹ hỏi nhỏ, con với cậu bé đó, có gì không?

- Có gì là có gì hở mẹ? Mà cậu bé nào?

- Cái cậu đang đứng trước cổng chờ con ấy! Hai đứa... có gì không?

- À, là Hải Phong. Mà có gì là có gì hả mẹ?

- Thì là... À mà thôi, con đi đi. Đừng để ảnh hưởng đến việc học thì mẹ không cấm, con nhé!

Nếu như mẹ nói câu này sớm hơn thì chắc niềm vui của tôi sẽ trọn vẹn hơn nữa...

Tôi lễ phép thưa ba mẹ rồi đi ra cổng. Hải Phong thấy tôi thì chào ngay bằng một nụ cười thật tươi. Hôm nay cậu ấy ăn vận cũng thật đẹp. Áo thun trắng bên trong, khoác áo sơ mi đen ngắn tay bên ngoài, quần jeans đen và cả giày đen nữa. Tóc thì chải chuốt cẩn thận lắm, nhìn vào biết ngay là hotboy.

Xem lại mình, tôi thật chẳng biết trốn vào đâu. Chỉ có mỗi xi-tai cũ mà cứ mang ra cho thiên hạ xem mãi, trông chẳng có tí gì là đẹp. Vậy mà Hải Phong lại can đảm đi cùng tôi, thật phục!

Chỉ sau một lúc, chúng tôi đã đến quán Karaoke của nhà Duy Nguyễn. Đây là sản nghiệp của gia đình nó, truyền từ đời ông nó đến tận giờ. Từ khi tôi biết nó thì hầu như năm nào nó cũng tổ chức sinh nhật tại Karaoke này - một quán được xếp vào hàng thượng hạng bậc nhất.

Hải Phong có vẻ khá rõ đường. Cậu ấy đi trước, quẹo trái rồi quẹo phải rồi lên cầu thang rồi lại quẹo, rồi hết cả. Tôi lẳng lặng đi sau, trong lòng suy nghĩ mông lung. Chẳng biết Hải Phong đã đến đây bao nhiêu lần mà lại có vẻ như thân quen đến thế. Chỉ bấy nhiêu thôi đã chứng tỏ được tình cảm của hai cậu ấy sâu đậm đến đâu.

Ái chà, tôi lại nghĩ ngợi lung tung nữa rồi. Trước khi đến đây, tôi đã tự dặn bản thân mình phải kiềm chế cảm xúc. Cho dù có chuyện gì thì cũng phải bình tĩnh, vậy mà...

Tôi cứ đi theo Hải Phong, chốc lát đã đến nơi. Là phòng VIP, chỉ mới nhìn đã biết rất sang trọng. Năm nay có vẻ Duy Nguyên tổ chức sinh nhật lớn. Mấy năm trước chúng tôi chỉ được ở phòng thường thôi, vì mẹ Duy Nguyên bảo ở phòng VIP không phù hợp với con nít. Nhưng lần này lại được “viếng thăm” nơi cao cấp này, chắc là mẹ Duy Nguyên đã công nhận chúng tôi không còn quá... con nít.

- A! Phong, Yến! Mời vào! - Duy Nguyên trong bộ dạng thật điển trai, niềm nở đón tiếp bọn tôi.

Tôi và Hải Phong chọn một chỗ trống, ngồi cạnh nhau, chờ tụi bạn đến. Tự dưng Hải Phong bảo tôi đến sớm làm gì, để bây giờ hai đứa ngồi ngơ ngơ như sinh vật lạ. Xung quanh thì toàn những đứa lạ hoắc, trông thật “sang chảnh”! Có lẽ Duy Nguyên mời toàn giới thượng lưu đây!- Phong, Yến, đến sớm quá! - Một lúc sau, Duy Nguyên đến bên cạnh, hỏi thăm chúng tôi.

- Ủ. Họ là ai thế? Sẽ nhập tiệc với chúng ta à? - Hải Phong hất mặt về phía bên kia, hỏi nhỏ.

- Không không, họ là khách của ba mẹ mình. Có mấy người bạn trạc tuổi tụi mình, nghe nói có phòng VIP mới mở nên muốn đến tham quan. Lát họ sẽ ra ngoài, còn phòng này ba mẹ chỉ dành để tiếp đãi bạn bè mình thôi.

Duy Nguyên vừa dứt lời đã có người bên kia gọi. Vậy là nó lại tắt bật chạy sang, vui vẻ nói cười, trông điệu bộ như đang PR cho cơ ngơi của gia đình nó.

- Toàn người giàu có, Phong nhỉ? - Tôi trầm trồ.

- Ủ. Họ là con của các giám đốc, không thì cũng là thiên kim hay thiếu gia của các gia đình bề thế như nhà Duy Nguyên. Nói chung là toàn cô cậu ấm!

Hải Phong nói đúng thật. Trông bộ dạng của họ rất sang trọng. Tuy chỉ khoảng 15, 16 tuổi như chúng tôi thôi nhưng cách ăn mặc lại hoàn toàn khác. Nào váy, nào đầm, nào giày, lại còn son với phấn, đến là lung linh!

- Sao lâu quá không thấy tụi nó đến nhỉ? - Hải Phong sốt ruột, làm như chúng tôi đã ngồi đây lâu lắm.

Tôi quay sang Hải Phong, lại thấy cậu ấy đang nhìn Duy Nguyên. Chắc là thấy Duy Nguyên đang gặp tình huống khó xử nên Hải Phong lo đây, chứ không phải vì thiếu sự hiện diện của lũ bạn đâu.

- Phong này, nếu muốn... thì Phong có thể... sang bên kia... - Tôi cứ nghĩ mình sẽ nói câu này lưu loát hơn thế.

- Nhưng Yến...

- Không sao, không sao đâu.

Vậy là Hải Phong đứng dậy, tiến đến chỗ Duy Nguyên. Một chàng thanh niên đang mời rượu nó. Trông anh ta quả đúng là xã hội đen, chỉ nhìn qua cách ăn mặt cũng có thể biết ngay là người trong giang hồ.

Duy Nguyên vốn không hề biết đến rượu bia, nhưng cũng phải có lí do gì đó nó mới phải miễn cưỡng nhấp li rượu kia. Tôi nhận ra sự lo lắng trong lòng Hải Phong khi thấy Duy Nguyên bị ép buộc, nên biết làm sao hơn, đành để cậu ta sang với Duy Nguyên vậy.

Hải Phong, rất nhanh chóng đã đến bên Duy Nguyên. Tôi không nghe rõ họ nói gì, chỉ biết sau một hồi đôi co qua lại, Hải Phong lại giật lấy li rượu từ tay Duy Nguyên, uống một hơi hết sạch. Sau đó cậu lấy chai rượu còn gần đầy trên bàn, rót thêm vào li rồi lại uống hết. Đối với một chàng trai thì uống bấy nhiêu là chuyện thường, nhưng ở tuổi chúng tôi, uống rượu đã là điều cấm kị, nói chi đến việc uống nhiều thế kia.

Sau khi tận mắt chứng kiến Hải Phong nốc hết ba li rượu, chàng thanh niên kia mới cười hả hê rồi bước ra khỏi phòng. Trông Hải Phong có vẻ mệt mỏi, chỉ đi từ đó đến đây mà phải dừng lại để bớt choáng mấy lần.

- Phong ổn chứ?

- Mình không sao, Yến đừng lo. - Hải Phong ngửa đầu ra sofa, cố tỏ ra bình thường để tôi yên tâm.

Với tư thế đó, Hải Phong cứ nằm im. Thỉnh thoảng lại để tay lên trán, xoa xoa cho bớt nhức đầu. Duy Nguyên sau khi lịch sự tiễn “khách” ra cửa thì vội vàng đến bên Hải Phong.

- Phong, có sao không?

- Mình ổn, đừng lo. - Hải Phong mỉm cười mệt mỏi.

Duy Nguyên bực tức văng tục vài tiếng, lại còn đá chân vào thành ghế làm tôi và Hải Phong phải kéo tay nó lại.

- Nguyên, bình tĩnh nào! - Hải Phong nói, giọng đầy uy quyền nhưng lại chứa chan tình cảm.

- Nhưng họ thật quá đáng. Bảo kê, hừ, gia đình chúng tôi cần họ bảo kê chắc?!

- Nhưng nếu không nể họ thì cho dù có bảo kê, cái quán Karaoke này sớm muộn cũng bị họ phá mất thôi!

Thì ra là chuyện giang hồ. Chắc là họ có thâm thù với nhau ghê gớm lắm, nên đến một đứa như Duy Nguyên cũng bị bọn nó làm khó, bắt ép phải tiếp rượu.

Lúc bạn bè tôi đến, Hải Phong đã đỡ hơn một tí. Ít ra thì cậu ấy còn có thể ngồi vững để nói chuyện.

- Ê, lúc này tao quên bống chuyện đi sinh nhật luôn mày ạ.

- Ủ, tao cũng thế. Chỉ lo nghĩ ngơi cho khỏe thôi.

- Cũng phải. Kiểm tra xong tao mệt đừ.

- Nhưng xong hết rồi thì nhẹ cả người.

Hải Phong và tôi này giờ chỉ im lặng ngồi nghe tụi bạn nói chuyện. Tôi thì lo cho Hải Phong, chỉ ngồi đó, chốc chốc lại quay sang nhìn Hải Phong, mà cứ mỗi lần như thế lại bắt gặp cậu ấy đang hướng mắt về phía Duy Nguyên. Nhưng tôi không làm sao ngăn cản được cái cổ của mình, nó cứ lì lợm hướng sang Hải Phong mãi.

- Sao hôm nay mày hiền thế Yến? - Vâng, kẻ moi móc tôi chẳng ai khác ngoài tên Vũ Thiên.

Vậy là tôi lại phải mở miệng, mà đã mở rồi thì khó mà khép lại. Tôi không ngờ mình lại có thể nói nhiều đến thế, có cảm giác như nói để quên đi nỗi buồn trong lòng.

Bữa tiệc diễn ra rất vui vẻ và tràn ngập tiếng cười. Cuối buổi, Hải Phong và tôi về sau cùng, vì Hải Phong bảo hơi mệt nên ngồi nghỉ thêm ít phút. Lúc ra xe, Hải Phong định đèo tôi về, nhưng tôi lại không cho. Ai nỡ bắt cậu ấy cầm lái sau khi phải nốc những ba li rượu mạnh như thế. Với lại, xe đạp điện mà, có nặng nề gì đâu, chở thêm một người nữa vẫn dư sức.

Trên đường đi

- Duy Nguyên...

Đột nhiên Hải Phong quàng tay ôm eo tôi, làm tôi phải cố lắm mới giữ cứng được tay lái.

- Duy Nguyên à...

Hải Phong khẽ gọi tên Duy Nguyên, gọi mãi, làm tim tôi đau thật đau. Suốt đoạn đường về nhà, trong trạng thái vật vờ, hình như tâm trí của Hải Phong chỉ có mỗi hình bóng của tên Nguyên, đến mức ngộ nhận tôi là nó.

Tôi không đưa Hải Phong đến tận nhà mà chỉ dừng xe hơi xa, sau đó gọi cậu ấy dậy. Từ này giờ cậu ấy đã có một giấc ngủ quá ngon trên lưng tôi còn gì!

Tôi cúi mặt xuống, nhẹ nhàng đánh thức Hải Phong. Chợt cậu ấy ôm chặt tôi, hôn nhẹ lên trán tôi, nói nhỏ:

- I love you.

Tôi bật cười:

- Làm gì thế? Ngồi ngay lại nào, đến nhà rồi!

Hải Phong dường như vẫn không có phản ứng, chỉ có đôi môi tiếp tục mấp máy:

- I love you! I love you Duy Nguyên!

Nụ cười trên môi tôi bất chợt tắt hẳn. Thay vào đó là từng nhịp đập của con tim trở nên đau nhói. Tôi đẩy Hải Phong ra, mới phát hiện cậu ấy vẫn còn đang say ngủ. Thì ra, những gì cậu ấy nói chỉ là lời nói mớ mà thôi.

Sau một lúc, Hải Phong cũng tỉnh dậy. Ánh mắt tôi theo cậu ấy vào đến tận nhà, sau đó mới yên tâm... lết bộ về nhà mình. Ồ, có cả cây số chứ mấy!

13. Chương 13: Chương 13

- Yến này, mấy hôm nay mình thấy Yến rất khác.

Hải Phong lên tiếng phá tan sự im lặng, để rồi một lần nữa lời nói của cậu lại hòa quyện cùng tiếng xe cộ nhộn nhịp trên đường.

- Có chuyện gì sao Yến?

Hải Phong vẫn hỏi. Tôi vẫn im lặng.

- Yến, có gì thì nói ra rồi chúng ta cùng giải quyết nhé!

Tôi vẫn không nói một lời. Biết nói gì bây giờ, khi chính tôi còn không hiểu nổi bản thân mình. Từ sau hôm sinh nhật Duy Nguyên, tôi thật sự không còn che giấu cảm xúc của mình được nữa. Có nhiều lúc, tôi thẳng thắn gạt ngang những câu nói ngọt ngào của Hải Phong, hay vô duyên vô cớ lầm lì không nói như hôm nay.

- Yến à, mình đã làm gì khiến Yến giận hay sao?

Tôi nên thương hay trách Hải Phong đây? Trao cho tôi một nụ hôn, làm tôi say đắm trong tình ái, để rồi lại khiến tôi cay đắng nhận ra tôi chỉ là vật thể thân cho người cậu ta thích, thế có đáng giận không? Thú thật, hôm ấy tôi có những cảm giác rất mãnh liệt, giống như con người ta lần đầu hiểu thế nào là một nụ hôn đến từ người mình thích. Vậy mà, nụ hôn đó hoàn toàn vô nghĩa đối với tôi, vì căn bản nó không dành cho tôi.

- Yến, mình xin Yến đấy. Có gì thì nói ra đi, Yến cứ im lặng mãi thế này, mình chịu không nổi đâu.

Tôi cúi mặt, vẫn không chịu mở miệng. Cái điều tôi muốn nói, liệu cậu có muốn nghe?

Xe dừng trước cửa nhà tôi, tôi lẳng lặng bước xuống, mở cổng và đi thẳng vào nhà, không một lời tạm biệt, không một nụ cười. Hải Phong có lẽ ngạc nhiên lắm, nhưng biết làm sao, cả tôi cũng không điều khiển được mình cơ mà.

Tôi vào nhà, tắm rửa ăn cơm rồi lên phòng ngủ. Chiều nay có tiết thể dục, có lẽ phải tranh thủ ngủ được tí nào hay tí ấy. Nhưng ông trời thích trêu chọc con người ta. Thế quái nào, tối qua mất ngủ mà đến trưa vẫn không chợp mắt được. Buồn lúc nào chẳng buồn, nhớ lúc nào chẳng nhớ, cứ chọn ngay giấc ngủ của người ta mà chạy vào, làm tôi trông như cái xác không hồn. Thảo nào vừa gặp mặt tôi, nhỏ Nhi đã suýt ngã, bắt tôi phải vào nhà ngồi yên cho nó chải lại đầu tóc rồi mới chịu đi học.

- Yến, mày với Hải Phong lại có gì nữa hả? - Tranh thủ lúc thầy bận công việc, nhỏ Nhi đến ngồi bên cạnh tôi, hỏi nhỏ.

- Gì là gì?

- Mày thật là... Mày không chịu nói chuyện với Hải Phong, cậu ấy lo lắm mày biết không?

- Sao mày biết Hải Phong lo? Mà lo là lo làm sao?

- Hải Phong cứ hỏi tao suốt. Cậu ấy hỏi mày có gặp chuyện gì khó khăn không? Hay cậu ấy đã làm gì mày giận? Nghe mà tao xót cả ruột!

- Thôi, nếu Hải Phong có hỏi nữa thì mày bảo tao cần thời gian để suy nghĩ chút việc. Khi nào tao quyết định thì tao sẽ cho cậu ấy biết.

Bống nhỏ Nhi siết chặt cổ tay tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, hăm dọa:

- Có chuyện gì nói ra mau. Không thì mày chết với tao đây Yến! Tôi phân vân một lúc, rồi chậm rãi hỏi:

- Nhi, ví dụ nhé, mày phát hiện ra người mày yêu thương vốn không phải như mày nghĩ, mày sẽ làm thế nào?

Nhỏ Nhi cau mày suy nghĩ mất vài giây, rồi búng tay y như mấy thằng con trai:

- Mặc dù tao không hiểu câu hỏi của mày nhưng tao nghĩ đã không hiểu rõ về người nào đó thì đừng nên đặt tình cảm vào họ quá nhiều.

Được nước, tôi lần tới:

- Thế lỡ đặt quá nhiều rồi thì phải làm sao?

- Tùy vào người kia nữa. Liệu cái bí mật có lớn lắm không? Nếu không lớn thì có thể tiếp tục...

- Nhưng nếu lớn? - Tôi hỏi dồn.

- BỎ NGAY CHỨ SAO!!!!

Khổ, con bạn tôi mỗi lần bị dồn ép là lại hét lên như long trời lở đất. Nhưng nhờ nó hét tôi mới nhận ra tôi vừa vô tình tiết lộ chuyện của mình cho nó biết. Thế là đến lượt nó tra khảo tôi:

- Mày đừng bảo mày với Hải Phong...

Tôi đành ngậm ngùi gật đầu. Cái tật ẩu tả. Tôi mà làm bên quân sự chắc bao nhiêu bí mật quốc gia đều bị tôi moi lên trang nhất báo hết cả!

- Yến, thật vậy sao? Hải Phong đã giấu mày chuyện gì à?

- Một vài chuyện riêng, hơi quan trọng. Giờ tao không biết phải làm sao nữa. Tao rối lắm!

Nhỏ Nhi dường như hiểu tôi không muốn kể rõ nên chỉ an ủi:

- Mày cứ làm điều mày muốn, chỉ cần tốt cho đôi bên là được.

- Nhưng nếu chỉ tốt cho mình tao?

- Hơi ích kỷ, nhưng thà tốt cho mày còn hơn. Mày sống vì mày đi, sống vì người khác có được lợi gì đâu!

Tôi thích cách nghĩ của nhỏ Nhi. Nhưng liệu tôi có can đảm để thực hiện điều tôi muốn?

Câu hỏi ấy cứ đeo theo tôi, dai dẳng mãi không thôi. Mãi đến chiều nay, bằng tất cả sự can đảm, tôi mới dám hẹn Hải Phong ra ngoài nói chuyện.

Vừa ấn nút gửi tin xong, chưa đầy 5 giây Hải Phong đã trả lời, chỉ vồn vện hai ký tự “OK”.

4 giờ chiều, Hải Phong đến nhà tôi. Tôi và cậu ấy im lặng ở bên nhau, cùng nhau đi khắp thành phố. Tuy không nói một lời nhưng một sự ấm áp, dù ít dù nhiều, vẫn hiện hữu đâu đó trong tim tôi, giữa nhịp quay tường gần mà xa của bốn chiếc bánh xe đang lăn đều trên mặt lộ.

- Phong, mình muốn Phong nói thật. - Tôi khề cất giọng khi cả hai đều đã ngồi yên trên bãi cỏ của công viên.

- Nói gì? - Hải Phong hỏi hờ hững.

- Nói điều mà Phong luôn giấu mình ấy.

Hải Phong trầm ngâm một lúc, rồi như nhớ ra điều gì, cậu ấy dè dặt:

- Chẳng lẽ, hôm sinh nhật Duy Nguyên... Mình đã làm gì không phải ư?

Tôi cười nhếch mép:

- Làm gì chắc là Phong biết mà.

Hải Phong nhú mày:

- Chẳng lẽ Yến giận chuyện mình uống rượu à? Đó là do mình bị ép buộc thôi!

Tôi lim dim mắt, lắc nhẹ đầu.

- Hay do mình đã vô tình... làm gì... quá giới hạn với Yến à?

Tôi vẫn cười nhạt:

- Không hẳn. Đoán tiếp đi, mình tin là Phong nhớ.

Hải Phong lại nghĩ ngợi, hồi lâu, cậu ấy nói mà giọng nhẹ như không:

- Hay là... giấc mơ đó...

- Có vẻ đúng rồi đấy! - Nói thật, không phải đùa đâu, tôi đang rất lạnh đấy!

Hải Phong đưa tay vò đầu trông thật khổ sở, có lẽ cậu ấy đã hiểu mọi chuyện. Đã thế, tôi cũng không cần úp úp mở mở làm gì nữa. Lần đầu tiên trong đời, tôi dùng đôi mắt sắc và nụ cười lạnh khi ở bên Hải Phong, cả giọng nói cũng trầm hẳn.

- Mình biết hết rồi Phong à. Vào thẳng vấn đề luôn nhé, chúng ta chia tay đi.

Hải Phong cúi gằm mặt, nói thật nhỏ:

- Mình xin lỗi. Nhưng mình xin Yến, đừng đối xử với mình như thế!

- Thế Phong đã đối xử với mình thế nào? Ích kỷ, tàn nhẫn, vô tâm và giả dối!

Hải Phong vịn chặt vai tôi, nài nỉ:

- Yến, mình biết mình sai, nhưng mình không có con đường khác, Yến hiểu không?

Tôi vẫn giữ gương mặt cứng rắn:

- Thế con đường duy nhất mà hai người đã chọn là làm tổn thương tôi à? Cái cảm giác bị chính người mình yêu thương lừa dối, hai người có biết nó như thế nào không? Cảm giác hụt hẫng khi mất đi niềm tin từ một thằng bạn thân, hai người có biết nó khó chịu đến mức nào không?

- ...

- Cho là tôi khờ dại, tin rằng cậu thật lòng với tôi, nhưng cho tôi xin, không có tình cảm với tôi thì nói thẳng, đừng làm tôi đau như thế!

- ...

- Thôi, tôi không muốn nói thêm nữa. Thế đã là quá đủ rồi. Mình chia tay. Vậy nhé!

Tôi dùng hết sự bình tĩnh cuối cùng để che giấu những giọt nước mắt mà tôi đang âm thầm nuốt vào trong. Quay lưng đi, tất cả cảm xúc lại vỡ òa. Lần thứ hai, tôi để cho gió hòa vào những giọt nước mặn chát. Tôi cố đạp xe thật nhanh, nhưng lại không muốn về nhà sớm. Thế là tôi lại làm một việc hết sức khờ dại, đó là đi qua những nơi mà chúng tôi đã từng cùng nhau đặt chân đến. Cảm giác thật lạ! Một sự thiếu vắng, một nỗi buồn, nhưng cũng là con đường giải thoát cho cả hai. Tôi không đủ dũng khí để tiếp tục, cũng như Hải Phong không đủ dũng khí để vượt qua. Thôi thì xa nhau vậy, coi như tạo cho cả hai một cơ hội, dù cho là tốt hay xấu thì suy cho cùng tôi nghĩ việc mình làm là đúng.

Hải Phong đã cho tôi thật nhiều trải nghiệm, buồn, vui, hạnh phúc, đau khổ, tuyệt vọng, để rồi cuối cùng cái điều lớn lao nhất mà cậu ấy mang đến cho tôi chính là sức mạnh. Có lẽ sau ngày hôm nay tôi sẽ là một con người khác. Can đảm hơn, mạnh mẽ hơn, lạnh lùng hơn, nhưng trên hết, tôi sẽ chỉ còn một mình để đối mặt với những khó khăn phía trước. Không còn một bàn tay dịu dàng, không còn một bờ vai

để nường tựa, nhưng chẳng sao cả. Lâm Vi Yến sẽ làm được. Lâm Vi Yến sẽ quên Phan Hải Phong, nhất định!

14. Chương 14: Chương 14

- Thứ, ngày, tháng đâu? Vi Yến đâu????

Tôi nuốt vội mẩu bánh, lấy tay quạt ngang miệng rồi vội nhặt viên phấn đã được chuẩn bị sẵn, cuống quýt:

- Dạ em đang nhặt phấn để viết đây ạ!

- Nhanh lên! - Cô Ly vừa la vừa hươ hươ cây thước - cách duy nhất giúp chúng tôi tăng tốc khi làm gì đó. Phải công nhận cái trò giả vờ nhặt đồ để ăn vụng thật quá hay, đến mức cô Ly mà còn không nhận ra.

Tôi viết vội dòng chữ quen thuộc mà mình đã phải viết mỗi ngày kể từ khi lên lớp 9. Cô Ly thật là, cứ đơn giản thì không chịu, cái gì cũng phải hoa lá hẹ, đề thứ, ngày, tháng cũng phải nắn nót với hai, ba màu phấn.

- Nay ngày mấy bây? - Câu hỏi quen thuộc chỉ mình tôi hỏi mà 39 đưa trả lời.

- 25!!!!!!

Tự dưng tim tôi hẫng một nhịp. Hôm nay là ngày 25. Cũng chính ngày này, vào 4 tháng trước, một người đã đến, nhưng 4 tháng sau, tất cả chỉ còn là một khoảng trống...

- Rồi, nhanh ra xếp hàng. - Cô Ly nói, rồi bước vội ra cửa lớp.

15 phút đầu giờ, cô nói mặc cô, bọn nó vẫn cứ lặng lẽ chép bài. Định nghĩa bài tập về nhà của lớp tôi: một đứa chép sách giải, 39 đứa chép lại từ đứa chép sách giải, và dĩ nhiên là trong 15 phút đầu giờ.

- Ê ê đưa tao tập Toán coi!

- Lý đâu?

- Tao lấy Văn soạn nha!

- ...

Bà con xung quanh cứ âm thầm mà làm việc, mà chắc chẳng có bàn nào “âm thầm” bằng bàn tôi. Tên Thiên luôn lấy tập của tôi mà không bao giờ xin phép. Có lần, nếu tôi nhớ không nhầm là vào thứ tư - cái ngày khủng khiếp nhất tuần với Lý - Hóa - Toán - Văn, lớp tôi chép bài của nhau mà cứ làm ầm cả lên. Chả là đứa nào cũng vội, rồi chuyện giành giật xô xát lớn tiếng với nhau là không tránh khỏi. Cô Ly hôm ấy lại đang buồn bực chuyện gì đó, bèn la một trận ra hồn. Tôi nhớ nhất vẫn là câu cuối cùng trong bài diễn văn dài thườn thượt:

- Xem bàn của Võ Thiên và Vi Yến đây này! Học hỏi người ta đi, này giờ có nghe tiếng chí chóc gì đâu!

Lúc cô phát ngôn, cô không hề hay biết tôi và Võ Thiên đang dẩu võ tay dưới ngăn bàn, làm cho thiên hạ đồng loạt ném vào bàn tôi những ánh nhìn khinh bỉ. Dẫu sao, đó cũng là chuyện thường ngày của tôi và hần. Lúc trước, chỉ tập tôi để trên bàn hần mới dám lấy. Dần dần về sau, khi cần hần tự tiện moi thẳng từ cặp tôi. Chẳng hạn như bây giờ đây, chiếc cặp yêu quý của tôi đang nằm ở chỗ hần.

- Hê, sao hôm nay mày để yên cho tao lấy cặp mày vậy? - Hần vừa chép vừa hỏi tôi.

- Nói mãi cũng thế thôi. Im lặng cho khỏe.

- Xạo. Mày đang buồn, đúng không?

- Không. - Tôi dối.

Hần tăng tốc, viết cứ như vẽ, xong, hần đóng tập, cất tập vở của tôi vào cặp, chỉnh sửa quần áo rồi quay sang tôi, hỏi:

- Mà buồn chuyện gì?

Mỗi khi nói dối tôi rất sợ khi bị người đối diện nhìn vào mắt, nên tôi vờ quay lên bảng, đáp:- Tao đã bảo là tao không buồn.

- Ai làm mày buồn?

- Tao không buồn.

- Buồn chuyện gì?

- Tao...không...buồn! - Tôi nhún từng chữ thật rõ.

- Hừ, tao không ngu đâu Yến. Hải Phong chứ gì?

Tôi muốn mở miệng cãi lại hắn, nhưng phút chốc cảm giác cơ miệng cứng đờ.

- Mà vẫn còn nhớ tên đó à?

Tôi lắc đầu, rồi lại vô thức gật đầu.

- Có gì đáng mà mày lại buồn khổ vì cái tên đó? Mà cũng chính mày chia tay trước mà, sao mày lại như vậy?

Tôi không muốn kể cho mọi người nghe về Hải Phong, không những vì tình cảm tôi dành cho Hải Phong mà còn vì tình bạn tôi dành cho Duy Nguyên. Tôi tôn trọng sự lựa chọn của nó, nó đã muốn giấu thì tôi không thể làm chuyện mất mặt như vậy. Với cả, tung tin là hai hotboy của trường quen nhau, chắc tôi bay đầu với bọn fangirl của họ.

Ngoại trừ nhỏ Nhi ra thì tất cả mọi người, bao gồm Vũ Thiên, chỉ biết đơn giản là tôi và Hải Phong không thể tiếp tục vì hai đứa không hợp nhau, thế thôi.

- Mày đừng buồn vì tên đó được không? - Giọng hắn vẫn trầm ấm nhẹ nhàng vang lên từ phía bên cạnh.

- Tao không biết. - Tôi gục mặt trên bàn, lại trở nên yếu đuối khi ở bên hắn.

- Yến này! - Hắn cúi xuống sát mặt tôi, hình như hắn cũng đang nằm dài trên bàn - Mày đừng như vậy. Có người sẽ lo cho mày lắm đấy!

- Ai chứ? - Tôi hỏi cho có lệ.

- Có đấy. Một tên ngốc. Mày buồn trông mày xấu lắm. Ngày thường mày đã xấu rồi, mà còn không cười nữa thì đến Thị Nở cũng phải chào thua!

Tôi bật cười, tiện tay đánh nhẹ vào vai hắn. Hắn nở một nụ cười thật hiền, không ngờ hắn nhiều lúc lại đáng yêu như vậy. Đường như khi tôi buồn, chỉ cần có hắn bên cạnh lại bỗng chốc cảm thấy cuộc đời có thêm hi vọng. Cái tên này, cứ như cái máy chụp ảnh ấy nhỉ?

- Chị ơi, chị thấy anh Thiên không? - Tôi đang đi cùng nhỏ Nhi thì Thùy Linh tiến đến, lo lắng hỏi.

- Chị không biết. Chắc là nó đi với bọn con trai ấy! - Nhi nói, rồi chỉ về hướng bọn con trai.

- Em tìm rồi nhưng không thấy. Trên lớp cũng không, em nhắn tin thì lại không trả lời. Chẳng biết anh ấy lại bị làm sao nữa... - Trông Thùy Linh có vẻ lo lắng thật sự.

- A! Ban công tầng 3! - Tôi chợt nhớ ra, kéo tay Thùy Linh ra khỏi những tán cây để nhìn rõ hơn. Quả thật Vũ Thiên đang ở trên đấy. Hắn đứng một mình, trông cô đơn và buồn bã, nhưng vẫn không kém phần quyến rũ. Thùy Linh dường như đã ngầy người ra mất một lúc trước vẻ đẹp rạng ngời mà tôi đã nhìn gần như phát chán của hắn. Xong, cô bé không nói không rằng chạy một mạch lên cầu thang, chốc lát đã đến bên cạnh tên Thiên.

Tầng 3 đây giữa là dãy phòng bộ môn nên ít người qua lại. Tôi nhớ có lần tôi buồn chuyện gia đình, lúc ấy tôi lại chỉ mới là một cô nhóc lớp 6 yếu đuối nên đã khóc rất nhiều. Vũ Thiên hôm ấy kéo tôi lên tầng 3, bảo tôi mỗi lần buồn thì hãy lên đây, im lặng, bình yên ngắm mây trời sẽ làm lòng thanh thản. Quả thật tôi

đã đỡ hơn rất nhiều. Nhưng cũng từ sau lần ấy cuộc sống của tôi trở lại là những chuỗi ngày bình yên. Tôi đã mạnh mẽ hơn và không còn cần những nơi xa vắng để nương tựa như ngày nào. Nhưng tên Thiên, phải chăng hẳn vẫn còn một nỗi buồn như ngày xưa ấy? Thùy Linh và Thiên nói với nhau điều gì đấy. Trông Thùy Linh dịu dàng, như dường như hẳn lại đang bực bội. Cái tên này, con gái người ta đường đường là hoa khôi, nổi tiếng xinh đẹp, tài giỏi, bao nhiêu người mơ mà không được, hẳn có lại không biết giữ gìn. Đấy, con người ta nắm nắm kéo kéo hẳn lại gạt tay ra, mặt bắt cần nhìn đến là đáng ghét. Giờ thì có vẻ hẳn lại đang lớn tiếng với Thùy Linh. Gì đấy? Thùy Linh... khóc à? Còn hẳn, hẳn lại quay xuống sân trường, không nhìn lấy cô bé một phút một giây. Thùy Linh lại nắm nhẹ cánh tay hẳn. Lần này hẳn không gạt ra mà quay mặt đối diện cô bé, nói gì đó. Xong, Thùy Linh nhẹ nhàng buông tay hẳn, lau nước mắt rồi chạy thật nhanh xuống cầu thang.

Tôi và nhỏ Nhi vội quay sang hướng khác, cố tỏ vẻ tự nhiên, cứ như hai kẻ vừa xem phim tình cảm Hàn Quốc phiên bản Việt vừa rồi không phải là Thảo Nhi và Vi Yến. Thùy Linh đi thật nhanh qua chúng tôi, cảm giác nồng nặc mùi sát khí, và hình như, nếu không phải tôi quá đa nghi thì vừa rồi Thùy Linh vừa ném cho tôi một ánh nhìn không mấy thiện cảm. Lại gì nữa đây?

Vào học, tên Thiên không còn giữ vẻ mặt nghiêm nghị như lúc nãy. Hẳn trở về với con người thường ngày, một thằng con trai lóc chóc, lấm mồm, hài hước và điên khùng. Tự dưng tôi lại có những suy nghĩ rất lạ về tên Thiên, chắc hẳn không giống như những gì mọi người đã thấy và đã nghĩ.

- Này, mày làm gì mà Thùy Linh tìm mày ghê thế? - Tôi huých tay hẳn, hỏi nhỏ.

- Có gì đâu, chút chuyện thôi mà. Lúc nãy là mày chỉ Thùy Linh chỗ tao đứng đúng không?

- Ừ.

Tôi trả lời thần nhiên, không ngờ chưa dứt lời thì một vật mềm mềm, đen đen đã che kín đầu tôi. Tôi nắm vật thể lạ, lôi xuống mới phát hiện ra đó là áo khoác của tên Thiên. Tôi định mở miệng hỏi hẳn chuyện gì đang xảy ra thì hẳn đã nói luôn một tràng:

- Mày có biết tao chỉ tin tưởng mình mày, chỉ cho mình mày biết chỗ của tao không hả? Giờ thì tao biết đi đâu đây? Con lấm chuyện kia, tại sao Thùy Linh hỏi gì mày cũng trả lời thế? Sau này đừng vậy nữa, làm ơn!

Tôi quăng chiếc áo khoác vào người hẳn, trả đũa:

- Thùy Linh là bạn gái mày cơ mà. Sao chuyện gì mày cũng không cho nhỏ biết? Con bé cũng thuộc hạng danh giá, vậy mà mày lại đối xử với nhỏ vậy sao?

Hẳn hạ giọng:

- Tao không biết. Đừng nói nữa, tao rồi lắm!

Thiên dứt chiếc áo vào ngăn bàn, giở quyển tập ra nhăm nhăm đọc bài. Lại cái vẻ bất cần!

- Này này! - Nhỏ Nhi nằm ườn trên giường tôi, chỉ chỉ vào laptop (cũng là của tôi).

- Gì thế?

- Mày tự đọc đi.

- “Chị Yến à, cũng giỏi giang mà sao “lầy” thế? Cứ tưởng bà chị tốt, ai ngờ... Nói cho biết nhé, đừng tưởng tôi không biết mọi chuyện không liên quan đến chị. Gato rồi hại người khác à? Không muốn người ta hạnh phúc à? Ganh tị à? Xin lỗi, T có thể bị chị lừa, nhưng tôi thì không. Nói gì thì tự hiểu nhé! #lvy”

Tôi ngây người mất một lúc, rồi lại hỏi:

- LVY là Vy nào nhỏ? Viết confession mà còn kí tên nữa cơ đấy!

Nhỏ Nhi bẹo má tôi, mắng:

- Ngu quá! LVY là Lâm Vi Yến đó thím. Người ta đăng confession chứ mày đấy!

Hơ hơ, giờ tôi mới hiểu. Nhưng đứa nào lại nói tôi vậy nhỉ? Xưa nay tôi vốn không thích can thiệp vào chuyện của “anh chị đại” trong trường nên có đắc tội với ai đâu! Lại còn T, là thế nào? Gato chuyện gì? Hại ai?

Trong lúc tôi ngẫm nghĩ thì nhỏ Nhi đã viết một confession khác, nội dung nguyên văn như sau: “Ra mặt đi, đừng nói người khác “lầy” khi chính mình cũng không hơn gì. Ai hại ai, ai phá ai!”. Sau đó, nhỏ lại viết tiếp một confession khác: “LVY dễ thương vậy mà vẫn có người nói xấu cơ đấy! Không hiểu bạn đó nghĩ gì nữa!”. Rồi còn “vài” dòng tương tự thế. Công nhận rằng nhỏ Nhi mưu cao kế rộng thật. Chỉ mình nó mà làm ra cả đồng “fan ảo” của tôi.

Không ngờ cái confession hôm qua lại lan truyền quá nhanh chóng. Những đứa biết tôi đều bênh vực tôi, còn những người chưa từng tiếp xúc thì có hai ý kiến trái chiều, một là nghĩ xấu tôi, hai là một mực cho rằng tôi bị người khác hại. Mà dường như ủng hộ tôi chiếm số đông. Kể cũng vui, giờ mới biết mọi người thương tôi thế nào!

Chỉ nói trong lớp tôi đã thấy ầm lòng. Tụi con gái thì ra sức truy lùng “tác giả” của cái confession vu khống trắng trợn kia, tụi con trai thì đòi dùng vũ lực này nọ. Đặc biệt là tên Thiên, hấn bảo tôi:

- Tao sẽ không để người đó tiếp tục làm gì mày đâu. Mày yên tâm đi con bánh bèo!

Tạm coi đấy là một lời nói đàng hoàng, thì ý nghĩa của nó hoàn toàn có thể làm người nghe cảm động. Mà nghĩ kĩ lại, hình như hấn biết gì đó. Mặc, ai làm gì làm, tôi cứ vô tư thôi. Bọn nó đã bảo mọi chuyện có 9A2 lo rồi còn gì!? Yêu lớp tôi lắm lắm!

Ngay tối hôm ấy, confession đã tràn ngập:

“Yến như thế mà ai kia lại đi nói xấu. Kì quá!”

“Yến không như người ta bảo đâu, mấy bạn đừng nghĩ xấu Yến. Thử tiếp xúc với bạn ấy đi, rồi hãy phán xét.”

“Yến ơi đừng quan tâm người khác nói gì! Chúng tôi luôn ủng hộ Yến!”

“Cái bạn nói này nọ bạn Yến ý, coi lại bản thân mình đi nhé! Bạn ấy không phải là người như vậy đâu!”

Trời ạ! Vui hay lo đây? Thật sự mọi người quan tâm tôi vậy sao? Vậy là coi như tôi đã được giải oan rồi. Nhưng vấn đề là người đăng confession ấy có thù hằn gì với tôi? Khó hiểu!

15. Chương 15: Chương 15

Cái gì đến nhanh thì cũng đi nhanh. Chuyện confession sau vài ngày rôm rả cuối cùng cũng lắng. Với những lời bênh vực từ những người quen và cả admin page confession Nam Văn, tác giả của confess nói xấu tôi hôm trước cũng đã nhận không ít gạch đá. Nhưng mãi sau này tôi mới biết người có công to lớn nhất trong việc dẹp loạn là tên Thiên. Ừ, cái tên admin luôn minh oan cho tôi, không ai khác chính là hấn! Thật là chân nhân bất lộ tướng!

Nhưng dù sao thì chủ nhân của confession ấy, chẳng đứa nào rõ. Bọn nó cứ muốn điều tra, nhưng tôi biết điều đó là không thể, trừ khi thủ phạm tự thừa nhận. Tôi cũng không muốn bận tâm nhiều về những chuyện không đâu đó, dù sao cũng đã qua rồi cơ mà.

- Yến này, chiều nay đi ôn Văn nhé! - Tôi đang suy nghĩ mông lung thì nhỏ Nhi đến bên cạnh, tiện tay giắt luôn chai nước tôi đang cầm.

- Ôn nữa à? - Tôi nhăn mặt.

- Ủ, chứ mày muốn sao? Đợi đến ngày thi mới lết xác đi học à?

- Còn tận ba tháng!

- Ba tháng chỉ có hơn 120 ngày thôi. Cường thúc bảo năm nay mà không nhất nhì thì năm sau đừng về trường thăm thúc thúc.

Chả hiểu từ bao giờ mà nhỏ Nhi nhẩm cái cách nói chuyện văn vẻ tiếng Hán của thầy Cường, cả cái tính lo xa nữa chứ! Ôi nản!

Ôn Văn được một tuần, tôi bắt đầu nảy sinh ý nghĩ làm đạo tặc. Có gì to tác lắm đâu, chỉ là cúp vài buổi để đi chơi thôi mà! Học kiểu này chắc là điên sớm. Thoạt đầu, nhỏ Nhi còn ngăn cản, nhưng sau khi nghe tôi thuyết phục và nhớ đến những buổi học kéo dài từ một giờ rưỡi trưa đến năm giờ chiều, nó đồng ý ngay.

Lần đầu, tôi đi học về vờ không ăn cơm, bảo là mệt nên lên phòng nghỉ. Kì thực lúc ở trường tôi đã xơi hẳn một đĩa mỳ, nên về nhà “bệnh” là phải. Sau khi chơi bởi thỏa thích trên phòng xong, tôi lại vờ đi ngủ. Mẹ lên, gọi mãi tôi cũng không nhúc nhích. Mở được một phần tư mắt ra thì bảo là nhức đầu, chóng mặt, xong ngủ tiếp. Mẹ đành gọi thầy Cường xin phép cho tôi nghỉ. Vậy là đường đường chính chính nằm nhà... ngủ. Đáng ra kế hoạch của bọn tôi không phải là dán lưng trên giường suốt bốn tiếng đâu, nhưng cái trò giả bệnh làm chúng tôi không chống cự nổi cơn buồn ngủ. Nhưng dù sao đó cũng là một khởi đầu tốt đẹp, xem như là có kết quả.

Cứ thế, tôi học một tuần thì nghỉ hết ba ngày, mà đa số là không xin phép, vì gan đâu mà dám lừa mama lần hai! Nhưng thầy Cường vốn dễ tính, cứ nghĩ do tôi mệt nên ngủ quên, hôm sau vào chỉ cần làm về tội nghiệp là thầy bỏ qua ngay! Với cả, bọn đi học đều bảo có học cũng như không, thầy chỉ toàn nói về những thứ mà chúng tôi đã thừa biết, kể những chuyện có sức gây mê cao thôi. Thế nên, dù không đi học tôi vẫn cứ đạt điểm cao đều đều, dù cúp học nhưng vẫn nghiêm nhiên trở thành trò cưng trong mắt Cường “thúc thúc”.

Nếu như tôi có sức “chép” rất cao trong môn Văn, thì cái tên ngồi cạnh tôi lại là thứ Văn “đặc”, nghĩa là không một chút nào gọi là hơi sương trong bài văn của hần. Này nhé, nếu đề bài bảo viết đoạn văn tả mẹ em, thì ít nhất chúng tôi còn làm được khá hoàn chỉnh, nào tả dáng, tả tính tình, tả hoạt động. Còn hần, hần chỉ nói thế này: “Mẹ em tên Ái. Mẹ em cao 1m70. Mẹ em có một dáng chuẩn. Mẹ em có nước da trắng. Mẹ em... Mẹ em bla bla...”. Bao nhiêu câu thì bấy nhiêu chữ “Mẹ em”. Năm lớp 6, giáo viên dạy Văn còn tạm thông cảm vì hần vừa từ Pháp chuyển về, tuy là người Việt nhưng do từ nhỏ ở nước ngoài nên có thể cho là không rành tiếng Việt. Nhưng đường như suốt 4 năm qua, những gì mà hần học được ở tiếng mẹ đẻ chỉ là những câu dùng để xía xối, đấu võ mồm với tôi (giờ thì level của hần cao gấp mấy lần tôi rồi), còn Văn thì vẫn như ngày nào. - Yền mai kiểm tra Văn một tiết kìa! - Hần tự dưng hạ giọng - đúng kiểu vẫn làm mỗi lần nhờ tôi gì đấy.

- Ủ. - Tôi tính bơ.

- Tao không biết làm!

- Ủ.

- Mày giúp tao nhaaa...

- Ủ, ý lộn, không, không!

Hần phá ra cười ngặt nghẽo làm tôi như tức điên lên. Sau khi cười xong, hần lại nhỏ nhẹ:

- Chiều tao qua nhà mày, mày chỉ tao làm văn nghe!

Tôi vờ suy nghĩ, rồi làm ngơ, hần thì sốt ruột cứ giục mãi nhưng tôi thì vẫn một mực không nói lời nào.

Ai ngờ, chiều, hần qua nhà tôi thật.

Trang phục ở nhà luôn là cái thứ “bánh bèo” nhất mọi thời đại. Chẳng hạn như hôm nay, hần đến trong khi tôi đang mặc chiếc quần short ngắn, chiếc áo phông trắng mỏng và rộng thùng thình. Nhưng nếu như tôi biết hần đến thật thì tôi sẽ mặc bộ cánh đàng hoàng một chút, có ai ngờ hần nói là làm đâu. Mở cổng ra, đập vào mắt là cái nụ cười ngây thơ vô số tội của hần, tôi chỉ muốn quăng cái ổ khóa vào mặt hần cho rồi!

Tôi dẫn “khách” vào nhà, nhưng lại bảo hắn đi trước. Tôi thật không có mặt mũi nào lượn lờ trước mặt một thằng con trai trong bộ dạng nửa “sexy” nửa luộm thuộm như thế, chẳng khác các cô nàng lẳng lơ là mấy.

- Ngồi đó, chờ chút. - Tôi chỉ ghé sofa, nói cộc lốc.

- Chờ gì? - Hắn hồn nhiên hỏi lại.

- Chờ tao làm vài việc cá nhân, được chưa?

- À, như thay đồ ỉ hử? - Tôi không nghĩ là hắn lại mặt dày nói được một câu như thế.

Tôi còn lớ ngớ chưa biết phản ứng sao thì hắn đã xua tay rồi đi nhanh lên phòng tôi, nói như thể đây là chuyện bình thường:

- Khỏi khỏi, cứ mặc như vậy đi, thay chi cho tốn thời gian. Tao chỉ hỏi vài bài tập rồi về ngay ấy mà.

Tôi bị hắn quay như đẽ, cũng đành vác bộ đồ tồi tệ nhất trong lịch sử lên phòng học cùng hắn.

Vài bài tập của hắn, thì ra là bốn cái dàn ý cho bài viết số 3. Nếu có danh hiệu dở văn nhất quả đất, tôi nhất định sẽ đi vận động phiếu bầu cử giúp hắn. Mặt mày cũng sáng láng, ngày thường ăn nói tuy có vô duyên nhưng xem như cũng nghe được, mà chả hiểu sao văn vẻ lại tệ hại thế này.

Tôi nói, tôi viết, tôi giảng, tôi huyền thuyên cả giờ đồng hồ, đến lượt hắn tự viết thì lại thành ra một bài văn thảm họa. Giúp hắn soạn được hai đề bài, tôi mệt lử, không còn nghĩ đến bản thân là phận tiểu thư đài cát mà lẫn đùng ra giường lim dim mắt. Hắn cũng mặt dày ngả lưng bên cạnh. Ai vào phòng tôi lúc này, ắt hẳn sẽ nghĩ đến những chuyện không trong sáng, nhưng mặc kệ, mệt thì nằm, ai bảo hắn học văn quá tệ làm chi.

- Làm đề thứ ba đi, lát tao sửa cho. - Tôi uể oải ra lệnh cho hắn mà mắt vẫn đang lim dim.

- Làm như thế nào? - Tôi nghe giọng hắn rất gần, linh cảm có chuyện không hay bèn vội vàng mở mắt. Trời ạ, hắn ghé sát vào tai tôi mà nói, trông mới biến thái làm sao.

Tôi bật dậy, đẩy hắn khỏi giường làm hắn ngã một cú đau điếng. Nhưng Võ Thiên là một tên ranh ma, ngay lập tức hắn cầm theo cái gối, vừa nhổm đầu dậy là liệng thẳng vào tôi. Giường tôi thì bao la gối là gối, còn thêm vài chú gấu bông có to có nhỏ nên tội gì mà không trả đũa. Vậy là tôi xây một bức tường thành đơn giản, vừa đủ để tôi núp vào, cứ thế ngồi phía sau đồng gối mà liệng ra. Võ Thiên tội nghiệp hơn, do bị tôi đẩy khỏi giường nên chỉ chờ tôi liệng hắn, hắn mới có “vũ khí” tấn công tôi. Hai đứa chơi trò con nít ấy cũng khá lâu, mà Võ Thiên vẫn chưa hạ được tôi lần nào, chỉ toàn tôi cho hắn “ăn gối”. Hắn tức lắm, lợi dụng lúc tôi không chú ý mà bắn “gối người”, nhào thẳng vào tôi như cầm tử quân phá vòng vây của giặc. Tôi không kịp phản ứng, bị vừa gối vừa hắn đè lên người nên thất bại thảm hại. Tôi quyết liệt chống cự nhưng bất thành, hắn thì cười hả hê nghịch tặc tôi, thích thú nhìn tôi nghiêng rãng với hắn. Cũng may có mớ gối dày cả tác chen ngang giữa hai đứa, nếu không tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Hắn càng ngày càng thu hẹp khoảng cách. Gương mặt nhễ nhại mồ hôi không cách mặt tôi là bao. Nhìn kĩ, trông hắn quả thật đẹp trai a

Mũi cao chót vót này, đã vậy còn thẳng nữa chứ! Đôi môi thì trên mỏng dưới dày, có nét quyến rũ lạ. Con trai gì mà lông mi cong vút, mắt to, tròn, và hình như còn pha chút đen và nâu. Tóc thì đen và dày, quả là con lai Việt - Pháp. Nét đẹp này, chắc hẳn là sự kết hợp hoàn hảo giữa mẹ hắn và ba hắn. Mẹ hắn đẹp thật, tôi có gặp một lần. Còn ba hắn là người Pháp gốc Việt, đáng tiếc tôi chưa có cơ hội diện kiến.

Lợi dụng lúc tôi không chú ý, hắn cúi xuống sát hơn, đến khi hai sống mũi chạm nhau, tôi chỉ kịp cảm nhận một hơi ấm thật nhẹ lướt qua mặt. Đến khi cảm thấy mặt mình dường như hơi ửng đỏ, tôi phát hiện hắn đã ngồi lại ngay ngắn từ lâu, và hình như hắn đang mỉm cười - một nụ cười thật gian!

Tôi ngưng ngưng vì cái cảm giác lạ lùng ấy, cái cảm giác không biết người ta vừa làm gì mình mà khiến trái tim lại đập rộn rã, vị ngọt lan tận ruột gan dù không hề có một đụng chạm cơ thể. Chỉ là hơi thở thôi, mà sao ấm áp đến thế!

Tôi luôn cố tỏ ra là mình ổn, nhưng chưa bao giờ trong đêm tối tôi thật sự tìm được niềm vui. Hải Phong - cái tên ấy luôn hiện diện trong nỗi buồn tôi, dù tôi vạn lần không muốn nhớ. Cậu ấy làm tôi trong mỗi góc khuất đều thấy chán nản cuộc sống này, hơn nữa, chuyện bạn bè, chuyện học hành, chuyện tương lai, khiến tôi cảm thấy ngày càng yếu đuối dù cho bề ngoài vẫn như không có gì. Tôi cần một chỗ dựa, dù tôi chưa một lần hình dung được chỗ dựa của mình là gì. Nhưng cũng chưa bao giờ tôi nghĩ, một hành động của Võ Thiên, một nụ cười của cậu bạn thân lại làm tôi có thêm dũng khí để đối mặt với cuộc sống.

Nhiều lúc con người ta có những tình cảm rất lạ. Không tên, không nguồn gốc, không lí do, và hơn hết là xuất hiện trong lúc không ngờ đến. Nhưng đó dường như là sợi dây kết nối trái tim, như một hơi ấm vô tình lại làm tôi có niềm tin hơn, cảm thấy bản thân mình có giá trị hơn trong mắt mọi người. Trái tim, nhiều lúc thật khó hiểu!

16. Chương 16: Chương 16

Đạo này, từng tiết học trôi qua như những giấc ngủ dài đối với chúng tôi. Trước 20/11, nào những kế hoạch, những món quà làm chúng tôi háo hức đến trường lạ. Nhưng rồi những ngày âm thầm hợp tác bày mưu tặng quà cho thầy cô đi qua, cuộc sống lại trở lại là những vòng quay tẻ nhạt. Lại tiếng giảng bài đều đều, lại tiếng quạt kêu đều đều, cả tiếng gió ngoài kia cũng đều đều nốt. Chắc hẳn ai từng đi học cũng đã trải qua cảm giác này - cái cảm giác hai mắt đã díp lại trong khi tay vẫn hý hoáy trên trang tập.

Võ Thiên là một tên ranh ma. Hắn không bao giờ chấp nhận những ngày buồn chán quá lâu. Hôm nay, chẳng biết hắn nhặt được cái gương nhỏ ở đâu, mà nghiêm nhiên cái báu vật nhỏ nhoi ấy trở thành trò vui bất tận.

Cái gương tròn tròn, chỉ nhỏ bằng một cục tẩy, quả đúng là cái thứ hàng đang được rao bán trên mạng rằng có thể thuận lợi che mắt thầy cô để mang vào lớp và ngắm mình suốt 5 tiết học. Tôi vốn ghét những đứa con gái điệu đà, đồng đánh suốt ngày ảo tưởng sắc đẹp nên tôi ghét luôn cái gương mà bọn nó dùng. Nhưng từ khi cái gương ấy, chẳng biết duyên cơ thế nào mà lại vào tay Võ Thiên, tôi lại thấy thích nó vô cùng.

Tranh thủ lúc thầy chấm bài, Võ Thiên lấy cái gương để ngang ngực, bảo tôi ngồi xa hẳn ra, rồi hắn di chuyển cái gương ra giữa tôi và hắn. Hóa ra, cái mà hai đứa tôi nhìn thấy lại thú vị đến như thế! Nhỏ Thanh đang nằm vật ra bàn, dùng tay nắn cái môi và cái má ra đủ hình dáng trông đến là buồn cười. Nhỏ Bảo Anh thì kín đáo hướng mắt chăm chăm nhìn thầy Hào. Chà chà, đừng bảo là nhỏ cũng bị cái vẻ soái ca của thầy mê hoặc như mấy em nhỏ đấy nhé! Còn tên Tuấn “cún” thì ngồi ngẩn ngơ đưa mắt ra cửa sổ. Chẳng phải nó ngắm trời ngắm mây gì đâu, nó đang ngắm nhỏ Thanh đấy! Cũng may nhỏ Thanh không quay mặt về phía Tuấn, nếu không thì với cái hình dạng kì dị bây giờ, nhỏ làm Tuấn “cún” phải chạy mất dép! Còn nữa, khi Võ Thiên khéo léo xoay gương về phía khác, tôi bắt gặp ngay gương mặt điển trai của Duy Nguyên đang chăm chú viết gì đó. Oa... Không tí vết à nha! Không ngờ trong cái tập thể toàn thụ này cũng lộ ra được một tên trai thẳng. À không, tôi quên mất Duy Nguyên mới đích thực là thụ. Tôi tự nghĩ rồi lại tự thấy chua xót với cái phát hiện đơn giản đó. Võ Thiên đổi góc nhìn, tôi lại bắt gặp nhỏ Nhi. Nhỏ đang cúi mặt xuống bàn. Nhìn qua thì như đang nằm ngủ, nhưng phải quay hẳn người lại thì mới biết nhỏ đang bấm điện thoại, chắc là lại nhắn tin với oppa yêu dấu của nó. Gớm! Bạn thân với nhau 4 năm trời, giờ thì nó có giấu rồi trong khi tôi vẫn ế chồng vớ!

Tôi và hắn cứ âm thầm chơi cái trò “thiếu năng” ấy suốt cả tuần, cứ âm thầm cười khúc khích trước ánh mắt của thiên hạ xung quanh. Tất cả những gì mà chúng tôi quan sát được, không chỉ đơn thuần là những chuyện tự kỉ của đám bạn, mà còn một bí mật động trời khác.

Hầu hết những trò vui của chúng tôi đều diễn ra trong tiết Mỹ thuật của anh thầy đẹp trai Quý Hào. Và hầu như lần nào nhìn xuống dưới qua cái gương bé tí, tôi cũng thấy Bảo Anh thờ thẩn dán mắt vào thầy những lúc “anh ấy” đang chấm bài hay múa bút trên giấy. Nếu chỉ có thế thì tôi cũng chẳng bảo là chuyện động trời. Hôm nay, “anh ấy” lại nổi hứng dạo vòng quanh lớp sau khi ra đề bài cho chúng tôi vẽ. Mà một

khi đã vẽ thì có đứa nào chú ý gì đến xung quanh. Ấy thế nên mãi khi Vỹ Thiên hoàn thành bài, lôi cái gương ra nghịch, hần mới kéo áo tôi:- Ê, ê! Có biến!

Đang vẽ lại bị hần giật mạnh làm tôi quệt cả đường chì dài trên giấy, tôi vội giật cái gương, giấu ra sau lưng, mắng:

- Cún! Làm gì mà như bị giành xương vậy?

Hần véo má tôi, cãi lại:

- Cún cái con khỉ! Mà đưa cái gương đây bố chỉ cái này cho xem!

- Bố cái mốc xì! Kêu chị rồi bà đưa!

- Chị... chị cái...

Hần nói giữa chừng thì ngừng lại, đưa mắt xuống bàn dưới, hạ giọng:

- Đưa tao đi. Nhanh, đi bây giờ!

Cái ánh mắt láo liên, tinh nghịch của hần làm tôi cũng đâm ra tò mò, nên đành đưa cái gương cho hần. Hần cẩn thận đặt gương ở giữa, bảo nhỏ:

- Mà nhìn Quý Hào với Bảo Anh kìa!

Hần nói về thầy hần mà cứ như nói về một thằng bạn. Cũng khổ, ai bảo thầy trẻ quá làm gì. Trò có đứa nào chịu kêu thầy đang hoàng đầu.

Theo lời hần, tôi nhìn xuống bàn Bảo Anh. Á à, “anh” Hào đang ngồi vào chỗ trống cạnh Bảo Anh ở bàn cuối, dịu dàng hướng dẫn nó vẽ từng nét. Hai người cười cười nói nói thật khẽ như không muốn ai nghe, mà đúng là ngoài hai đứa tôi ra chẳng đứa nào rảnh tay để nhìn về cái hướng trong góc khuất ấy. Trông hai người tình tứ gớm!

Bảo Anh là một đứa con gái giỏi giang, đa tài và tốt bụng. Đó là với người ngoài, còn với bọn tôi, nó như một con diên không phút bình tĩnh (=='). Nhan sắc ư, kể ra cũng đẹp! Trắng này, xinh này, đáng yêu này. Hình như nó đẹp nhất lớp tôi luôn ấy chứ!

Còn Quý Hào, như đã nói, “sắc nước hương trời”. Mới ra trường năm nay mà đã vào ngay cái lớp tôi. Từ đầu năm, anh í đã thu hút rất nhiều fan nữ rồi, nhưng chỉ ở những lớp nhỏ. Bọn lớp 9 chúng tôi, miễn dịch cả! Chỉ nhìn, bảo đẹp, rồi cho qua. Nhưng có lẽ Bảo Anh thì không như vậy. Quý Hào chỉ mới vừa qua 4 năm học sư phạm mỹ thuật, nay vừa tròn 23, còn chúng tôi 15, chỉ hơn kém nhau 8 tuổi thì đáng gọi bằng anh. Nó thích thầy, cũng là chuyện thường nhưng cái bất thường ở đây là hình như thầy cũng có cảm tình với nó. Nếu không thì sao lại thân thiết quá kia?

- Mà thấy sao Yến? - Vỹ Thiên rút cái gương lại, hỏi tôi.

- Tao nghĩ giống mày!

Hần gãi cằm, triết lý:

- Tao không biết Quý Hào có thật lòng không. Trai đẹp thường đều, trừ tao ra, nên mày khuyên Bảo Anh đi!

Tôi quan tâm đến vẻ sau hơn vẻ trước nên gật gù:

- Ủ, để tao tìm cách nói chuyện với nó.

Tôi nói là nói vậy, nhưng chưa kịp thực hiện đã phải đổi mặt với chuyện khác. Hôm nay, Vỹ Thiên đến nhà đùa tôi đi chơi. Chúng tôi có hẹn với lớp mà nhỏ Nhi lại không đi được nên ba mẹ tôi bảo Vỹ Thiên đến chỗ tôi, thế thì có vẻ khuya hai người cũng yên tâm hơn. Giời ạ, chẳng hiểu sao mà từ lớp 6 đến giờ ba mẹ tôi luôn tin tưởng tên Thiên như thế, thậm chí có lúc tôi nghĩ ba mẹ tôi đã coi Vỹ Thiên là một đứa con gái nên mới dám giao mạng sống và danh giá của con gái cưng họ cho hần!?

Chúng tôi chơi rất vui vẻ, nhưng chỉ hơn tám giờ cuộc vui đã tàn. Võ Thiên lại nổi hứng đòi đi chơi riêng với tôi. Dù sao cũng lâu rồi mới có dịp ra khỏi nhà nên tôi đồng ý, và dù sao, Võ Thiên cũng là ... con gái mà, hai đứa con gái đi với nhau thì có sao đâu!

Hắn đi đến bờ hồ, dừng xe ở đấy, kéo tôi vào băng ghế ngồi.

- Ê, ăn gì đi mày. - Tôi đề nghị.

- Con gái con đứa mà ham ăn ham uống! - Hắn lẩm bẩm rồi đứng dậy, tiến lại chỗ quầy đồ chiên.

Tôi chạy theo, không cần sự đồng ý của hắn, gọi hắn cả đồng thức ăn. Lúc trả tiền, hắn làm vẻ ga lăng không nói không rằng móc ví trả hết, tôi vội cản:

- 50 50!

Rồi tôi chia đôi số tiền. Có vậy tôi mới không bị ghen khi ăn!

Tiền thì chia đôi, nhưng thức ăn thì không như vậy. Tôi cứ chén lấy chén để hết que này đến que khác, còn hắn chỉ ngồi cười cười nhìn tôi ăn, thỉnh thoảng lại vén mấy cọng tóc bị gió thổi nghịch ngợm đùa giỡn trên mặt tôi. Trông hắn bây giờ, cứ như mẹ tôi ấy!

- Ăn từ từ, ghen bây giờ! - Hắn khẽ nhắc.

- Bà mày ăn bao nhiêu cũng không ghen, đừng lo!

- Lát mà ghen thì đừng năn nỉ anh đẹp trai mua nước cho uống nhé!

- À mà nói mới nhớ, tao khát quá, mua giúp tao lon nước ngọt đi. Lấy tiền thừa lúc nãy ấy, vẫn là 50 50 nhé!

Hắn giật lấy cái que cá tôi đang cầm cho luôn vào mồm rồi mới chịu đi. Về đây biết tay với chế cực nhé!!!

- Tình cảm quá nhỏ!

Một giọng nói vang lên. Tôi nhìn quanh thì phát hiện một dáng người nhỏ nhắn quen thuộc. Là Thùy Linh.

- A! Linh! Lại đây ngồi nào!

Thùy Linh cười nhếch mép, rồi ngồi đối diện tôi.

- Chị, chị đi với Võ Thiên đấy à?

- À...ừ...

Tôi lại quên mất Võ Thiên đã có bạn gái. Dù là chỉ với tư cách bạn thân nhưng tôi đi với hắn như vậy quả là có phần không ổn.

- Chị này, chị cũng chia tay Hải Phong lâu rồi nhỉ?

- Ừ...

- Chị cũng cô đơn khá lâu rồi nhỉ?

- À... cũng không hẳn...

- Dĩ nhiên rồi, vì chị có Võ Thiên mà.

- Linh, em nói gì vậy?

- Em nói gì thì chị tự hiểu. À quên, còn tin này nữa, chắc chị sẽ vui lắm đây. Chị nghe rõ nhé, em và anh Thiên, chia tay rồi. Nhưng đừng vội mừng, em sẽ không để anh ấy đến với bất kì ai khác đâu, chị nhé!

Đúng lúc ấy, Võ Thiên về đến. Thấy Thùy Linh, hắn vội bước nhanh hơn, nhưng Thùy Linh chỉ nhìn hắn rồi bỏ đi.

- Này, nó nói gì với mày rồi Yến?

Tôi kể lại mọi chuyện. Võ Thiên nghe xong chỉ bảo:

- Mày đừng lo. Chuyện này tao giải quyết được. Nhất định tao không để liên lụy mày đâu.

17. Chương 17: Chương 17

“Cúp điện là một điều tội tệ, nhưng cúp điện ở lớp lại là một điều tuyệt vời.”

Ồ, tuyệt với chả vời đâu chẳng thấy, chỉ thấy nóng bỏng xừ! Mùa đông ở đây chẳng khác mấy so với mùa hè, có chăng là ít mưa hơn thôi.

Phan “đại ca” đi ngang lớp tôi, chống tay đứng trước cửa nhìn vào, hỏi:

- Làm gì mà quạt nhoi quá vậy mấy đứa?

Giời, chẳng nhẽ vì lạnh quá nên đứa nào cũng quạt lấy quạt để thế kia hở thầy?!

Phan “ca” thực chất chỉ muốn tìm Ly “tỷ tỷ” thôi, nhưng lại giả vờ quan tâm đàn con của tỷ ấy, như thế đã vài chục lần rồi!

Bọn tôi hiểu chuyện nên đồng thanh:

- Hôm nay cô Ly không có tiết thầy ơi!

Thầy Phan liếc:

- Ai tìm cô mấy người!

Nói là nói vậy, nhưng thầy vẫn không quên đảo mắt một vòng nữa, rồi mới chịu quay đi. Á à, mặt còn ửng cả lên nữa kìa! Đáng yêu ghê!

Phan “ca ca” đi, bọn tôi lại tiếp tục cái trò tránh nóng. Vỹ Thiên cứ luôn mồm:

- Nóng quá! Nóng quá! Nóng quá đi!

Tôi lấy 2 tờ giấy A4 đưa hấn, bảo:

- Xếp quạt đi.

- Sao lại 2 tờ?

- Xếp cho tao nữa.

- Không baby. Mày phải xếp cho tao.

Tôi lấy mấy cây viết hấn để trên bàn, thêm mấy quyển tập cho hết vào cặp tôi. Xong, tôi dọa:

- Giờ mày xếp không? Tao lấy hết đồ của mày luôn đó!

Hấn cười nham hiểm:

- Lấy đi, cho cặp tao bớt nặng.

Tôi đành đổi giọng:

- Thiên ơi, Thiên à! Xếp giúp tao đi!

- Có thành ý chút đi.

- Thế mày muốn sao?

- Kêu tao bằng anh đi.

- Ế, trò này của tao...

Hấn ngang ngược:

- Thì của mày! Giờ kêu đi, rồi tao làm.

Tôi miễn cưỡng:

- Anh... Thiên...

- Anh Thiên sao?

Trời ạ, đây là cái trò tôi hay ép hấn mỗi khi hấn năn nỉ tôi việc gì. Giờ thì hay rồi, đến lượt hấn ép tôi đấy!

Tôi nghiến răng:

- Anh.... Thiên... đẹp trai...

Hấn phá ra cười ngặt nghẽo, còn xoa đầu tôi:

- Giỏi! Đưa đây anh làm cho cưng!

Thù thật!

Tôi không muốn nói, nhưng sự thật là chúng tôi đã phải thi học kì I. Vậy là một nửa năm học đã qua, thời gian chúng tôi bên nhau đang rút ngắn lại từng ngày. Tự dưng, tôi thấy những gương mặt xung quanh đáng yêu lạ! Kể cả Võ Thiên cũng thế. Tôi vô thức đưa mắt nhìn ra hướng cửa sổ bên phía Võ Thiên, trong lòng mông lung nghĩ ngợi. Chợt, hấn quay mặt sang tôi, mắt nhìn mắt, mặt đối mặt. Trong một phút, thời gian như bị ai níu giữ, yên ắng và nhẹ tênh, nhưng rồi phút chốc nó lại trôi vun vút theo nhịp tim của tôi khi Võ Thiên bất giác nở một nụ cười - thánh thiện, hiền lành và ấm áp. Một cảm giác gì đó mà dường như tôi đã trải qua, mãnh liệt và nồng cháy, tôi không rõ. Nhưng hình như mặt tôi đã đỏ cả lên rồi đấy!

Trước phản ứng không kiểm soát của mình, tôi vội vàng quay mặt sang hướng khác. Võ Thiên đưa tay hấn lại gần bàn tay lạnh ngắt của tôi đang chống hờ xuống ghế vì bối rối. Rồi hấn thận trọng đặt tay hấn lên tay tôi. Bàn tay hấn to và ấm áp, nhẹ nhàng đan lấy bàn tay nhỏ và lạnh của tôi.

Hai đứa tôi ngồi im như thế, mặc cho ngoài kia mây trôi và chim hót. Chỉ khi gió đông lạnh lùng đi qua vai hấn và làm vài sợi tóc nghịch ngợm của tôi bông bênh như sóng nước, hấn mới buông tay tôi để lấy chiếc áo ấm đen trong ngăn bàn ra, nhẹ nhàng choàng tay qua người tôi và nhanh nhẹn một cách cố ý, hấn vòng tay qua ôm khế eo tôi, sau đó mới cho hai tay lên bàn, nở một nụ cười mãn nguyện.

Khỉ thật, trời trở lạnh bất thường mà tôi lại quên mang áo khoác. Nay được hấn nhường áo cho, tôi mừng rỡ, ngồi co ro trong chiếc áo rộng thùng thình của hấn, nghe thoang thoảng bên cánh mũi một mùi hương dễ chịu, cảm thấy bao mệt mỏi, căng thẳng của ngày thi tan biến hết.

"- Thiên à, mày đừng mỉm cười với tao như vậy nữa, có được không?"

- Không! Nhưng tại sao chứ?

- Vì mày ... lúc ấy... thật sự... mày trông rất đẹp trai..."

Tôi tỉnh giấc, rùng mình vì lời nói trong mơ của mình với Võ Thiên. Chắc là do tôi mệt mỏi quá. Lần nào cũng thế, chìm vào giấc ngủ sau một thời gian dài căng thẳng, tôi luôn có những giấc mơ kì quặc. Lần này, giấc mơ lại về Võ Thiên, về cái nụ cười chết tiệt khoe cái răng khểnh duyên thật duyên và cái gương mặt sáng thật sáng ấy! Tại sao hấn lại lớn vồn mãi trong đầu tôi thế kia?

"Yến, có nhà không?"

Tin nhắn mới, đến từ tên Thiên đáng ghét.

"Có. Có chuyện gì không?"

"Đi ăn sáng không?"

Không kiểm soát được tay mình, tôi bấm nhanh: "Đi"

Thật là, chưa kịp suy nghĩ đã ấn nút gửi, chắc hẳn sẽ nghĩ rằng tôi đang nằm chờ chết, thấy hẳn rủ là đồng ý ngay!

Năm phút sau, hẳn đã ở dưới nhà tôi, bấm chuông inh ỏi. Anh tôi vừa nhác thấy bóng trai đã bay vội ra mở cửa. Lần này tôi không xuống ngay mà cẩn thận chải chuốt lại mái tóc cho gọn gàng.

Tôi xuống đến phòng khách khi anh Hai và Vỹ Thiên đang có cuộc trò chuyện với nhau khá vui vẻ. Hai người này lúc nào cũng vậy. Kể từ lần đầu tiên anh tôi gặp Vỹ Thiên vào năm tôi lớp 6 thì hai người họ đã nhận ra rằng dường như họ sinh ra là dành cho nhau, để cùng nhau bắt nạt tôi. Nhưng hôm nay, tôi vừa bước xuống, họ chẳng nói gì, chỉ nhìn tôi cười cười. Trong lòng cảm nhận được một sự nguy hiểm đang rình rập, tôi chẳng nói chẳng rằng bước ra cửa, xỏ chân vào đôi giày rồi vờ lúi húi buộc dây giày. Anh Hai biết tôi muốn hóng chuyện nên im bật, Vỹ Thiên cũng im nốt, không gian trong nhà mang một vẻ yên bình hiếm có.

Thấy kế hoạch không thành, tôi đứng dậy, chào anh Hai rồi ra cổng. Vỹ Thiên cũng theo sau.

- Ăn gì vậy Thiên?

- Mì cay.

- Êuzzz... tao không thích cay!

- Nhưng tụi nó đã chọn chỗ rồi, cũng đã đến nơi hết cả rồi, chỉ còn tao với mày thôi.

- Tụi nó nào?

- Tụi lớp mình chứ tụi nào.

Trong lòng tôi có chút thất vọng, dù rằng tôi luôn rất thích đi chơi với những đứa tinh nghịch lớp tôi, nhưng chẳng hiểu sao giờ đây tôi chỉ muốn đi với Vỹ Thiên - chỉ hẳn và tôi mà thôi.

Lớp tôi là chúa lăm chiêu. Đến ăn uống cũng không được yên ổn. Bọn nó chơi trò ăn đua. Tuần “cún” thách bọn tôi dám ăn mì cay level 6 (cay xé lưỡi!), bọn tôi không chịu, đòi ăn level 5. Kì kèo một lúc, tôi đành đánh liều gọi một tô mì cay level 4 trước ánh mắt coi thường của cái bọn ăn như hạm.

Tôi vốn không giỏi ăn cay, ngày thường chả bao giờ dám bén mảng đến quán mì cay này, hôm nay bắt buộc phải ăn đến một cấp độ khá cay. Chỉ được một nửa, tôi cảm giác áo mình đã ướt đầm mồ hôi. Miệng thì hít hà, lưỡi thì nóng rát. Tôi đành buông đũa, uống lấy uống để ly nước thứ...vài chục. Bọn bên cạnh cứ giục:

- Tiếp đi Yền!

- Sao dừng lại chứ? Tiếp tục đi!

- Mày không ăn hết là mày khao nước đấy nhé!

Tôi bị tấn công từ phía đằng đầu khổ cầm đũa, định nhắm mắt ăn hết cho xong. Nhưng đứa bên cạnh đã giữ tay tôi lại, diêm dăm bảo:

- Yền ăn cay không giỏi, tao sẽ ăn thay nó.

Tôi tròn mắt nhìn hẳn:

- Mày điên à? Mày đang ăn level 5 đấy, tô của mày còn hơn nửa cơ mà, sao mày ăn hết được?

Vỹ Thiên kéo tô mì của tôi sang phía hẳn, tuyên bố:

- Tao sẽ ăn hết hai tô mì này, nếu không, tùy tụi mày định đoạt.

Cả đám vỗ tay rần rần, lại còn la ó, tỏ vẻ châm chọc hành động ga lăng của hẳn đối với tôi, inh ỏi cả quán mì nhỏ. Tôi chỉ biết cúi mặt cho đỡ xấu hổ.

Vỹ Thiên lặng lẽ ăn, mồ hôi nhễ nhại. Bây giờ, cả bọn đã dồn hết ánh nhìn vào hẳn. Hẳn đã xong tô của hẳn, bắt đầu ăn tô của tôi. Nhìn hẳn thì có vẻ bình thường, nhưng tôi hiểu bên trong ruột gan chắc đã cháy xém hết cả!

Tôi ngồi cạnh, vừa hối hận vừa biết ơn, chỉ biết lấy khăn giấy thấm mồ hôi cho hắn. Cứ mỗi lần tôi nhẹ nhàng đưa khăn lên mặt hắn, hắn lại trở nên ngáp ngừng thấy rõ, tay cầm đũa thao tác chậm hơn. Tôi đành buông miếng khăn xuống vì sợ làm phiền hắn.

Cuối cùng, hắn cũng xong thử thách của hắn, và cả của tôi. Cả bọn tung hô hắn như một người hùng thật sự, còn tôi lại xót xa khi thấy hắn hít hà mãi không thôi.

Bọn tôi di chuyển địa điểm đến một quán nước. Hắn vờ chạy thật chậm để tụt lại phía sau, rồi lại rẽ sang một hướng khác.

- Đi đâu vậy Thiên?

- Đi mua đồ ăn cho mày chứ đi đâu. Lúc này ăn có bấy nhiêu, làm sao no được.

Tôi hạnh phúc đến xúc động. Không ngờ hắn lại quan tâm tôi đến thế. Yêu chết đi được !

18. Chương 18: Chương 18

- Này!

Tôi giật mình đứng lại khi nghe tiếng gọi không mấy thiện cảm.

- A, chào Thùy Linh! - Tôi cố niềm nở.

- Thôi chị ạ, đừng diễn nữa. Đến lúc hạ màn rồi đây!

- Em nói gì, chị không hiểu?

Cô bé tiến lại gần hơn, gương mặt xinh xắn nở một nụ cười gian ác khiến tôi vô thức khẽ rùng mình.

- Anh Thiên sẽ không đến đâu. Chị đừng hoài công chờ đợi.

Nghe tên hắn, tôi thấy lòng bất an, biết là sắp có chuyện nhưng vẫn cố điềm tĩnh:

- Ý em là sao hở Linh?

Cô bé cười, hươ hươ cái điện thoại đang có cuộc gọi đi trước mặt tôi, cố ý mở loa ngoài thật lớn. Lát sau, bên kia đầu dây có người nghe máy:

- Anh nghe đây em.

- Thế nào rồi?

- Tóm gọn! Anh mà ra tay thì nhanh chớp nhoáng.

Thùy Linh quát:

- Không phải lúc khoác lác. Cho em nói chuyện với anh ấy.

- Anh ấy, anh ấy. Lúc nào cũng anh ấy.... Đây này, Thùy Linh muốn nói chuyện với mày! - Người bên kia tỏ vẻ bức bối.

Một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Thùy Linh, em định làm gì? Bình tĩnh lại đi em!

- Xem anh kia. Em có làm gì đâu nào. À, anh này, em đang ở với Vi Yến đấy!

Vỹ Thiên hốt hoảng:

- Em, em đừng làm gì Vi Yến. Em đến đây đi, chúng ta từ từ nói chuyện.

Thùy Linh chột đời giọng chua chát:

- Em với anh chẳng còn gì để nói. Anh là kẻ lừa dối, phản bội. Anh đã làm tổn thương em, thì đừng trách em làm hại chị ấy!

Tôi lạnh người, lùi ra phía sau. Trong điện thoại, Vũ Thiên vẫn gấp gáp:

- Linh, anh xin em, anh van em! Em đừng làm hại Yến! Yến không có lỗi, lỗi là ở anh, ở anh đây này!

Thùy Linh cười khẩy:

- Anh Hoàng, ồn quá!

Giọng nói lạ bên đầu dây tỏ rõ sự hả hê: “Anh hiểu rồi.”, ngay lập tức tiếng la đứt quãng do cổ kiềm nén của Vũ Thiên như xé nát lòng tôi.

- Thiên! - Tôi hét vang cả một góc công viên. Mọi người xung quanh ngơ ngác nhìn, nhưng thấy hai đứa con gái đứng với nhau, chắc họ cho là không có gì quan trọng nên vội vã quay đi, mặc tôi nghe tim thất lại theo nhịp thở.

- Yến, mày... mày nghe này... Tao không sao... nên... không được... không được... đi theo... Thùy Linh... A...a...a...

- Thiên! Thiên ơi! Mày làm sao rồi? - Tôi phát hoảng giật lấy điện thoại.

Thùy Linh nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, hỏi tôi:

- Thế nào, chị đi cùng tôi chứ?

Tôi hơi chần chừ vì biết bản thân mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, và vì lời dặn của Vũ Thiên. Nhưng tôi không thể để tuột thẳng Hoàng động đến Vũ Thiên. Thăng Hoàng là đại ca giang hồ đã bị đuổi học mấy năm nay, lại say Thùy Linh như điên điên. Tôi tin nó sẽ làm bất cứ điều gì vì Thùy Linh, kể cả hành hạ người khác cho đến chết.- Đi! - Tôi mạnh miệng, tuy trong lòng lo lắng vô ngần.

Tôi gửi xe ở bãi xe công viên rồi lên xe hơi với Thùy Linh, tay chân lạnh như băng. Tôi cẩn thận cho tay vào túi áo khoác, bấm theo trí nhớ và cảm nhận vào số điện thoại đầu tiên trong danh bạ, là “Anh Hai”, rồi bấm gọi.

Sau đó, tôi hỏi:

- Thùy Linh, ta đi đâu đây?

Thùy Linh giữ mặt lạnh:

- Chị không cần biết.

Tôi đành vờ tự lẩm bẩm:

- Đường Võ Văn Kiệt, hẻm số 3, đi đâu được nhỉ? Ồ, rẽ trái ở đây là đi đến đâu nhỉ? Cuối hẻm rồi cơ mà, còn đường để đi à? Oa, không ngờ ở đây nhiều cây dừa đại đến vậy, thế mà lại không có người sinh sống, toàn những căn nhà bị đập dỡ... À, thì ra là dự án bị bỏ hoang đây mà... Thật là khác một trời một vực với tòa nhà English Centre bên phải kia...

Thùy Linh quát:

- Chị bị mắc bệnh lắm lắm từ khi nào thế? Có cảm ốm ngay không?

Tôi cố ý bắt sang chuyện khác:

- Em định làm gì hờ Linh? Chị với Thiên có đắc tội gì em đâu!

Thùy Linh không trả lời. Một lúc sau, xe dừng. Nó bước xuống trước, tôi lẻo đẻo theo sau với sự giám sát của tên vệ sĩ áo đen to lớn chết tiệt.

Tôi theo Thùy Linh vào một căn nhà hoang. Trong góc tường đã sập hơn nửa, Vũ Thiên đang bị trói ngồi ở giữa, xung quanh là một đám lâu la xăm trổ đầy mình đang cầm gậy đe dọa. Vừa nhác thấy tôi, hắn định bật dậy nhưng tên Hoàng đã nhanh chóng kéo áo hắn lại.

- Thùy Linh, em định làm gì tiếp theo? - Hoàng hỏi như một tên đàn em thực thụ.

- Trói hai đứa nó lại với nhau.

Ngay sau mệnh lệnh của Thùy Linh, tôi bị tên Hoàng túm lấy, trói chặt hai tay vào Võ Thiên. Hắn trách tôi:

- Đã bảo đừng đi mà còn không nghe lời, giờ thì hay rồi, tao không cứu tao được còn phải lo cho mày.

Tôi âm ức:

- Tao lo cho mày thôi mà, có cần phải trách tao vậy không?

Tôi thấy vai hắn run run, và hắn im lặng.

Thùy Linh ngồi chễm chệ trên cái ghế lúc này tên Hoàng ngồi, cất giọng mỉa mai:

- Thế nào, diễn phim tình cảm xong chưa? Đến lượt tôi nói nhé!

Cô bé đứng dậy, tiến lại gần Võ Thiên, nhỏ nhẹ:

- Anh Thiên à, có ngày hôm nay là do anh tự làm tự chịu thôi. Ai bảo anh xem tôi là món đồ chơi, chơi chán thì vứt. Tôi đường đường là hoa khôi của trường, mà lại bị anh đá không thương tiếc. Từ trước đến giờ chỉ có tôi phụ người khác, chứ chưa ai dám phụ tôi. Anh hiểu không?

Ngừng một chút, cô tiếp:

- Anh có biết cảm giác bị lừa dối nó như thế nào không? Là đau, đau đó! Đã vậy, hôm nay tôi sẽ bắt anh trả lại tôi gấp đôi. Vì Yến à, chị đừng trách tôi, ai bảo anh ấy quá coi trọng chị. Tôi không muốn anh ấy đau. Điều tôi muốn, là bắt anh ấy, phải nhìn chị đau! Tôi vừa sợ vừa ngơ ngác, cuối cùng thì chuyện gì đang xảy ra?

Trong khi Thùy Linh kể lể, tôi cảm thấy tay mình đang cựa quậy. Chính xác là bàn tay Võ Thiên bị cột vào tay tôi đang nhẹ nhàng cựa quậy.

Sợi dây thường hình như đã nới lỏng. Tôi vừa định rút tay ra thì Võ Thiên đã giữ lại, và cứ thế, hắn nắm chặt tay tôi, rất chặt!

Thùy Linh đứng dậy, tiến lại chỗ tôi, nâng cằm tôi lên, nhếch mép:

- Xấu xí!

Tên Hoàng hòa theo:

- Phải, so với em thì nó chẳng đáng là gì!

Thùy Linh choàng tay qua cổ Võ Thiên, thì thầm:

- Đây, anh nghe chưa? Chỉ có anh là mù quáng thôi Thiên à.

- Cảm ơn!

Thùy Linh chẳng nói gì, nhẹ nhàng mỉm cười với Hoàng. Ngay lập tức, đám đàn em đứng thành vòng tròn quanh chúng tôi.

Lúc này, Thùy Linh mới túm lấy tóc tôi. Vừa đau vừa bất ngờ, theo phản xạ tôi định rút tay ra, nhưng Võ Thiên vẫn giữ lại. Cái tên này, hắn định để tôi bị Thùy Linh nhổ hết tóc hay sao?

Thùy Linh giơ tay cao, giáng một lực thật mạnh xuống, nhắm thẳng vào mặt tôi. Tôi hãi hùng nhắm chặt hai mắt, chờ đợi một sự đau đớn tột cùng. Ngay lập tức tôi nghe thật rõ tiếng “bốp”, nhưng không hề cảm thấy đau. Vội vàng mở mắt ra, tôi bị tóc của Võ Thiên đâm ngay vào con ngươi. Thì ra, hắn đã dùng hết sức nhào người qua che chở cho tôi và nhận cái tát ấy thay tôi trong khi tay chúng tôi vẫn dính vào nhau như sợi dây thường vẫn còn tác dụng, dù nó đã bị Võ Thiên tháo nút.

Thùy Linh vô tình làm Võ Thiên đau thì sắc mặt lập tức thay đổi. Hoảng hốt, sợ hãi, hối hận và cuối cùng là giận dữ. Cô bé không còn chậm rãi như trước mà lao như điên vào tôi, tôi cũng chẳng kịp nhận ra Thùy Linh đã làm gì, chỉ biết tôi đã cố hết sức chống trả nhưng toàn thân vẫn đau buốt. Đến lúc này, Võ Thiên mới chịu buông tay tôi, nhưng lại ôm lấy tôi, dùng toàn bộ thân thể hắn đỡ đòn cho tôi.

Thùy Linh dừng tay, nhưng tụi thằng Hoàng lại nhào đến. Tụi nó ra sức hành hạ Võ Thiên, trong khi hẳn vẫn một mực bảo vệ tôi. Bất giác, Võ Thiên vùng dậy. Vì đòn tấn công quá bất ngờ nên bọn đàn em, và cả thằng Hoàng phải lui ra. Võ Thiên thủ thế, bảo:

- Nếu tụi mày đã muốn dùng đến vũ lực thì tao xin chiều. Chỉ có điều, tao muốn đánh tay đôi với tụi mày, như những thằng con trai thực sự.

Hoàng gật gù:

- Được. Tao sẽ so tài với mày. Con nhỏ đó tao sẽ tính sau.

Nói rồi tên Hoàng lao vào. Võ Thiên dùng thế võ đánh trả. Hai tên con trai như hai con hổ vờn nhau. Được một lúc, Hoàng đuối sức, một tên đàn em vào thay. Cứ thế, lần lượt bọn chúng tiếp đòn của Thiên.

Bất ngờ, cả bọn lao vào. Bọn chúng chơi tòi!

Võ Thiên dùng hết sức chống trả, nhưng bọn nó đông và khỏe nên Võ Thiên như đòn. Tôi thấy thế cũng vội chạy đến mà không kịp suy nghĩ, báo hại Võ Thiên còn phải đỡ đòn cho tôi. Trong tình huống nguy cấp, bất ngờ hai thanh niên từ ngoài xông vào. Người đi đầu, chẳng ai khác ngoài anh Hai!

Một anh trông cao to, lực lưỡng và rất rất đẹp trai hô to:

- Bọn mày có thôi đi không?

Tên Hoàng dừng tay, hống hách:

- Chuyện của tôi, anh không cần xen vào.

Bọn đàn em thấy người con trai ấy thì vội vã cúi mặt.

- Bọn mày được lắm, lại còn nghe theo nó đi làm những chuyện mất mặt này. Giờ thì hay rồi, đó là em gái của bạn tao đó.

Thùy Linh ra mặt, giọng đanh đá:

- Anh là ai mà dám đến đây? Chuyện của tôi, không cần anh xen vào.

Chàng thanh niên cao to đẹp trai kia mỉm cười lộ cả răng khểnh:

- Chào cô em. Đây là đàn em của tôi và tôi xin phép được đến đây dẫn bọn nó về. Được chứ?

Thùy Linh đưa mắt nhìn tên Hoàng lúc này đang đỏ bừng mặt. Một vài tên phía sau bắt đầu di chuyển sang phía anh chàng đẹp trai kia. Hoàng đành bất lực:

- Người của ta không được đánh người của ta. Nhưng tôi sẽ báo lại với ba, rồi anh sẽ không còn là đại thiếu gia của chúng nó nữa. Thùy Linh, anh đưa em về.

Thùy Linh thấy tên Hoàng oai phong lúc này giờ lại như chó bị đánh thì nhục nhã lắm, bỏ đi một mạch ra xe, phóng thẳng.

Anh Hai vội chạy đến xem xét tôi. Nhưng thoáng thấy Võ Thiên đang nằm trên đất, anh lập tức chạy đến đỡ hẳn dậy. Trời ạ, phân biệt đối xử thế cơ đấy!

Nhưng anh chàng đẹp trai kia tinh tế hơn anh Hai nhiều. Mặc cho anh Hai quan tâm Võ Thiên, anh ấy nhẹ nhàng hỏi tôi:

- Em có đau chỗ nào không?

- Dạ không, cảm ơn anh ạ.

- May quá, thôi, anh dìu em ra xe.

Nói rồi anh ấy nhẹ nhàng choàng tay qua vai tôi.

Võ Thiên nhanh chóng đến gần tôi, hất tay anh chàng kia ra, khó chịu:

- Cảm ơn anh, tôi lo cho bạn tôi được.

Hắn thật là, hắn đi còn không vững mà còn cố tỏ vẻ. Tôi đành nhẹ nhàng dìu hắn, mắng yêu:

- Chả hiểu là ai lo cho ai.
- Vì ai mà tao ra thế này?
- Thôi được, là vì tao, vì tao cả. Bị thương thì cầm mồm lại đi.

Anh Hai cười:

- Hai đứa có thôi đi không? Lúc này còn hi sinh bản thân để cứu đối phương cơ mà...

Chúng tôi nhìn nhau, bĩu môi liếc mắt, chả hiểu lúc này mình vừa làm gì.

Lại xe hơi, hôm nay tôi có duyên với xe hơi quá.

- Đây là xe của thằng này, hai đứa yên tâm mà lên đi. - Anh Hai PR.

Anh chàng đẹp trai, cũng là chủ xe, mở cửa cho tôi, còn lấy tay che đầu cho tôi vào. Thật là quá ga lăng!

- Thiên, hết đau chưa em?
- Đau gì đâu anh. Em có như em gái anh đâu, đã yếu còn liều!
- Nói gì đến nó, lo là lo cho em kia, em toàn đỡ cho nó.

Tôi ầm ức:

- Là ai gọi anh Hai đến mà giờ hai người lại quay sang trách tôi thế?

Anh tài xế xen vào:

- Mà thôi đi Vỹ. Yển cũng bị hại mà.

Anh Hai mĩa mai:

- Này Lâm, đừng nói mày muốn làm em rể tao đấy nhá? Xin lỗi nhưng con này nó vô cảm với trai mày ạ. Bỏ ý định đi!

Anh Lâm dọa:

- Mày có tin tao cướp em gái mày không?
- Thách mày đấy!
- Được, mày chờ xem.

Tôi đỏ mặt, im lặng suốt quãng đường về.

19. Chương 19: Chương 19

Những ngày gần Tết, chuyện học hành dường như khó khăn hơn gấp bội. Lớp tôi lại trang trí thêm vài cành mai, vài bao lì xì đỏ làm sắc xuân như về sớm hơn, khiến bọn tôi đi học mà như đi chợ Tết.

Bọn học trò lười học, giáo viên hình như cũng không muốn dạy. Người nào nguyên tắc một tí thì cố giảng cho hết giờ, còn người nào tính tình phóng khoáng thì dành hẳn một tiết để ca hát vui chơi. Mãi rồi giáo viên vào lớp tôi chẳng khác nào vào khu giải trí. Dù cho ở lớp khác họ có là một super nghiêm khắc thì qua đến lớp tôi phút chốc như một vị tiên giáng trần, hiền hậu và vui vẻ.

Như thầy Cường là một ví dụ.

Thầy dạy Văn lớp tôi, vốn nổi tiếng là sát thủ. Nhưng chỉ sau vài tuần đồng hành cùng chúng tôi, giờ đây thầy như một người bạn lớn của 9A2.

Thầy vào lớp, tôi chẳng thèm hô “ Nghiêm”, bọn nó tự đứng lên hết cả rồi. Nhưng hôm nay cả bọn lại giở chứng, đứng rồi lại không chịu ngồi. Mặc thầy ngoắc tay, bảo “Mấy anh chị an tọa”, bọn tôi vẫn đứng yên, mắt nhìn thẳng về thầy, mặt đứa nào cũng “so deep”.

Thầy Cường hoang mang hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra? Nói tôi nghe xem nào.

Im lặng...

- Mấy anh chị nói tôi nghe xem, tận thế à?

Im lặng...

- Nè mấy đứa, có chuyện gì sao? Nói thầy nghe, thầy giúp được thì thầy sẽ cố.

Vẫn im lặng, vẫn diễn sâu...

- Mấy em ơi Tết đến rồi, có gì bình tĩnh nói chuyện, đừng đại dốt mấy em. Ngoan, thầy thương, ngồi xuống hết đi rồi mình nói chuyện.

Chỉ chờ có vậy, tôi vờ vô thần hỏi:

- Thật không thầy?

- Thật, thật mà.

- Nói hết tiết được không thầy?

- Được. Được tất.

Thế là bọn tôi đồng loạt mỉm cười nham hiểm. Kế hoạch đã thành công.

- Mừng Tết đến và lộc đến nhà nhà... Hai... ba....

Tôi bắt nhịp, cả lớp đồng thanh hát. Bất chấp phòng hiệu trưởng ở ngay phía dưới, đứa nào cũng cố vỗ tay thật to, cổ la thật lớn. Trước dàn đồng ca siêu đáng yêu mang tên 9A2, thầy Cường chỉ đành nở nụ cười hạnh phúc, quên cả việc vừa bị lừa một vỏ quá lớn.

Tiết Văn ấy, bọn tôi hát hò hết tiết. Thầy Cường xì tin còn bày trò selfie. Thật không ngờ Cường thúc thúc ngày thường giảng bài siêu buồn ngủ hôm nay lại nhoi như một đứa trẻ. Thầy lấy điện thoại ra, chỉnh chỉnh, rồi đứng trên bục giảng quay lưng xuống, ngoắc ngoắc:

- Selfie mấy đứa ơi! Cười lên! Nè nè, bên trái cười tươi lên này! Hai...ba.. Cười!!!!!!

Bọn tôi cười mỗi cả miệng, xong lại hát hò tiếp, mặc thầy Cường quay clip dọa sẽ đăng Confession để làm mất hình tượng trai xinh gái đẹp 9A2 trong lòng fan hâm mộ.

Ngày học cuối cùng, bọn tôi quyết định tổ chức liên hoan. Đến phút cuối lại hay tin có các anh chị cấp 3 về thăm trường cũ, sẽ chuẩn bị vài món ăn để tham gia cùng chúng tôi. Lớp tôi có 2 anh và 2 chị đến. Một trong 2 anh vừa bước vào lớp đã làm bọn con gái ngáy người vì vẻ đẹp trai và nam tính, đã vậy còn cất giọng ấm áp:

- Chào các em, hôm nay anh chị rất vui được đến lớp các em, để cùng ăn bữa tiệc nho nhỏ cùng cô và các em.

Xong, anh quay sang cô Ly, dang tay ôm cô, nhỏ nhẹ:

- Em nhớ cô ghê!

Cô Ly xoa đầu anh, hiền hậu:

- Cô cũng nhớ em lắm!

Bọn tôi tròn xoe mắt. Có phải Ly tí tí của bọn tôi đấy không? Sao lại ngọt ngào thế kia?

Anh chàng đẹp trai ấy, phân phát thức ăn cho bọn tôi xong lại đến ngồi cạnh tôi, dịu dàng hỏi:

- Bánh ngon không em?

Tôi gật đầu.

- Uống nước gì để anh lấy?

- Gì cũng được. Cảm ơn anh.

Bọn con gái nhìn tôi với ánh mắt hiếu kì, bọn nó không biết rằng người con trai xinh đẹp rạng ngời ấy, không ai khác ngoài ân nhân của tôi và Thiên - là anh Lâm.

Từ khi anh Lâm bước vào tên Thiên đã có vẻ không vui. Tan học, anh còn đòi chở tôi về. Vỹ Thiên không nói gì, chỉ đứng nhìn, ánh mắt lộ vẻ khó chịu. Chẳng hiểu sao trước thái độ đó của nó tôi thấy buồn cười kinh khủng! Dù sao thì tôi cũng từ chối anh Lâm. Con gái đâu thể tùy tiện đi với trai.

Sau khi anh Lâm đi rồi, tên Thiên mới lại gần, kéo tay tôi xềnh xệch. Tôi quạo, gắt:

- Mà làm gì vậy? Có bỏ tay ra không?

- Không. Tao bỏ ra người ta bắt cóc mày rồi sao?

- Mày mới đang bắt cóc tao đấy!

Hắn im lặng dắt tôi ra bãi xe, ở đó nhỏ Nhi đang chờ. Giao tôi cho nhỏ Nhi xong hắn mới chịu bỏ về.

- Anh Lâm bảo muốn nói chuyện với mày một chút, vậy mà thành ra gần nửa tiếng. - Nhi trách.

- Thôi mà, tao xin lỗi. Lúc nãy anh ý còn đòi đưa tao về, nhưng tao không chịu...

Nhi lờ mờ:

- Trời ơi sao mày không để anh chở mày về? Trời ơi YẾN ơi là YẾN!

Cứ thế nó rít lên suốt quãng đường đi. Phát mệt! Con bạn tôi mê trai quá đáng, dù nó là hoa đã có chủ. Hôm nào gặp “hờ nì” của nó, tôi nhất định sẽ mách!

Đêm 29 Tết, anh Hai rủ tôi đi chơi. Ba mẹ dắt nhau đi “đốt nóng tình cảm” từ chiều, bạn bè đưa thì về quê, đưa thì đi chơi với gia đình, chỉ còn anh em tôi là chưa có kế hoạch.

Hôm nay anh Hai tự tay chọn quần áo cho tôi. Anh bảo:

- Lần nào đi với tao mày cũng bị chê, không biết nhục à? Tết nhất, tao nể lắm mới làm stylist cho mày đấy nhé!

Quả thực anh Hai là con trai mà mắt thẩm mĩ tốt ghê! Nhờ bộ quần áo anh chọn cho tôi, lần đầu tiên tôi không phải nhận những ánh mắt khinh bỉ từ mấy chị đẹp gái khi tôi đi cùng ông anh đẹp trai.

Giữa đường phố đông nghẹt có hai anh em tung tăng tản bộ, cười nói vui vẻ. Gió thổi nhẹ nhẹ làm tóc tôi bay bay, thật thích!

- Ồ, Vỹ, Yến!

Hai đưa quay người lại, bắt gặp ngay nụ cười khoe răng khểnh của anh Lâm.

- Mày lết đi đâu đấy? - Anh Hai hất mặt hỏi.

- Tao đi chơi chứ đi đâu.

- Đi mà không bảo tao à?

- Tao đi với em họ tao, chả nhẽ rủ mày theo?

- Xạo đi mày, người yêu thì bảo người yêu, khỏi giấu giếm.

Anh Lâm khẽ đưa mắt nhìn tôi, hạ giọng:

- Em họ thật mà. Tao làm gì có người yêu. Tao yêu người ta mà người ta có yêu lại đâu...

Tôi lại đỏ mặt.

Anh Lâm và chị Tâm - em họ anh ngờ ý muốn đi chung với anh em tôi cho vui. Thoạt đầu anh Hai còn không đồng ý, sau thấy nhan sắc của chị Tâm không thua gì anh họ mình nên anh tôi thích thú chấp nhận. Em mà gặp chị Hai tương lai em sẽ mách cho xem!

20. Chương 20: Chương 20

- Yến...

Tôi ngẩn người nhìn Thiên. Hấn cười, một nụ cười gượng gạo.

- Yến này...

- Sao cơ?

- Mà...

- Tao?

- Ủ. Mà...

- Tao thì sao? Hôm nay mà lạ nhỉ.

Hấn bước tới gần. Tôi lùi lại. Chẳng mấy chốc tôi đã bị hấn dồn sát vào tường.

- Yến!

- Hở?

- Tao xin lỗi.

- Vì chuyện gì?

Hấn đứng đối diện tôi, ở một khoảng cách rất gần.

- Tao xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi mà! Tao có lỗi!

Tôi nhú mày:

- Mày khai mau, mày đã làm gì hả?

- Tao ư, tao đã làm rất nhiều. Tao đã từng ghét mày, hận mày, có lúc còn muốn bỏ mặc mày. Nhưng cũng chính cái ánh mắt này, nó giữ tao lại. Nó giúp tao có động lực phấn đấu, giúp tao từng ngày thay đổi. Từ một đứa ngỗ nghịch đến mức bị ba mẹ bỏ rơi ở Việt Nam, tao đã trở thành một đứa con ngoan, mày hiểu không? Nhưng cũng chính sự trưởng thành chết tiệt đó khiến tao làm tổn thương mày. À mà, tao không chắc mày có thực sự đau hay không, nếu được, tao ước là không, dù như vậy thì tao sẽ buồn gấp đôi. Nhưng không sao, tao sẽ chịu hết, chỉ cần mày vui...

- Thiên, mày nói gì vậy?

- Gọi tên tao lại xem nào. Tao muốn nghe.

- Thiên. Thiên à, chuyện gì xảy ra vậy? Thiên, đừng dọa tao chứ.

Hấn lại gần tôi hơn. Mùi hương dễ chịu quen thuộc lại làm tim tôi loạn nhịp.

Bất ngờ, hấn dang tay ôm trọn tôi vào lòng, đè tôi sát vào ngực hấn. Hấn cứ thế phả hơi thở ấm áp vào tóc tôi, tay hết xoa xoa tóc tôi lại xoa đến lưng tôi. Đừng hỏi tôi phản ứng ra sao, còn đủ sức để đứng vững đã là may mắn lắm rồi.

Một lúc, hấn lại buông tôi ra, giục:

- Về thôi.

Tôi lẻo đẻo đi sau. Bóng dáng thất thểu của tên con trai ấy khiến tôi chạnh lòng.

- Nè, ăn gì không tao xuống căn tin mua luôn thể.

- Không.

- Mà định bỏ ăn sáng nữa à?

- Mặc tao đi.

- Đạo này mà sao thể Thiên?

- Chẳng sao cả. Chỉ là tao không muốn mà quan tâm tao nhiều vậy. Tao không muốn! Nên mà... mà đừng nhiều chuyện quá.

Tôi nghe tim mình như bị ai bóp chặt.

- Nếu vậy thì tao không quan tâm mà nữa. Mà muốn làm gì thì làm.

Tôi giận dỗi ra khỏi lớp. Hắn, thật đáng ghét!

Hắn đã thay đổi. Phải, kể từ cái hôm ấy, hắn xin lỗi tôi, là vì hắn thay đổi.

Một thằng bạn thân vui buồn đều cùng tôi sẻ chia, đau khổ cùng tôi chịu đựng, khó khăn cùng tôi vượt qua, giờ lại đối xử với tôi như vậy. Đã tuần nay, hắn thân thiết với mọi đứa con gái trong lớp, trừ tôi. Nó như một cách trêu ngươi tôi, rằng tôi đã mất tên bạn thân.

Lần đầu tiên hắn làm tôi buồn nhiều đến vậy, và cũng là lần đầu tiên tôi nhận ra, tôi đã thích hắn mất rồi.

Quên đi ai đó đã từng thương là điều không dễ. Nhưng tôi đã làm được, tôi đã quên Hải Phong, hay ít nhất là đã chấp nhận cuộc sống không có cậu ấy. Vì sao tôi làm được ư, là vì hắn đấy!

Lúc tôi yếu đuối nhất vẫn là hắn ở bên tôi. Lúc tôi phát hiện ra niềm vui của mình là được nhìn thấy hắn mỗi ngày cũng là lúc hắn thay đổi.

Hay thật, cứ như ông trời không muốn tôi hạnh phúc. Mọi chuyện như đã sắp đặt sẵn, để luôn đảm bảo rằng người tôi thương không ở bên cạnh tôi...

- Yến...

Tôi giật mình. Bóng dáng quen thuộc ngồi xuống cạnh tôi từ lúc nào, giọng nói quen thuộc vang lên nhẹ nhàng khiến tim tôi tan chảy.

Tôi quay mặt hướng khác, không trả lời.

- Yến. Tao... tao xin lỗi... Tao xin lỗi, tao không cố ý...

- ...

- Năn nỉ mà đó, đừng khóc mà.

-

- Yến à... Tao...

Hắn bắt ngờ ôm lấy tôi, thủ thủ:

- Tao xin lỗi. Tao không kiềm chế được. Tao không thể ngăn bản thân nghĩ đến mà, nhớ đến mà. Tao không thể ngăn bản thân che chở mà lúc mà buồn. Tao không rời xa mà được mất...

- Vậy thì đừng rời xa...

Hắn ngạc nhiên đẩy tôi ra, nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu. Tôi mỉm cười, mặc cho mắt vẫn ướt.

Hắn mím chặt môi, chậm rãi nói từng chữ:

- Tao thích mày.

Tôi cười. Hấn lặp lại:

- Tao thích mày.

Tôi gật đầu.

- Ý mày là...

Tôi nói, khá nhanh:

- Ừ thì, tao thích mày!

21. Chương 21: Chương 21

- Dậy đi, giờ này mà còn ngủ à?

- Giờ này là giờ nào cũng mặc, tránh cho bà ngủ.

- Ô bà hay nhỉ. Thế bà có thức không thì bảo?

- Không!

- Vậy bà ngủ đi nhé! Con đi ăn đây.

- Thách mày dám bỏ bà nhé! Ngồi đó chờ bà ngủ xong rồi đi.

-

- Ờ giỏi. Cứ ở đó đi nhaaa.... Á... á.... cái tên nà...

Hấn bò lên giường tôi, ôm tôi như ôm một cái gối. Mặc tôi vùng vẫy, hấn vẫn nằm im.

Tôi ư, như thế thì còn ngủ nghỉ gì nữa chứ. Nhưng quả thực cảm giác nằm trong lòng hấn, được hấn chở che thật quá là ấm áp.

Lúc sau, hấn ngồi dậy, rồi lại cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi:

- Thôi, em yêu dậy đi ăn sáng nào.

Sương rơn trong người ấy, mà vẫn giả vờ:

- Em cái đầu mày. Tao muốn ngủ!

- Ngủ ngủ hoài. Sắp giống con Pig rồi nhé! Tao qua rước mày đi là may rồi, còn ở đó mà trách à?!

Tôi liếc hấn rồi mới vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Từ ngày trở thành “cục nợ” của đời hấn, hình như tôi lên cân thấy rõ. Sáng đi học bắt tôi phải ăn sáng uống sữa, trưa đi học cũng bắt phải ăn. Chủ nhật thì dặt nhau lê lét khắp chốn.

Nói chung, cuộc sống quay theo guồng quay thường nhật của tôi đã bị hấn làm cho rối loạn. Những tiết trống không còn là những giờ ngủ gà ngủ gật trong lớp. Hấn bắt tôi phải ôn bài tiết sau, không thì dặt tôi trốn xuống căn tin. Chủ nhật thì đừng mong được ở nhà. Không đi ăn cũng đi uống.

Bao giờ cũng vậy, tiền bọn tôi chia đôi. Hấn bảo khi nào hấn tự kiếm được tiền thì nhất định hấn sẽ khao tôi một bữa ra trò.

Tôi không cần những lời hứa hẹn, tôi chỉ cần sống tốt cho hiện tại. Phút giây được ở bên hấn, tôi sẽ trân trọng, tôi sẽ cố sống trọn vẹn cho tình cảm này.

- Yến, Thiên đâu rồi? Có tới không?

- Không biết.

- Ghệ mà mà mà vô tình vậy à?

- Ai bảo Hai hấn ghệ em?

- Nó.

Tôi thật muốn giết người.

- Nhóc yên tâm, anh đã hứa với người anh em tốt của anh là anh sẽ tác hợp cho hai đứa mà. Không méc ba mẹ, thề!

Tự dưng tôi thấy anh tôi đáng yêu quá đỗi. Chả nhẽ giờ chạy lại thơm ổng một phát như thời còn bé tí?!

- À mà Yến này....

- Gì Hai?

- Chuyện Lâm... mà biết chứ? Tôi gật đầu.

- Hai nói thẳng với anh ấy đi. Em không thích anh ấy đâu.

- Tao đã nói rồi. Còn việc nó có bỏ cuộc hay không chúng ta không quản được.

Đúng lúc đó Thiên đến. Anh Hai nháy mắt với Thiên, rồi nhìn tôi cười gian. Con người này, quả thật không bao giờ đáng yêu được quá 5 phút.

Sáng tôi thất thiếu theo hấn vào lớp. Buồn ngủ chết được, thế mà cứ bắt người ta dậy sớm ăn sáng.

- Nhanh nhanh hai đứa. Có biển! - Nhi hốt hải.

- Chuyện gì?

Nhi liếc tôi:

- Mà từ ngày có trai thì quên hết mọi việc. Lúc tối mà có lên team của lớp trên Facebook không?

- Không.

- Mà thật là... con mê trai!

Tôi phụng phịu:

- Không, tao không mê trai, tao mê mà thôi! Yêu Nhi! Nhi à...

Nhi đẩy tôi ra:

- Đẹp mà đi. Kể cho nghe nè, Quý Hào với Bảo Anh cuối cùng cũng happy ending rồi.

Tôi sững sốt:

- Là... quen nhau rồi sao?

- À há!

Ôi cha mẹ ơi hai con người đó... Không thể tin được. Thật là quá.... quá đáng yêu!

Kể từ đó lớp tôi trong tiết Mỹ thuật tràn ngập bánh gato. Hai người tuy là chỉ trao đổi qua ánh mắt, nhưng cái cách mà họ nhìn nhau cũng khiến người khác cảm nhận được sự ngọt ngào.

Chúng tôi tuyệt nhiên giữ kín bí mật. Đây là chuyện tuyệt mật của nội bộ lớp 9A2. Dù sao thì Bảo Anh vẫn mang danh là học trò của Quý Hào tuy khi không ở trường họ gọi nhau là anh- em. Người ngoài hấn sẽ có những suy nghĩ không tốt về hai người họ, nhất là ảnh hưởng đến danh dự của thầy Quý Hào. Ai bảo người gì vừa đẹp trai lại vừa tài giỏi để thiên hạ dòm ngó.

Thỉnh thoảng tôi vẫn mắng yêu ông thầy soái ca của tôi như thế, và cứ mỗi lần như vậy hắn lại ném cho tôi một cái liếc chẳng mấy thiện cảm. Hờ hờ, chọc hắn ghen cũng là sở thích của tôi ấy chứ!

Tôi lững thững ra trước cổng trường chờ hắn.

Hôm nay lại có chuyện gì mà bọn con gái tùm năm tùm ba thế kia? Chẳng đợi tôi mở miệng hỏi, nhỏ Thanh đã nhanh nhẩu:

- Ê, chiếc xe đó kìa.
- Xe? Rồi sao?
- Cái anh trên xe đó kìa.
- Anh trên xe? Rồi sao?
- Nhìn đi con ngốc. Là trai đẹp đó!!!!!!

Tôi cũng tò mò bước lại gần, ghé mắt nhìn vào kính chiếu hậu để xem cái anh trong xe đẹp thế nào.

Ôi trời, không phải vậy chứ? Là cái người tôi tránh mặt mấy tuần nay - Lâm.

Lâm bước xuống xe, vuốt vuốt tóc, nở nụ cười tỏa nắng sáng chói. Nghe rõ tiếng tim của con gái bốn phương tám hướng đập đến muốn rớt ra ngoài, chỉ có tôi là không biết nên trốn hay đứng yên.

- Chào em. - Lâm lại gần tôi.
- Ô... chào... chào anh. - Tôi cười méo xệch.

Lâm mở cửa xe - chiếc xe hôm trước đã cứu tôi và Thiên, mời tôi lên.

Bao nhiêu ánh mắt với cả 50 sắc thái chĩa vào tôi: ngưỡng mộ, hiếu kì, ngạc nhiên, và trên hết là cái ánh mắt liếc xéo của “hội bánh bèo”.

Ôi trời, tại sao tôi không thể sống yên ổn được lâu thế này?

- Xin lỗi anh, em đang đợi bạn. - Tôi lịch sự từ chối.
- Anh đưa em về.
- Em đã có hẹn với bạn rồi.
- Thì có sao.

Tôi thật tức chết, nhưng khi định quay đi thì bị Lâm kéo lại. Nhìn thì có vẻ tình cảm lắm, nhưng thật sự thì đau bome đây này. Tôi la lớn:

- Buông tôi ra!

Đúng lúc đó Thiên bước đến. Thấy tôi và Lâm, hắn vội dựng xe, chạy đến gỡ tay Lâm ra, quát:

- Làm gì vậy hả?

Lâm nhìn Thiên cười khẩy rồi lên xe chạy đi. Thiên nhìn theo một lúc rồi giục tôi về.

Trước khi tạm biệt, hắn dặn tôi:

- Sao này không được đi đâu một mình, nhớ chưa?

22. Chương 22: Chương 22

“ Mai xa rồi sẽ nhớ nhau thật nhiều...”.

Bọn con trai ôm đàn guitar, ngồi bệch xuống bục giảng mà hát.

Trời ạ, lần đầu tiên trong 4 năm học chúng tôi mới thấy bọn con trai 9A2 đẹp trai. Đứa nào cũng gài nút áo cổ, tóc vuốt vuốt, hát thì khỏi chê.

Thiên. Ôm đàn, đàn và hát. Quyển rũ chết được.

Con gái bọn tôi và cô Ly nhận được món quà hết sức bất ngờ này trong buổi sinh hoạt cuối cùng từ đám con trai mà chúng tôi hay gọi là “chị em bạn dì” thì xúc động khỏi nói.

Rồi cả lớp hát chung. Từng câu hát vang lên thấm sâu tận đáy tim.

“Dù buồn trong tim nhưng tôi gắng không khóc.

Nước mắt đừng tuôn trào khi xung quanh bạn luôn có tôi...”

Không khóc ư? Đâu đó đã có vài đôi mắt long lanh. Đâu đó đã có vài giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Đâu đó đã có những trái tim thổn thức thương nhớ - “nhớ người sắp xa còn ở trước mặt”.

4 năm bên nhau, nhìn nhau lớn lên từng ngày, chứng kiến những sự kiện quan trọng của nhau và có những cái “đầu tiên” mà suốt đời cũng không quên được.

Đã từng thấy những đứa bạn lần đầu biết thâm thương trộm nhớ. Đã từng thấy bọn nó thất tình, thấy cái cảnh chia tay tình đầu đầy đau khổ. Bao nhiêu khuyết điểm cũng đã phơi bày trong suốt 4 năm. Cùng đi qua những ngày tháng mới lớn với những trò nghịch phá.

Nhớ lần đầu biết lén lút ăn vụng, lần đầu gian lận trong kiểm tra. Lúc ấy ngây thơ, làm xong sợ lắm, chả bù như bây giờ....

Nhớ những lần đoàn kết bao che tội lỗi cho nhau. Nhớ những lần chỉ vài đứa quậy phá, làm ồn mà cả lớp lại cam tâm chịu tội chung.

Nhớ cả những giận hờn, những hiểu lầm, những khi nhìn nhau bằng con mắt nảy lửa.

Sau này tôi sẽ tìm những thứ này ở đâu được nữa?

Tôi sẽ tìm được ở đâu những đứa bạn đáng yêu thế này?

Sẽ có ở đâu những tình cảm ngây ngô trong sáng như vậy nữa?

Ở đâu, khi tôi xa rồi nơi đây?

Nghĩ mà nhói lòng. Mà thương. Mà nhớ.

Nhớ 9A2...

- Yến! - Thiên đeo cặp một bên vai, đứng trước cửa lớp gọi tôi.

- Hở? Sao không đi lấy xe? Tao đóng cửa sổ rồi ra, còn guitar của mày lát tao đeo cho.

- Yến à...

Tôi gài chốt cửa, không nhìn hấn mà hỏi:

- Gì nữa?

- Tao bảo này!

- Bảo đi.

- Tao nghiêm túc đây.

Biết là hấn có chuyện muốn nói, tôi khóa chặt hết các cửa sổ rồi cầm guitar ra cửa, bảo:

- Chuyện gì, nói đi nào.

- À ừm... Tao...

Tôi và hấn im lặng bước xuống sân trường.

Vắng vẻ. Không ồn ào như giờ chơi, cũng không nhộn nhịp như lúc cắm trại, sân trường chỉ lặng lẽ chìm trong cánh phượng, chìm trong tiếng ve, chìm trong nỗi chia tay của tụi lớp 9.

Chính cái ghế đá mà hấn tỏ tình với tôi ngày nào, giờ đây hấn và tôi đang cùng nhau lướt qua, như đi qua tuổi trẻ của chúng tôi.

Thấy tôi mỉm cười, hấn trêu:

- Hồi đó mày được anh đẹp trai tỏ tình tại đây đúng không nhỉ?

Tôi nguýt hấn:

- Giờ ạ, chứ chẳng phải có thằng nhóc nào đó chạy theo chị đẹp để xin lỗi à?

- Ồ, chị đẹp khóc, thằng nhóc này lo, thằng nhóc này đau nên phóng như bay theo xin lỗi. Sẵn tiện tỏ tình luôn ấy mà!

Tôi quay đi, che giấu nụ cười hạnh phúc.

- Yến này.

- Hm? Muốn nói gì sao?

- Ừ.

- Vậy nói đi.

- Ừm.... Tao...

Tôi cảm thấy hấn muốn nói điều gì rất quan trọng.

- Thiên, mày muốn nói gì?

Hấn nắm tay tôi, hai đứa bước đi trên dãy hành lang ngày nào tôi thường xách dép rượt hấn chạy tóe khói. Hay nhỉ, giờ hấn lại được nắm tay tôi chứ không phải lê lê vì bị tôi nhéo lỗ tai. Vậy mới nói thế sự đổi thay nhanh lắm!

Tôi hiểu hấn có chuyện rất quan trọng muốn nói, nhưng mãi hấn không chịu mở miệng. Đến khi về nhà, hấn chỉ nắm tay tôi, nhìn sâu vào mắt tôi, rồi lại thôi, buông tay để tôi vào nhà.

23. Chương 23: Chương 23

- Tao xin lỗi mày...

- Không, Thiên, tao không trách mày. Tao mừng cho mày...

- Mày đừng ra vẻ là mày ớn. Thật sự tao không muốn đi, nhưng tao không thể lựa chọn.

- Thế thì mày cứ đi. Dù sao đi nữa tương lai và gia đình vẫn quan trọng hơn.

- Nhưng tao cần mày!

- Cái tên điên này. Mày không lo học, sau này cạp đất mà ăn à?

- Tao có thể học ở Việt Nam, hà cớ gì cứ bắt tao phải đi chứ?

- Ba mẹ muốn tốt cho mày thôi. Mày ngoan ngoãn đi đi. Sau này....

- Yess! Đừng nói nữa. Cho tao tận hưởng những bình yên bên mày đi, được không?

Tôi kiềm nước mắt, nắm chặt tay hắn bước đi trong công viên mà thấy hắn xa quá đổi. Vài tuần nữa hắn sẽ bay sang Pháp, sống với ba mẹ và cũng để có môi trường học tập thích hợp hơn cho tương lai thừa kế của hắn. Nói là nói như thế, nhưng hôm qua chị Giang đã tiết lộ với tôi lý do thật sự khiến ba mẹ kiên quyết bắt hắn đi. Ừ, đúng là như vậy đấy, đau lòng vậy đấy, thật sự, LÀ VÌ TÔI.

Họ đã tìm cho hắn một cô tiểu thư xinh đẹp bên Pháp. Tất cả chỉ gói gọn trong 4 chữ: môn đăng hộ đối. Biết hắn quen tôi, họ sợ sẽ thất hứa với người đối tác lớn, đành chia rẽ chúng tôi một cách hết sức hợp lý.

Hắn thì chỉ nghĩ đơn giản là vì sau một thời gian nổi loạn bên Pháp, ba mẹ hắn quyết định cho hắn về quê hương Việt Nam để tu tâm dưỡng tính, nay đã ngoan ngoãn và hiểu chuyện hơn thì thôi hắn trở về chuẩn bị bắt đầu việc kế thừa sự nghiệp.

Cũng tốt, như vậy hắn sẽ đỡ day dứt hơn. Sự thật cứ để mình tôi giữ, mình tôi chịu. Tôi muốn Vũ Thiên có cuộc sống tốt hơn, không phải xa ba mẹ như 4 năm qua, không phải sang nhà tôi để tìm cái hạnh phúc trong những bữa cơm gia đình như hắn vẫn thường làm, thường đến mức từ lâu ba mẹ tôi đã coi hắn như người thân.

Bỏ những mối quan hệ đáng trân quý ở đây, Thiên sẽ được ở bên ba mẹ, và tương lai phía trước của hắn là vô cùng rực rỡ.

Có lẽ, hắn không thuộc về tôi.

Anh Hai, chị Giang cùng những người bạn tổ chức đi chơi hè. Anh rủ tôi, Thiên, Nhi, oppa của Nhi, Bảo Anh và thầy Quý Hào đi cùng. À, và trong đám bạn của anh Hai, dĩ nhiên có cả Lâm.

Bọn tôi dựng lều. Anh Hai tài lắm, dựng hai cái lều thật đẹp và chắc cho cả nhóm. Một cái cho trai, một cái cho gái.

Hôm qua trời mưa, mà tôi lại không mang áo mưa, cứ thế mà đi long nhong nên bị cảm. Sáng nay mọi người dậy sớm nấu ăn, do tôi bệnh nên tôi không phải phụ. Thiên bảo tôi cứ ngủ, khi nào xong hắn gọi.

Cửa lều hé mở. Tôi còn mơ màng ngủ, nhưng biết giờ này thì chỉ có Thiên đến. Cái tên vừa bước vào nhẹ nhàng vuốt tóc tôi. Hắn cứ im lặng ngồi bên tôi, nghịch tóc, lại còn thơm lên vai tôi. Rồi cứ chậm rãi như vậy, hắn, hình như đã nằm xuống cạnh tôi, choàng tay ôm lấy tôi. Hơi thở nóng hổi phả vào cổ, siết chặt tôi.

Một cảm giác chẳng lành khi tôi nhận ra mùi hương này không phải của tên Thiên. Tôi vùng dậy, dùng hết sức lực của một đứa đang bị cảm, đẩy kẻ gian ra xa. Cái tên ấy, là Lâm.

Lâm cười gian:

- Anh đây mà, sao em lại chống cự quyết liệt thế?

- Đồ...biến thái!

Lâm tiến lại gần, nhếch mép:

- Ừ, tôi biến thái, vì tôi yêu em! Em, là của tôi!

Hắn nhào đến như một con thú. Tôi hét hoảng kêu cứu, nhưng hình như chẳng ai nghe.

- Vô ích thôi cưng à. Mọi người đi hết rồi.

Tôi vẫn gào thét:

- Thiên! Thiên! Cứu tao! Anh Hai cứu em!

Thật sự, chẳng ai nghe.

Lâm kéo tôi vào lòng, hôn lên cổ rồi lần mò khắp nơi trên cơ thể tôi. Mặc tôi chống cự, Lâm vẫn giở trò biến thái. Sức của tôi ngày thường đã không chống lại, nay lại còn bị bệnh nên dường như trở thành một “con mồi” hết sức ngoan ngoãn.

Lâm cứ từng giây động chạm cơ thể tôi, thậm chí áo sơ mi tôi đang mặc cũng bị tên đồi bại này bức dứt hết ba nút.

Tôi chóng mặt, tay chân xụi lơ. Còn Lâm vẫn tìm cách hại tôi cho bằng được. Cứ cái đà này tôi chết mất!

Thiên ơi mày đang ở đâu? Tao... tao sắp... chống cự không được rồi... Thiên ơi....

Thiên ơi....

24. Chương 24: Chương 24

- Lâm! Anh làm gì vậy? Bỏ Yến ra!

Thiên, là Thiên!

- Hừ, bỏ ra? Không đấy, làm gì được tao nào?

Lâm chọc tức Thiên, càng mạnh tay và biến thái với tôi hơn. Còn tôi, tai nghe loáng thoáng, không còn sức chống cự, thật sự nằm im.

Thiên hình như đã lôi được Lâm ra khỏi tôi, hình như hắn đánh Lâm. Tôi chỉ nghe tiếng Lâm chửi rủa.

Hình như mọi người về. Một bóng dáng nhỏ nhắn ôm lấy tôi, lo lắng gọi tên tôi liên hồi. Tôi cũng cố gắng nở nụ cười cho nhỏ yên tâm. Cái điệu nhanh nhẹn đến thô bạo thể này thì chỉ có nhỏ Nhi.

Anh Hai can Thiên, sau đó tự tay anh lôi Lâm ra ngoài, cho tên biến thái một trận.

Nhỏ Nhi ôm tôi, bảo mọi người giải tán. Còn nó với tôi nó mới chỉnh lại quần áo cho tôi, chải lại tóc tai. Tôi chỉ còn đủ sức để ngồi mơ màng cho nó chăm sóc, mọi thứ trải qua như cơn mơ.

Nhi bảo:

- Qua hết rồi. Mày nằm nghỉ đi, để tao gọi Thiên. Nãy giờ nó cứ đi đi lại lại trước cửa mà không dám nhìn vào. Tao ra nấu ăn đây. Ngoan, đừng sợ nha em yêu!

Đang mệt tôi cũng phải phì cười, mi gió nó một cái coi như đền ơn.

Thiên bước vào, ngồi cạnh tôi, im lặng. Tôi ngược mắt nhìn hắn, bắt gặp ngay ánh mắt đầy xót xa, trông mà thương. Tôi mỉm cười, ôm cánh tay hắn.

- Tao xin lỗi mày.

Tôi dụi dụi đầu vào tay hắn, mắng yêu:

- Tên gốc này, xin với chả lỗi. Tao không sao.

Hắn xoa đầu tôi:

- Giỏi lắm, mạnh mẽ lắm! Nhưng ở bên tao, làm ơn đừng gắng gượng như thế. Cho tao được cùng mày gánh vác, được không?

Tôi ngồi dậy, tựa vào vai hắn, không nói. Hắn cũng ngồi im, làm chỗ dựa vững chắc cho tôi.

Bấy nhiêu đó thôi cũng đủ để tôi vượt qua tất cả.

Tôi hoàn thành kì thi tuyển sinh lớp 10 thật nhẹ nhàng. Thiên cũng vậy.

Chúng tôi dành nhiều thời gian cho nhau hơn, vì một lí do ai cũng biết nhưng chẳng ai muốn nhắc.

Hôm nay hấn dẫn tôi vào một quán ăn mới mở. Hấn ép tôi ăn, ăn đến khi nào lên cân hấn mới vừa ý.

Nói mới nhớ, dạo này hình như tôi tròn trịa hấn ra. Hấn trêu tôi:

- Mày càng ngày càng giống Pig.

À, con Pig là con cún ú nu của hấn. Tôi liếc:

- Tên nào vỗ béo tao, rồi giờ lại chê tao béo?

- Ô, ai chê mày đâu. Tao thương con Pig nhất nhà mà.

Biết lại bị hấn lừa, tôi đành lẳng lặng ăn hết phần ăn của mình. Hấn thì ngồi nhìn tôi chăm chú, thi thoảng lại mỉm cười một mình. Cái tên đáng ghét, lúc nào cũng đẹp đến mê hồn.

Thiên thích nghịch tóc tôi, nên hấn bảo khi đi với hấn tôi đừng cột tóc. Thật sự thì khó chịu cực kì ấy, nhưng tôi có cắt công cột tóc gọn gàng thì hấn cũng sẽ phá đến rồi tung lên thôi. Tôi bảo để như vậy khi ăn uống phiền phức lắm, thế là mỗi lần tôi ăn hấn phải vén tóc giúp tôi. Cái tên rảnh rỗi.

Sáng đã ăn chơi phũ phê, tối Thiên lại nằng nặc rủ tôi ra ngoài. Hấn đến nhà rước tôi, chẳng biết đã nói gì với ba mẹ tôi mà họ lại nhiệt tình ủng hộ tôi đi với hấn. Hờ hờ, thì đi.

Hấn chở tôi dạo phố phường, một lộ trình quen thuộc của hai đứa 4 năm nay. Biết là còn nhiều biến cố phía trước, nhưng ngay giờ phút này tôi được bình yên bên hấn, tôi đã mãn nguyện.

Chúng tôi ngừng ở công viên. Khung cảnh ở đây lúc nào cũng êm ả. Hấn kéo tôi lại ngồi trên một băng ghế nhìn ra hồ nước. Tên này hôm nay chọn view lãng mạn gớm.

Chúng tôi đùa giỡn với nhau, cười thật tươi, thật vui vẻ. Hấn nhắc lại những kỉ niệm cũ, những ngày tháng đáng nhớ của tuổi trẻ.

- Nếu tao đi, chắc tao sẽ buồn lắm. - Hấn thì thầm.

- Nếu mày không đi, ba mẹ mày sẽ buồn lắm.

- Tại sao lúc nào mày cũng nghĩ cho người khác vậy Yến? Mày có biết tao.... tao sẽ nhớ mày lắm không?

Tôi không trả lời, tựa đầu vào vai hấn.

Hấn nâng mặt tôi lên, nhẹ nhàng đặt lên môi tôi một cái hôn.

Rất cuộc, hai chúng tôi sẽ đi đến đâu? Con đường phía trước tôi sẽ đi thế nào, hấn sẽ vượt qua ra sao, khi hai đứa không còn bên nhau nữa?

25. Chương 25: Chương 25

Tôi giật mình nhìn đồng hồ. Đã hơn 9h sáng mà Thiên vẫn chưa đến. Ngày thường có hấn làm “gà trống báo thức”, hôm nay hấn không đến tôi lại ngủ quên mất.

Tôi lò dò xuống nhà. Anh Hai đang ngồi với cái laptop ở phòng khách.

- Hai, hôm nay Hai không đi chơi à?

- Không, chị mày đi chơi với bạn rồi.

- Há há bị ghê bỏ rơi, lêu lêu....

- Thằng Thiên của mày đâu? Mọi ngày mới sáng sớm đã mò tới rồi cơ mà?

- Em xuống hỏi Hai đây. Hấn chưa đến à?

- Chưa. Tao đói quá, đi ăn đi. Chắc hôm nay nó bận gì đó. Mà đi với tao đi.

Tôi nhìn anh tôi đầy nghi hoặc:

- Hai lại hết tiền đúng không?

- Còn nhé! Được khoảng 5k. Thôi thì hôm nay khao anh đi em gái.

- Biết ngay. Có bao giờ Hai rủ em đi ăn hàng hoàng đâu, mà lần nào đi cũng là em trả tiền.

Anh Hai nịnh:

- Em gái anh là nhất ý!

Anh tôi, phải nói thuộc hàng cao nhân, chuyên bắt nạt em gái.

Hôm nay Thiên biến mất không nói một lời. Tôi cũng muốn đợi hấn, nhưng anh Hai cứ nằng nặc đòi “đưa” tôi đi ăn. Thôi thì nhắn lại cho hấn một tin nhắn rồi đi vậy.

Mãi chiều, Thiên mới gọi cho tôi. Hấn áy náy:

- Lúc sáng tao có việc gấp, xin lỗi đã để mày đợi.

- Việc gì cũng nhắn tao một tiếng chứ.

- Xin lỗi tao gấp quá.

- Thôi bỏ đi. Ăn uống gì chưa?

- Chưa.

- Qua đây, ba mẹ tao bảo mày đến ăn cùng. Hôm nay mẹ tao nấu món mày thích.

- Ừ... OK... đợi tao 20 phút.

- 20 phút? Mày làm gì từ đó qua đây tận 20 phút?

Thiên đáp gọn lỏn:

- Make up.

Make up đâu không thấy, chỉ thấy hấn sang với bộ dạng khá luộm thuộm. Áo hơi dính bẩn, tay trái lại bị thương. Tôi hỏi, hấn bảo té xe. Tôi mắng: “Cái đồ bất cẩn!”, hấn chỉ gãi đầu cười hề hề, bộ dạng đáng yêu đến mức tôi chỉ muốn cắn cho một phát.

Nhưng tôi chưa kịp cắn thì hấn đã bị con Pig yêu dấu của hấn cắn. Hôm sau hấn lại gặp tôi với vết thương khác ở chân và tay phải. Tôi lo lắng:

- Mày có tiêm ngừa không?

- Pig tiêm rồi nên tao không cần tiêm.

- Sao dạo này mày xui vậy?

- Ừ.

- “Ừ” là sao?

- Là xui.

- Có chuyện gì sao? Nhìn mày hốc hác quá. Thiên tránh ánh mắt tôi, cười gượng:

- Tao không sao. Nhớ mày quá không ngủ được nên mới như vậy.

Tôi bật cười:

- Dạo này mày lãng mạn quá ha.

- Tao nói, vì sợ ngày mai không còn cơ hội nói.

- Ý mày là....

- Không, một câu danh ngôn tao vừa đọc được thôi.

Linh cảm chuyện không hay, tôi dò hỏi:

- Mày có gì giấu tao à?

- Không, có gì đâu.

- Thiên, nói với tao đi.

- Không có gì mà.

- Thiên à, có gì chúng ta phải cùng giải quyết chứ.

Hắn ôm tôi từ phía sau, cầm tựa lên vai tôi. Có một nỗi lo, nỗi buồn nào đó mà tôi đã thật sự cảm nhận được từ hắn. Chẳng lẽ...?

Suốt hai hôm sau Thiên đến với tôi rất lâu, có khi ở nhà tôi ăn cơm trưa luôn chứ không về nhà sau hai, ba tiếng như quy tắc thường lệ của ba mẹ được kiểm soát bởi quản gia nhà hắn.

Mãi đến hôm thứ ba thì hắn vắng mặt. Tôi gọi thì không liên lạc được, nhắn tin không trả lời. Chẳng lẽ có chuyện gì thật?

Tôi đánh liều vác mặt sang nhà hắn. Tôi vờ chạy xe ngang, đến trước cửa thì giảm tốc độ, kín đáo đưa mắt nhìn. Quả thật đã có chuyện gì đó. Bên ngoài có vài anh áo đen đứng gác, bên trong cũng vậy. Cửa sổ phòng hắn ngày thường hay mở hôm nay lại đóng kín, phủ rèm. Trong sân lại có chiếc xe hơi lạ. Trời ạ, chuyện gì đây?

Không biết làm sao cho đúng, tôi chạy về hỏi ý kiến anh Hai, nhưng anh Hai lại đi vắng. Tôi nhắn tin cho anh vài dòng, rồi như linh cảm không thể đợi thêm giây phút nào nữa, tôi gọi tụi bạn, lập tức đến nhà Thiên.

Có lẽ đúng như tôi dự đoán, mấy hôm nay Thiên bị giam lỏng trong nhà. Để đến gặp tôi hắn phải leo qua cửa sổ và xuống đất bằng cái cây cao sát cửa kia. Đó cũng là lí do người hắn đầy vết thương, áo quần thì lấm lem bùn đất.

Lúc chúng tôi đến căn nhà có vẻ ồn ào hơn. Nói “đến” cho oai chứ thật ra cả bọn chỉ dám dựng xe bên kia đường, vờ trò chuyện nhưng lòng thì hồi hộp nhìn sang.

Trong nhà, một người đàn ông cao lớn bước ra, trông có vẻ “Tây“. Ông nói gì đó với người áo đen, rồi tự mình mở cửa xe, đứng chờ.

Một nhóm áo đen khác đang xô đẩy phía trong, lát sau đẩy một thằng nhóc đến chỗ chiếc xe. Thằng nhóc ấy, hình như là Thiên.

Hắn vùng vẫy quyết liệt, la hét gì đó với nhóm người xung quanh. Người đàn ông cao lớn đứng cạnh chiếc xe lúc nãy giờ cũng vào cuộc. Ông điềm đạm nói gì đó với Thiên, nhưng Thiên thì phản ứng mạnh vô cùng.

Nhìn hắn bị người ta đẩy dõa, nhìn hắn đau khổ đến điên cuồng, lòng tôi như bị ai xé. Tụi bạn có lẽ hiểu tôi, sợ tôi manh động nên khẽ vỗ vai tôi.

Nhưng cái hành động an ủi của tụi nó vẫn không giúp tôi bình tĩnh được khi người đàn ông cao lớn giờ tay đánh Thiên. Tôi nhào ra khỏi vỉa hè. Đúng lúc ấy Thiên chợt đưa mắt ra. Thấy tôi, hắn nhú mày, ý bảo tôi đi đi, đừng lại đây, nguy hiểm. Nhưng lòng tôi thì nóng như lửa đốt, cứ chần chờ mãi.

Trong nhà, một tên áo đen theo ánh mắt Thiên nhìn ra, bắt gặp tôi. Duy Nguyên nhanh chóng kéo tôi vào, diễn như chúng tôi đang đùa giỡn với nhau. Nhưng hành động nhanh trí của đám bạn tôi vẫn không qua mắt được người đàn ông kia. Ông ấy khoác tay, lập tức bốn tên vệ sĩ ra cổng, tiến đến chúng tôi. Mặc cho tụi bạn ra sức diễn kịch, ra sức che chở cho tôi, tôi vẫn bị họ tìm ra. Một tên nhẹ nhàng:

- Ông chủ muốn gặp cô bé.

Tuấn “cún” giả vờ:

- Chúng tôi không quen các người. Chúng tôi đang đợi người thân.

Tên vệ sĩ kéo tay tôi:

- Chúng tôi cần cô bé này.

- Buông bạn tôi ra! - Nhi la, rồi xông vào giằng co với tên vệ sĩ. Sức của nó thì thấm thía gì với những tên này, nhưng độ liều thì nó chẳng thua ai. Cả đám con trai cũng vào cuộc, tôi bị lôi kéo nhưng không còn cảm giác, lúc này tôi chỉ lo cho Thiên.

- Buông họ ra!

Tên áo đen dừng tay, lễ phép:

- Nhưng ông chủ bảo...

- Tôi bảo buông ra.

Nói rồi Thiên chạy đến, dang tay che cả bọn. Có lẽ thấy bọn tôi gặp nguy hiểm đã dùng hết sức thoát ra, chiếc áo sơ mi khoác ngoài xóc xếch còn bị đứt vài nút.

Tôi nép người sau lưng Thiên, cảm nhận rõ hơi thở hùng hực của hắn.

Người đàn ông trong nhà bước ra, cất giọng lạnh như băng:

- Thiên, con trở vào ngay!

- Không. Con không đi.

- Thiên à, sao con cứng đầu vậy hả? Ba mẹ chỉ muốn tốt cho con thôi.

- Ép buộc con là tốt cho con sao?

- Thiên! Con đừng để ba nói ra mọi chuyện. Nếu không, không chỉ con mà bạn con cũng sẽ không vui đâu.

Thiên đứng sát vào bọn tôi, kín đáo ra hiệu bảo bọn tôi đi. Duy Nguyên nhìn hắn, hơi chần chừ. Hắn lại ra hiệu một lần nữa. Đến lúc này Duy Nguyên và Tuấn “cún” đành kéo tôi đi. Nhưng như có một sức mạnh vô hình nào đó, tôi giật tay ra khỏi bọn nó, đứng yên sau lưng Vũ Thiên.

Người đàn ông cao lớn - ba hắn, nhanh chóng bắt hắn trở vào nhà. Tôi theo phản xạ nắm lấy tay hắn, nhưng ba hắn mạnh hơn, kéo hắn khỏi tôi.

Tôi đứng im nhìn hắn lên xe. Mấy cái va li to đùng được xếp lên sau. Chiếc xe ra khỏi cổng, tôi vẫn thất thần nhìn theo.

Vũ Thiên quay người lại nhìn tôi qua kính xe. Ánh mắt đau khổ và bất lực của hắn như nhát dao đâm vào tim tôi. Những giọt nước mặn chát thấm vào môi của cả tôi và hắn. Chúng tôi, thật sự phải chia xa sao?

26. Chương 26: Chương 26

Tôi lang thang một mình khắp phố phường. Mỗi bước đi là một kỉ niệm. Nhanh nhỉ, 3 năm rồi, tôi một mình chống chọi với thế giới cũng đã 3 năm rồi.

Ngày mai tôi lên tận thủ đô học. Tôi vừa đỗ vào Học viện Báo chí. Ba mẹ đã từng luôn ép tôi thi đại học Y, nối nghiệp ba đời của gia đình. Quãng thời gian đó thật sự tồi tệ. Tôi cảm thấy lạc lõng ở ngay chính ngôi nhà của mình. Nhưng tôi đã mạnh mẽ vượt qua. Hay thật, và giờ tôi đã là sinh viên Học viện Báo chí, thực hiện đúng ước mơ của mình, và xứng đáng với hi vọng của ai đó đã luôn dành cho tôi 3 năm trước.

Tôi vô thức bước đến trường Nam Văn. Nơi ấy thật nhiều kỉ niệm, thật nhiều mộng mơ, thật nhiều thứ để nhớ. Sân trường, ghế đá, gốc phượng, kể cả cái bãi xe nơi xảy ra biết bao nhiêu là chuyện.

- Vi Yến!

Đang mơ màng tôi chợt nghe tiếng gọi. Là thầy Phan. Tự dưng tôi nhớ những ngày đầu năm học của 4 năm về trước. Tôi cũng đang thơ thẩn bước vào trường, thầy Phan cũng gọi tôi, và sau đó là mắng vốn về cái tên hay nghịch lớp 9A2 vì tội bỏ áo ngoài quần.

Tôi dọa tôi sẽ mách cô, hắt theo nài nỉ mãi. Tôi bắt hắt gọi tôi là “chị” tôi mới tha. Nhưng cuối cùng cô Ly cũng biết, thế là tôi phải làm kiểm điểm.

Tháng ngày sôi nổi ấy, thật sự qua rồi...

Tôi quay lại chào thầy Phan. Chợt thấy bên cạnh thầy chẳng còn bóng dáng thằng nhóc hay nghịch, lòng tôi trống vắng lạ!

Thầy vui mừng:

- Yến biết kết quả chưa? Yến đỗ đại học nào?

- Học viện Báo chí ạ.

- Ôi chúc mừng nhé! Lâu rồi không gặp, hôm nay thấy em chừng chạc hẳn. Thế này thì mấy chàng sinh viên mê chết được!

Tôi cười, rồi hỏi:

- Thế cô Ly đâu rồi thầy?

- Cô đang xử tên nào quậy phá trong kia.

- Bao giờ có thiệp cưới hờ thầy?

- Năm sau, năm sau nhé! 9A2 nhớ về đông đủ nhé!

Rồi như chợt nhớ ra, thầy hỏi tiếp:

- Em có tin tức gì từ Võ Thiên không?

Tôi lắc đầu:

- Không ạ. Facebook, điện thoại, Zalo đều không liên lạc được.

Thầy hạ giọng:

- Thôi em đừng buồn. Chuyện cũng đã qua. Có duyên thì sẽ gặp lại thôi mà.

Tôi cũng nghĩ như thầy. Từ khi hắt biến mất không còn một dấu vết đến nay, lúc nào tôi cũng nuôi hi vọng được gặp lại hắt, vì tôi tin duyên chúng tôi chưa cạn.

Cô Ly bước ra, vui vẻ trò chuyện với tôi. Cô bảo cái đám nhí nhố 9A2 năm ấy thật đáng nhớ. Đứa nào cũng dễ thương, nghịch như quỷ mà bây giờ đứa nào cũng đỗ đại học, cao đẳng cả rồi.

Tạm biệt thầy và cô, tạm biệt ngôi trường đầy kỉ niệm, tạm biệt thành phố thân thương, ngày mai tôi một mình đi tìm tương lai cho mình - cái tương lai mà khó khăn lắm tôi mới giành được quyền quyết định từ gia đình.

Thủ đô nhộn nhịp và ồn ào, chẳng giống cái thành phố bé nhỏ yên bình của tôi. Ba mẹ dẫn tôi đi tìm nhà trọ, ở với tôi một buổi rồi về. Tối một mình ở phòng trọ tôi vừa háo hức vừa nhớ nhà. Rồi lại nhớ hắt...

Trường tôi học cách nhà trọ không xa mấy nên tôi đi bộ. Ngày đầu tiên tôi đã đi thật sớm. Thực ra chẳng phải tôi siêng gì, chỉ là tối không ngủ được nên sáng đi sớm tí.

Tôi lần mò tìm phòng học, chọn cho mình một góc gần cửa sổ. Tốt, view rất tốt!

Tôi lặng lẽ nhìn từng người bước vào lớp, thỉnh thoảng mỉm cười khi có ai nhìn lại tôi.

Lớp đến khá đông đủ, tầm nhìn cũng bị che khuất bởi những người bàn trên. Ngồi cạnh tôi là một cô bạn đeo kính xinh xắn, tên Hân. Bên cạnh Hân là Khôi, một anh chàng khá đẹp trai.

Tôi vui vẻ trò chuyện với hai người bạn mới. Cả lớp đang xôn xao chợt im lặng, hướng ánh nhìn ra cửa. Một chàng trai cao lớn bước vào, có vẻ vội vã.

Tôi tò mò nhìn người lên nhìn. Và trong phút ấy, tim tôi như ngừng đập. Cậu con trai ấy... là... là hân!? Là hân ư, Cao Vỹ Thiên ư, cái tên tôi mong nhớ 3 năm qua ư? Mọi thứ... đơn giản đến bất ngờ thế à???

Hân phát hiện mọi người nhìn hân thì đỏ mặt, bẽn lèn gãi đầu, bối rối bước vào chỗ ở cuối lớp. Hân có đi ngang bàn tôi, lướt ánh mắt qua tôi rồi đi thẳng. Tim tôi đau nhói. Hân, không nhận ra tôi?

Bao nhiêu suy nghĩ lộn xộn trong đầu tôi. Buổi học đầu tiên là buổi học lòng tôi đầy sóng gió.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

27. Chương 27: Chương 27

Tôi lặng lẽ quan sát Thiên suốt buổi. Rõ ràng là gương mặt ấy, mái tóc ấy, giọng nói ấy. Nhưng điệu bộ thì hoàn toàn không phải. Hân nhút nhát, điềm đạm chứ không bá đạo, tinh nghịch, và “điên” như Thiên của những năm về trước.

Một điều lạ hơn nữa, vài người bạn gọi hân là Khánh. Lúc điểm danh tôi mới biết họ tên thật của hân là Trương Hoàng Khánh.

Hân có phải là Thiên? Hay trên đời này lại có người giống người đến như vậy?

Giải lao, tôi thử đến gần hân. Có vẻ như hân không nhận ra tôi thật.

Nhìn cái dáng hân chăm chú đọc sách mà lòng tôi xốn xang quá đỗi. Chẳng lẽ ông trời thương tôi nhớ Thiên nên cử Hoàng Khánh xuống làm bạn cùng tôi?

Đã vậy thì con sẽ làm theo ý ông, ông trời ạ.

Tôi lại ngồi cạnh Hoàng Khánh. Lúc này trong lớp chỉ còn vài người, không khí khá yên tĩnh.

Tôi tươi cười:

- Chào... chào Hoàng Khánh!

Khỉ thật, sao không để người ta chào hết câu rồi hãy ngược mặt lên? Mỗi lần nhìn hân là tôi bối rối hân ra.

Hân ngượng ngùng:

- Chào, bạn là...

Tôi cố giữ nụ cười:

- Mình là Vi Yến.

- À, chào Yến. Yến tìm tôi có gì không?

- Không, không có gì. Chỉ là tôi muốn kết bạn với Khánh.

Khánh lại lúng túng:

- Kết bạn với tôi ư?

- Sao vậy? Khánh không thích à?

- Không không, Yến đừng hiểu lầm. Tôi... tôi hơi bất ngờ thôi.

- Sao lại bất ngờ?

- Vì tự dưng... Yến....

Tôi bật cười:

- Thế làm bạn nhé!

- Ủ, làm bạn. Yến ở thành phố à?

- Không, tôi ở tỉnh. Khánh ở đâu lên đây?

- Tôi sống ở đây.

Có vẻ tên Khánh này là Khánh rồi, Khánh chẳng phải Thiên.

Tôi kéo dài cuộc trò chuyện:

- Nhà Khánh xa trường không?

- Cũng hơi xa.

- Thế Khánh đi xe máy à?

- Không, tôi.. tôi đi xe đạp.

- Xa sao đi xe đạp?

- Tôi... tôi không có xe máy. Chờ ba tôi về tôi mới xin ba mua.

- Ba Khánh đi đâu mà về?

- Ba tôi đi làm công nhân ở ngoại thành.

- Vậy là Khánh ở nhà với mẹ?

- Ủ. Mẹ tôi là thợ may. Ba mẹ Yến làm nghề gì?

- Ba tôi là bác sĩ, mẹ tôi là y tá.

- À... Yến là con bác sĩ, còn tôi là con công nhân....

Tôi nhú mày:

- Thì sao?

Khánh bên lên:

- Trước giờ con bác sĩ không chơi với con công nhân nên tôi chẳng có bạn bè.

- Trời ạ! Ở đâu có cái luật lệ ấy vậy?

- Tôi đâu có biết. Nên Yến làm quen tôi mới ngạc nhiên đấy.

Tôi và Khánh trò chuyện đến hết giải lao.

Hân vào, thấy tôi vừa tạm biệt Khánh thì hỏi nhỏ:

- Yến quen Khánh à?

- Mới quen thôi. Có gì không Hân?

- Hân từng học chung với Khánh năm lớp 12. Khánh ít chịu nói chuyện với ai, nhưng lại vui vẻ với Yến nên Hân thấy lạ.

- Vậy à? Mà này, Yến thấy Khánh cũng ưa nhìn cơ đấy.

- Ủ, nhiều bạn nữ thích vẻ ngoài của Khánh lắm. Nhưng Khánh khờ quá, lại ít chịu ăn chơi nên bạn bè không mến. Trường của Hân với Khánh nó lạ lắm, hiền hiền cũng bị ghét.

Khôi xen vào:

- Có lẽ tôi và Yến ở tỉnh nên không biết, chứ dễ thương như Khánh, tôi là con trai còn muốn đồ đây này.

Cái cậu Khôi xem ra cũng hài hước chả thua ai rồi.

Tôi ngày càng thân với Khánh, với cả Hân và Khôi. Khánh cho tôi cảm giác như tôi đang ở gần Thiên. Có thể chỉ là ngoại hình, nhưng ít ra nỗi nhớ hân cũng vui đi phần nào. Thiên về mà biết tôi có cậu bạn tên Khánh giống hân y hệt, chắc hẳn bất ngờ lắm nhỉ? Nhưng khi nào hân mới về? Khi nào hờ Thiên?

Đúng là trong lớp có rất nhiều cô hay lén nhìn Khánh, nhưng từ khi có người xì xào Khánh chạy xe đạp đi học thì những ánh mắt hướng về Khánh vui dần. Điều đó càng làm tôi muốn thân với Khánh hơn.

Hôm nay tôi rủ Hân và Khôi đến nhà Khánh chơi. Vừa nghe bọn tôi ngỏ lời, Khánh đã vội từ chối:

- Thôi thôi, không được. Không có ai ở nhà tiếp mấy bạn.
- Mẹ Khánh đâu?
- Mẹ tôi... mẹ tôi... đi làm với ba rồi.
- Sao hôm trước Khánh bảo mẹ Khánh làm thợ may ở nhà?
- Vì... vì... chút lí do riêng...

Hân vỗ vai Khánh:

- Bọn tôi không như họ, bọn tôi không coi trọng giàu nghèo. Khánh đừng ngại gì hết.

Khánh vẫn từ chối:

- Nhưng tôi bận. Mấy bạn đừng đến.

Nói rồi Khánh bước vội ra về. Bọn tôi chỉ biết nhìn nhau chịu thua.

28. Chương 28: Chương 28

Tôi không chấp nhận lí do “bận” của Khánh.

Chiều được nghỉ nên trưa nay tan học, Hân chở tôi chạy theo Khánh trên chiếc Cup 50 của Hân.

Hai đứa cứ lén lút đi sau Khánh. Nhà Khánh xa tí tấp, ấy mà cậu ấy đi xe đạp.

Bọn tôi nấp ở đầu ngõ, đối diện và cách nhà Khánh 2 căn. Nhà Khánh khá nhỏ nhưng trông còn mới. Khánh dắt xe vào trong, chừng khoảng 5 phút lại quay ra với bộ đồ cũ hơn bộ đồ Khánh mặc đi học.

Khánh lại đi. Bọn tôi lại chạy theo. Lúc sau cậu ấy dừng tại một quán cơm lề đường, tươi cười chào đôi vợ chồng đang đứng bán rồi vào lấy khăn lau bàn, phục vụ khách.

Nhìn Khánh tất tả với công việc, tôi thấy xót xa làm sao. Cứ như người con trai trước mắt tôi là Thiên, cứ như Thiên đang vất vả mưu sinh, mắt tôi cay cay.

Hân chở tôi về tới phòng trọ. Tôi không kể cho Hân nghe chuyện Thiên. Dù sao Hân cũng không phải là Nhi. Nhi học Đại học Sư phạm, môn Văn, cách xa chỗ tôi. Cuối tuần tôi sẽ tìm nó để kể nó nghe về Khánh. Chỉ có nó hiểu tôi thôi.

Nói là làm, tôi dành cả một buổi chiều chủ nhật để kể Nhi nghe về Khánh. Nhi đề nghị:

- Tối nay lại quán cơm Khánh làm đi, tao muốn biết mặt Khánh.

Nhi có xe từ lâu, nên hôm nay nó lại làm tài xế cho tôi. Ngồi sau lưng nó băng qua phố phường thủ đô, tôi thấy nhớ nhà da diết. Tôi nhớ cả con đường đi học mà suốt bao nhiêu năm Nhi đi cùng tôi, nhớ những hôm hai đứa dắt nhau rong ruổi khắp nơi.

Đạo này tôi già rồi nhỉ? Cứ nhớ quá khứ suốt!

Tôi và Nhi đứng bên vỉa hè đối diện quán cơm lề đường Khánh làm. Vừa thoát thấy Khánh, Nhi đã tròn mắt:

- Giống y như đúc!

- Nhưng Khánh hiền lắm mày ơi, chứ chả có nhoi như Thiên đâu.

Nhi im lặng quan sát Khánh làm việc. Khách vào khá đông, nên Khánh bận luôn tay. Dù vậy lúc nào cậu cũng nở nụ cười với khách, ông bà chủ cũng vui vẻ nốt! Tôi mừng thầm, ít ra công việc cũng không áp lực.

Vài tuần sau ba mẹ mang xe lên cho tôi. Chiếc honda hạng vừa màu đen đủ để tôi đáp ứng nhu cầu đi lại của mình.

Từ đó, mỗi buổi chiều được nghỉ tôi hay theo sau Khánh. Dường như công việc này khiến tôi nguôi ngoai nỗi nhớ Thiên.

Thế nhưng chỉ được thời gian đầu, về sau bài vở nhiều nên không có thời gian rảnh, tôi chỉ được gặp Khánh ở lớp. Dần dần tôi thành một thói quen, lúc nào cũng lặng lẽ quan sát Khánh, cứ như cố gắng níu giữ hình ảnh của cậu ấy trong đầu, sợ rằng chỉ trong một buổi chiều nhạt nắng, Khánh cũng sẽ lên xe đi mất, tất cả những gì còn lại chỉ là ánh mắt hứa hẹn. Tôi sợ, chỉ cần tôi rời mắt, Khánh sẽ đi xa, như Thiên.

Thời gian trôi nhanh như đang vội tìm ai. Ấy vậy mà tôi đã ở thủ đô được mấy tháng. Hôm nay về nhà, tôi lại nhớ thủ đô, nhớ Khánh, nhớ Hân, nhớ Khôi.

Chỉ có xa quê mới hiểu được cái Tết ở quê nó tuyệt vời đến mức nào. Không còn than phiền vì bị bắt làm nhiều việc nhà, trái lại tôi tự giác dọn dẹp phòng ốc, còn tự tay làm vài món cho gia đình. Anh Hai học ở thành phố nên ở nhà suốt, đầu hiểu được cảm giác nhớ nhà của tôi. Thấy tôi siêng năng, anh trêu:

- Chuẩn bị làm dâu nhà nào hay sao mà chăm chỉ thế?

Tôi cười cười:

- Em học hỏi chị Giang của anh thôi.

Tự dưng anh Hai im lặng. Tôi quay đầu nhìn, lại thấy anh đang quan sát tôi. Tôi bật cười:

- Hai làm gì vậy?

- Không, nhìn xem có phải em gái tao hay không thôi.

- Tiên giáng trần này, chẳng phải em gái người đâu.

- OK giờ tao tin mày em gái tao.

Ba mẹ ngồi xem TV nghe anh em tôi đối đáp chỉ biết lắc đầu.

Tối anh Hai sang rủ tôi đi chơi. Trước khi ra khỏi phòng tôi còn bonus thêm một câu:

- Ăn mặc đàng hoàng.

Ờ thì đàng hoàng.

Tôi ngồi sau xe anh, mọi người cũng nhìn, nhưng là nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Lúc dừng đèn đỏ, những tia lửa không còn loẹt xoẹt đáng sợ như xưa, mà chỉ là êm đềm, ngọt ngào như cái cách người ta hay nhìn những vật đáng yêu. Có người còn trầm trồ:

- Đẹp đôi quá!

Tôi khều anh Hai:

- Hai, người ta tưởng anh em mình là tình nhân.

Anh Hai giả giọng tự cao:

- Trời ạ, mày làm sao bằng Giang mà đòi làm tình nhân tao.

Tôi không trả lời vì đã có hình ảnh khác choáng mắt tâm trí tôi. Đó là cái quán ngày xưa tôi bắt gặp Hải Phong và Duy Nguyên. Cái nơi mà tôi phát hiện ra Hải Phong - mối tình đầu của tôi, là gay.

Tôi đã nói rồi, thật sự tôi đã già! Nhìn đâu cũng hoài niệm quá khứ. Buồn thế tôi ời?

29. Chương 29: Chương 29

Tôi quay lại thủ đô trước ngày vào học hai hôm. Sau khi đánh một giấc dài vì mệt mỏi do đi xe, tôi quyết định đến nhà Khánh. Chỉ còn hôm nay tôi rảnh, một khi đã vào học thì chẳng còn thời gian đâu mà đi.

Lo Khánh sẽ ngại, tôi đi một mình.

Buổi chiều, Khánh ở nhà với mẹ. Thấy tôi đến Khánh ngạc nhiên và có chút bối rối, mẹ Khánh trông cũng bất ngờ. Bà nhìn tôi, vui vẻ hỏi:

- Con là bạn của Khánh à?

- Dạ, con học chung lớp với Khánh.

- Sao con biết nhà Khánh?

Tôi nói dối:

- Con xem trong hồ sơ của lớp ạ.

- Ồ, thế con tìm Khánh có việc gì không?

- Dạ con có vài việc ở lớp cần trao đổi với Khánh trước khi vào học ạ.

Khánh đem cho tôi cốc nước, thấy mẹ cậu và tôi đang trò chuyện nên không tiện xen vào.

Bà dừng hẳn cái áo đang may dở, qua bàn hỏi chuyện tôi.

- Quê con ở đâu?

- Dạ ở *** ** ạ.

- Ở *** **? Thế con ở thành phố hay huyện?

- Dạ con ở thành phố.

Bác gái nghe thế chợt thay đổi từ vui vẻ sang trầm ngâm. Khánh thấy vậy vội tiếp chuyện:

- Ở lớp có việc gì à?

- Ừ, có vài bài tập qua Tết phải nộp ngay. Khánh lấy sách đi, tôi đánh dấu cho.

Tôi ở chơi một lúc rồi về vì cuộc nói chuyện với bác gái chẳng còn tự nhiên nữa. Lúc tạm biệt, bác vẫn cười với tôi, nhưng là nụ cười khá ngượng. Linh cảm cho tôi biết gia đình Khánh có gì đó không ổn, và tôi có nhiệm vụ phải điều tra.

Hôm nay lớp tôi tổ chức đi biển, vừa đi chơi vừa tìm hiểu cuộc sống của dân chài.

Buổi tối bọn tôi đốt lửa trại ở bãi biển, hát ca vang trời.

Chợt nhớ bỏ quên một số đồ, tôi một mình về trại lấy. Đến nản cái tật đăng trí, có cái máy chụp ảnh tôi cũng quên mang ra.

Tôi gấp gáp bước vào trại. Chợt một tiếng động vang lên. Một tên lạ mặt đang lục lọi ba lô chúng tôi. Tôi hét toáng lên, hấn vội chạy đến bịt miệng tôi. Tôi biết tên này, hấn là sinh viên năm hai. Thì ra hấn là trộm.

Có lẽ hấn cũng biết tôi, nên dọa nếu tôi la hấn sẽ đánh tôi đến chết. Nhưng tôi vẫn cứng đầu chống cự. Bên ngoài im ắng. Mọi người tập trung đốt lửa trại hết cả rồi.

Chợt có tiếng chân chạy vào.

Là Khánh.

Thấy có người vào, lại là một chàng trai cao lớn, tên trộm vội bỏ chạy. Khánh cho hấn được vài đấm thì hấn đã chạy mất dép.

Khánh quay trở vào, ngồi xuống trước mặt tôi, lo lắng hỏi:

- Yển có sao không?
- Tôi không sao, cảm ơn Khánh vào kịp lúc.
- Không có gì, may là tôi vào lấy vài món đồ nên nghe tiếng Yển...

Bỗng Khánh nhắm mắt, tay ôm lấy đầu, vẻ mặt đau đớn.

- Hấn, hấn đánh Khánh à?
- Không... không... chỉ là... tự dưng tôi đau đầu quá...
- Khánh sao vậy?
- Tự dưng tôi thấy quen... Cảm giác kì lạ lắm! Tôi... tôi lại nhớ thứ gì rồi...

Tôi đỡ Khánh nằm xuống, Khánh từ từ mở mắt ra. Cậu ấy nhìn tôi, chính xác là nhìn thẳng vào mắt tôi. Hồi lâu, cậu ấy lại nhắm mắt lại.

Nhìn Khánh nhăn nhó lòng tôi cũng đau, cứ như Khánh là Thiên.

Khánh nhắm mắt, cất tiếng nói nhỏ:

- Tôi đã trải qua một cái gì đó... giống vừa rồi.
- Khánh nói gì tôi không hiểu?
- Tôi đã quên rất nhiều thứ, nhưng có một vài chuyện tôi không thể quên mãi được.
- Khánh?

Khánh ngồi bật dậy, lảng tránh cái nhìn của tôi, giục:

- Thôi ra ngoài để mọi người chờ.

Tôi đi sau lưng Khánh. Nhìn cái dáng cao nhưng hơi gầy, mái tóc nâu một phần vì tự nhiên một phần vì cháy nắng, bước đi đều và nhanh nhẹn, tôi cứ tưởng Khánh là Thiên. Lại thêm thái độ kì lạ vừa rồi, tôi càng nghi ngờ Khánh.

Tôi tìm ngay thầy tôi, báo cáo riêng về việc vừa rồi để tránh làm mọi người mất vui. Tên sinh viên gian trá ấy bị đuổi học là chắc, mà có lẽ người hấn thù nhất là tôi. Mặc, định mệnh rồi, tôi phải làm điều đúng thôi.

30. Chương 30: Chương 30

- CAO... VỸ... THIÊN!

Tôi đứng giữa sân trường, hét lớn. Hấn quay đầu lại, gương vẽ mặt ngu ngơ đáng ghét:

- Hở?

- Hở, hở cái đầu mày! Tên... ác độc!

Hắn vẫn ngu ngơ:

- Yến... nói tôi à?

- Xung quanh ngoài tao và mày ra còn có ai khác à?

- O... tôi... tôi không hiểu?

Tôi đứng trước mặt hắn, đồng dục gọi:

- Cao Vỹ Thiên!

- Tôi... là Khánh

- Mày là Cao Vỹ Thiên, không phải Trương Hoàng Khánh.

- Yến...

- Để tao kể cho mày nghe nhé! Hơn bảy năm trước, mày chuyển từ Pháp về Việt Nam sống một mình với quần gia. Mày vào học lớp 6A2 trường Nam Văn, và được xếp ngồi cạnh tao. Lúc đó tiếng Việt mày chỉ ngang tầm đứa trẻ lớp ba, Văn thì dở vô cùng nhưng Lý thì cực giỏi. Nhưng mày còn một thứ giỏi hơn, đó là đấu võ mồm với tao. Không hiểu định mệnh thế nào tao với mày ngồi cạnh nhau suốt 4 năm cấp hai. Và... mày nói mày thích tao. Nhưng rồi mày ác lắm, mày biết không? Mày trở về Pháp, cắt đứt liên lạc hoàn toàn với tao. Mày như bốc hơi khỏi trái đất này. Mày có biết... tao nhớ mày lắm không?

Tôi cố nén nước mắt mà giọng cứ run run:

- Tao đã không ngừng hi vọng. Không ngừng... Rồi tao gặp lại mày, nhưng mày đến với cái tên Trương Hoàng Khánh, mày đến với thân phận một đứa con nhà nghèo phải đi làm thêm kiếm sống, đến với hình ảnh một chàng trai hiền hậu. Tao cứ tưởng mày thật sự là Hoàng Khánh, tao cứ tưởng khi mày về tao sẽ có thể cho mày bất ngờ bằng cách giới thiệu Khánh với mày. Nhưng chính mày mới là người làm tao bất ngờ... Khánh, là Thiên!

- ...

Tôi hạ giọng:

- “Ừ thì, tao thích mày!”, mày còn nhớ câu này chứ, Thiên...?

- Yến...

Thiên gọi tên tôi, bằng chính giọng nói của Thiên, không phải của Khánh. Những giọt nước mặn chát đã thấm ướt mặt tôi.

Chợt Thiên ôm đầu, khụy xuống úp mặt vào hai gối. Tôi hoảng hốt lay hắn, hắn vẫn không phản ứng. Lát sau, Thiên giương mắt nhìn tôi, rồi lại từ từ khép mi, nằm gục trong vòng tay tôi.

Tỉnh giấc giữa đêm, tôi thấy chiếc áo khoác đang được đắp hờ ngang người.

- Sao vậy? Lạnh à?

Hắn nhìn tôi, bần thần cái ánh nhìn tôi luôn mong nhớ trước nay.

Tôi ngồi dậy, mới phát hiện hắn đặt một tay lên tóc tôi, hèn gì tôi vừa cọ quấy hắn đã hay.

- Mày tỉnh hồi nào thế?

- Mấy tiếng rồi, nhưng tao thấy mày ngủ, nên không gọi.

- Hay quá ha, tưởng nằm đó luôn rồi chứ!

Hắn lại ôm đầu. Tôi hốt hoảng:

- Sao vậy Thiên? Đau à?

Hắn nhăn nhó:- Ừ, đau lắm!

- Mày nằm im tao gọi bác sĩ.

Hắn giữ tay tôi lại, lắc đầu:

- Đừng gọi. Hôn tao là tao hết đau liền.

Biết bị lừa, tôi giận dỗi đánh hắn mấy cái, hắn lại nhe răng cười.

Qua ba năm tràn đầy nỗi nhớ, cuối cùng tôi cũng được nhìn thấy nụ cười của hắn.

Mừng đến phát khóc!

Ồ, và tôi khóc thật.

Hắn trêu:

- Cái đồ mít ướt! Tao về rồi, khóc cái gì!?

Tôi ngồi xuống cạnh giường, tựa đầu vào ngực hắn, để nước mắt làm ướt áo hắn.

Thiên nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, thủ thủ:

- Tao xin lỗi. Quá nhiều biến cố xảy ra đến mức tao chẳng còn nhận ra tao nữa. Tao xin lỗi...

- Qua hết rồi. Bây giờ bắt đầu lại từ đầu, nhé! Mày sẽ không phải chống chọi một mình nữa, có tao đây rồi.

Thiên ôm tôi vào lòng. Hắn khóc. Lần thứ hai tôi thấy hắn khóc - lần đầu lúc hắn đi và lần này khi hắn về. Hắn đi, tôi không lau được nước mắt cho hắn, nhưng hắn về, tôi nhất định không để hắn phải đơn độc nếm trải đắng cay cuộc đời.

Sáng bác gái vào bệnh viện sớm. Nghe tin Thiên tỉnh bác mừng lắm, định chạy ngay vào phòng với con trai. Nhưng rồi như chợt nhớ ra, bác dừng lại, giữ một khoảng cách với Thiên.

Thiên đang đọc sách, chẳng hay mẹ đến. Tôi định gọi hắn, nhưng bác gái cản. Bác nhìn Thiên hồi lâu, rồi đưa phần thức ăn và quần áo trên tay cho tôi, bảo tôi chuyển cho Thiên, bác phải về gấp.

Thiên nhận đồ từ tôi thì lập tức đuổi theo mẹ. Khi tôi bắt kịp Thiên thì hắn đã đến cổng.

Bác gái biết Thiên đi sau mình nhưng vẫn bước tiếp, không hề có ý dừng bước. Đến khi Thiên tha thiết gọi “mẹ”, bác mới đi chậm lại.

Như sợ một lần nữa bị mẹ bỏ rơi, Thiên vội ôm chặt lấy bà.

Bà xoa đầu Thiên:

- Con à, bác không phải mẹ con. Bác đã cố gắng che giấu để con mãi mãi không bình phục, để con mãi mãi sống trong thế giới bình yên, nhưng bác đã sai, bác đã thất bại. Bác thật có lỗi khi ngăn cách hai đứa...

- Mẹ, mẹ không có lỗi chi hết. Nhờ có mẹ con mới sống sót trong những năm qua, hơn nữa còn sống một cuộc sống hết sức ý nghĩa và giản dị. Ba và mẹ cho con hạnh phúc gia đình mà từ bé đến giờ con chưa một lần được tận hưởng trọn vẹn. Người có lỗi chính là họ kia mẹ. Họ lừa dối con, họ hại ba mẹ ruột của con, họ mang con về Pháp để trả thù ba mẹ con, đến khi con phát hiện họ lại cho người giết con. Vụ tai nạn chỉ làm con hôn mê, họ lại gửi con về Việt Nam và lại một lần nữa nói dối rằng con là đứa con trai thất lạc của ba mẹ...

Bác gái mỉm cười mà nước mắt lưng tròng:

- Con trai ngốc, từ đầu mẹ đã biết con không phải là đứa con trai thất lạc của mẹ. Mẹ hay tin con trai mẹ đã mất ngay khi bà Ái giao con cho mẹ. Ba con từng là nhân viên cho họ, vì muốn phan phui công việc gian trá của họ mà ba con bị họ đuổi về Việt Nam. Cũng chính vì vậy mà họ thù ba con, nên dàn dựng một màn kịch mà họ nghĩ sẽ là bi kịch cho chúng ta. Thế là khi con tỉnh lại và mất trí nhớ, ba mẹ quyết định không điều trị cho con. Quá khứ của con quá rắc rối, ba mẹ không muốn con đau khổ thêm. Ba mẹ

muốn quãng đời còn lại con không phải sống với những tổn thương và mất mát quá lớn mà định mệnh đã xui khiến để con quên đi. Nhưng có lẽ tình yêu của con và Yến đã bắt con phải quay về với Thiên của ngày xưa, bắt con phải dũng cảm đối mặt. Vậy nên mạnh mẽ lên con trai cưng nhé! Nhiệm vụ của mẹ đã hết. Cảm ơn vì những năm qua con đã làm con của ba mẹ!

Thiên ngoan cố:

- Không, mẹ không có nhiệm vụ gì cả. Mẹ đã có ơn nuôi nấng con và cho con cuộc sống bình yên suốt bao năm qua, giờ con phải đền đáp mẹ. Mẹ ơi, mẹ làm mẹ con mãi mãi đi. Mẹ...
- Nhưng ba mẹ nghèo, ba mẹ làm sao cho con cuộc sống sung túc như trước?
- Nhưng ba mẹ bỏ con, thì con biết đi về đâu? Con không cần cuộc sống hào nhoáng mà thiếu vắng tình thương như trước kia, con chỉ cần ba mẹ thôi.

Bác gái ôm Võ Thiên vào lòng, khóc nức nở.

Võ Thiên lại đau đầu. Tôi và bác dìu hần lên phòng. Cái tên ngốc, sức khỏe yếu mà cứ thích chạy nhảy.

Thế nhưng cũng nhờ cái thói quen thích chạy nhảy này mà tôi phát hiện ra Khánh là Thiên ấy chứ...

Au: to be continuos.... ????????????

31. Chương 31: Chương 31

- Mày định học báo chí tiếp không Thiên?
- Chắc là tao học tiếp.

Tôi lườm:

- Mày thi sao mà đậu giỏi vậy? Ngày xưa Văn suýt dưới trung bình cơ mà?
- Chả hiểu mày ạ. Hình như sau khi bị tai nạn tao viết Văn khá hơn nhiều.
- Hay nhỉ!? Bỏ ước mơ làm doanh nhân ư?
- Tao định thế này, mày xem ổn không. Học xong báo chí tao sẽ xin làm cho một toà soạn lớn nào đó, đến khi có chỗ đứng vững vàng tao sẽ phanh phui chuyện vợ chồng bà Ái hãm hại ba mẹ ruột tao.
- Mày định trả thù?
- Không hẳn, tao chỉ muốn mọi chuyện được đưa ra ánh sáng. Tao không muốn ba mẹ tao chết trong oan khuất.
- Nhưng vợ chồng bà Ái là người mày đã gọi là ba, là mẹ suốt mười lăm năm, họ đã nuôi mày suốt mười lăm năm.
- Thì sao chứ? Tao chỉ nợ họ tiền, tình cảm thì tao không nợ. Họ chưa bao giờ cho tao cảm giác gia đình. Mày quên cái cảnh ông ấy chia cắt tao và mày chiều hôm ấy à?
- Ừ, thì tao chiều ý mày. Làm gì thì làm, nhưng đừng để bản thân trở nên tàn ác như họ.

Hần vẫn nằm im trên giường bệnh, đưa mắt ra xa:

- Không ngờ tao đã sống trong sự dối trá suốt mười lăm năm, tao gọi người giết ba mẹ tao là ba, là mẹ. Trở trêu.

Tôi siết tay hắn:

- Phía trước vẫn còn nhiều trắc trở lắm mà à. Mạnh mẽ lên!

Hắn cũng nắm chặt tay tôi, thu ánh nhìn vào tôi, cười hiền:

- Có mà, tao không sợ gì cả.

Rồi lại tinh nghịch hỏi:

- Có thật là ba năm qua vì tao mà mày từ chối cả tá thằng theo đuổi mày không?

- Ai bảo mày thế?

- Nhi.

Trời ạ, tôi chỉ nhờ Nhi chăm sóc Thiên giúp tôi một buổi để tôi làm thủ tục xin cho hắn nghỉ học trị bệnh, ấy mà con nhỏ nhiều chuyện này...

- Nhi nói quá đó. Cả tá đâu mà cả tá, cả chục tá ấy chứ!

Hắn bẹo má tôi:

- Dóc đi cô. Bây giờ tui về rồi, thử xem có tên nào dám ve vãng cô nữa không!?

Tôi cười xoà, nghịch tóc hắn. Mái tóc xinh đẹp ngày trước bị bao vất vả làm cho xơ xác hẳn đi, lại còn nâu vì cháy nắng.

- Thôi chết, mấy hôm nay tao nghỉ, không biết ông bà chủ buôn bán thế nào.

- Mẹ mày xin ông bà chủ cho mày nghỉ rồi, không bị đuổi việc đâu. Mà Thiên này, mày đi làm ở quán cafe với tao đi. Vừa sạch sẽ, lương lại khá.

- Thôi, ông bà chủ có ơn với tao, tao không bỏ đi được. Trong lúc cả nhà tao khó khăn họ đã nhận tao vào làm, đâu thể nói đi là đi.

Tôi nhìn Thiên xót xa. Từ một chàng công tử bột chẳng biết hết tiền là gì, giờ hắn lại phải bôn ba để nuôi sống gia đình, phải làm công việc mà trước nay chưa từng động tay tới. Nhưng cũng tốt, nhờ vậy hắn đã trưởng thành hơn, hiểu chuyện hơn, thật sự là một chàng trai tốt.

32. Chương 32: Chương 32

Thiên trở về lớp học với cái tên Trương Hoàng Khánh, vẫn làm cậu sinh viên hiền hậu đáng yêu. Duy chỉ có tôi mới hiểu hắn điên đến mức nào.

Tôi và hắn không công khai yêu nhau, nhưng mỗi ngày hai đứa cùng đi cùng về, làm gì cũng có nhau, ai cũng biết giữa chúng tôi có tình cảm.

Có lần Hân còn hỏi nhỏ tôi:

- Yến thích Khánh à?

Tôi cười cười, Hân lại tiếp:

- Hân thấy Khánh cũng mến Yến lắm đấy, được thì hai người đến với nhau đi. Đẹp đôi lắm cơ!

Tôi kể hắn nghe, hắn cười:

- Tao mà mến mày á?

Tôi gườm, hắn nhanh miệng:

- Tao yêu mày cơ!

Tôi cười hề hề, tựa đầu vào ngực hắn. Chúng tôi ngồi im như thế, ngắm nhìn xe cộ chạy ngược xuôi. Ngày trước chúng tôi vẫn hay vào công viên cùng nhau, nhưng đây là lần đầu chúng tôi ngồi bên nhau ở công viên của thủ đô - của nơi xứ lạ quê người.

- Yến, hình như tao và mày kiếp trước nợ nhau nhiều lắm!
- Ừ. Đi một vòng, cuối cùng hai đứa vẫn học chung lớp, chung trường.
- Sau này về chung nhà... - Thiên nhanh nhẩu.

Tôi nguýt:

- Ai nói đồng ý về chung nhà với mày đâu!
- Không đồng ý thì tao bắt cóc.

Thiên trêu, nhưng tôi không giận, tôi chỉ thấy vui. Cảm giác được ở gần hắn sau bao năm nhung nhớ, thật không thể nào diễn tả được nó tuyệt vời thế nào! Có lẽ hắn cũng đang đắm chìm trong cơn ngọt ngào, nên tim đập nhanh đến mức tôi phải bật cười khi áp mặt lên ngực hắn. Ồ, hắn cao hơn tôi nhiều đến mức khi ngồi bình thường đầu tôi chỉ tới ngực hắn!?

Ngày nào Thiên cũng đưa tôi về phòng trọ rồi mới yên tâm về nhà mình. Hắn đi xe đạp, nhưng vì tôi hắn vẫn đồng ý chạy một vòng lớn để đảm bảo tôi về nhà an toàn. Có lần tôi đề nghị:

- Hay sáng tao lấy xe tao qua rước mày?
- Thôi, như vậy lúc chiều tối mày phải đưa tao về, sau đó một mình về phòng trọ à? Như vậy tao không yên tâm.

Nài nỉ thế nào hắn cũng nhất quyết không chịu. Đáng ghét đến chết được!

Nhiều lúc ở trường thấy vài cô hay lén nhìn hắn, thú thật tôi có chút khó chịu, nhưng nhìn cái cách hắn bối rối khi phát hiện những “ra - đa” ấy, tôi không nhịn được cười. Ngày xưa mỗi lần như thế là chàng ta ngênh mặt lên, giờ lại giả vờ ngại ngùng. Hắn bảo:

- Ngày xưa còn bé, chưa hiểu chuyện. Giờ hiểu rồi nên thấy khó chịu, giống như bị người khác sàm soi.

Hắn nói thế, nhưng tôi hiểu lý do thật sự chính là môi trường và hoàn cảnh sống. Ngày trước hắn là thiếu gia, thiếu gia thì phải oai phong. Bây giờ hắn chỉ là một thằng con trai bình thường, thậm chí là nghèo, chỉ được “chút” nhan sắc nên sống có phần khép kín hơn. Dù vậy, ở hắn vẫn toát ra một khí chất đỉnh đặc cực kỳ cuốn hút.

Hè, tôi, hắn và Nhi quay về thành phố. Hắn ở tạm nhà tôi, cũng chỉ gia đình tôi biết hắn đã về. Tôi cũng chính thức “mang” hắn ra mắt ba mẹ với tư cách bạn trai tôi. Dĩ nhiên là ba mẹ rất vui, nhưng cũng bảo chúng tôi đừng lơ là chuyện học.

Hắn chỉ kể cho gia đình tôi nghe chuyện của hắn, còn bạn bè thì giấu hết. Hắn lo ba mẹ, tức những người đã hại hắn mất trí nhớ, sẽ biết chuyện và lại làm hại đến mọi người xung quanh. Họ đã định ninh hắn không thể vượt qua cơn nguy kịch năm ấy, nhưng bằng nghị lực phi thường và theo Thiên thì còn nhờ cả tình cảm hắn dành cho tôi, hắn đã làm nên kỳ tích.

Suốt những ngày ở thành phố, Thiên tối ngủ với anh Hai, ban ngày thì qua phòng tôi làm con mèo lười. Hắn đúng là con mèo! Tôi làm gì hắn cũng kè kè theo, cốt chỉ để phá. Tôi dọn phòng, hắn cũng giúp, nhưng mỗi lần tìm được những bức ảnh cũ của tôi hắn lại phá ra cười ngặt nghẽo, hay cố tình đọc thật to những bài văn viết thời tôi còn “thơ trẻ”. Tôi nấu ăn thì hắn canh me ăn vụng. Tôi đọc sách thì hắn nằm bên cạnh đọc ké, thỉnh thoảng lại chê tôi đọc chậm, hỏi tôi mở sang trang kế để hắn đọc tiếp. Tôi mở laptop lên Facebook, hắn ngồi bên cạnh nhưng khi tôi có tin nhắn thì ngoan ngoãn nhìn sang hướng khác. Tôi nhéo mũi hắn:

- Giữa tao và mày chả có gì bí mật cả. Muốn xem thì xem đi này.

Không ngờ đó là một tuyên bố sai lầm. Hắn được cho phép thì ngay lập tức lục lại inbox của tôi. Thấy đứa con trai nào là vào xem hết tin nhắn từ đầu đến cuối. Mỗi lần bắt gặp vài tin nhắn hơi “mùi mẫn”, hắn lại giả giọng hờn dỗi:

- Ngọt ngào ghê!

Tôi đá thẳng chân:

- Ngọt này!

Hắn nhe răng:

- Đùa thôi, tao tin tưởng mày tuyệt đối. Trả này!

Thiên, chỉ có thể nói vừa đáng yêu vừa đáng ghét!

Một ngày chẳng biết hai đứa tôi chơi trò mèo vờn chuột bao nhiêu lần. Hễ tôi có gì ăn, hay có gì vui cầm trên tay là hắn giựt bất chấp. Chẳng khi nào tôi chạy lại hắn. Tức quá, tôi mắng:

- Cái đồ chạy nhanh như chuột cống!!!!

- Xời, chứ không nhờ hôm đó ở trường thấy tao chạy tốc độ ánh sáng mày mới nghi ngờ, lại hỏi chuyện mẹ tao rồi biết tao là Thiên à?

Ờ, hôm ấy hắn đi học trễ. Nhắc thấy dáng chạy quen thuộc tự dưng trong lòng tôi dấy lên một niềm hi vọng và niềm tin mãnh liệt.

Chiều ấy tôi quyết định đến nhà hỏi chuyện mẹ hắn. Thoạt đầu bác gái còn giấu, nhưng sau khi nghe tôi kể chuyện tình của tôi và hắn, bác đành nói ra sự thật.

Cũng ngay buổi chiều ấy tôi mạnh dạn “lôi” hắn về từ cơn mê dài ở giữa sân trường.

Đời thật lắm chuyện không ngờ.

33. Chương 33: Chương 33

Thiên và tôi lang thang ra công viên, rồi vô thức bước đến con đường quen thuộc dẫn đến trường Nam Văn.

Thiên cho tay tôi vào túi áo hắn, giọng hoà vào gió:

- Nhớ hồi xưa mày nhỉ...

- Ừ, hồi đó tao chỉ toàn đuổi mày trên đường này thôi.

Thiên cười, khẽ siết tay tôi. Lòng hai đứa nhẹ nhõm lạ.

Thiên vừa thắng kiện khi lật lại vụ án năm xưa ở Pháp. Ông bà Ái - người đã giết ba mẹ ruột của Thiên do hiềm khích trong làm ăn, cũng là người Thiên gọi là ba mẹ suốt những năm tháng tuổi thơ - cuối cùng cũng bị pháp luật trừng trị. Công ty được trả về cho Thiên. Hắn bảo:

- Dù sao họ cũng nuôi tao từ bé đến lớn, nên tao xin toà giảm tội cho họ. Đành vậy, coi như tao trả nợ ân tình.

Thiên chăm sóc ba mẹ nuôi, tức những người đã cứu mang hắn những ngày hắn mất trí nhớ, như chăm sóc những đứa sinh thành thật sự.

Tôi làm một chuỗi bài viết về câu chuyện của Thiên và được tổng biên tập đánh giá cao. Anh ấy còn đòi gặp Thiên để kết nghĩa anh em.

Nhanh thật, đau khổ và vất vả đi qua, giờ chúng tôi đã có thể yên bình mà đi bên nhau.

Hai đứa im lặng tận hưởng những phút giây đất trời sáng sủa sau bao nhiêu giông bão. Chẳng mấy chốc đã thấy ngôi trường quen thuộc hiện ra trước mắt.

Chiều, học sinh đã về hết. Sân trường chìm trong sự vắng lặng.

Đang đi bên cạnh tôi, chợt Thiên dừng lại. Một tay giữ tay tôi, một tay Thiên cho vào túi áo lấy ra một hộp nhỏ.

Hắn trình trọng quỳ một chân, nâng tay tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi, mỉm cười:

- Làm vợ tao nhé!

Tôi vừa bất ngờ vừa hạnh phúc, gật đầu mà cổ không để nước mắt rơi. Hắn đeo nhẫn cho tôi, nhìn tôi cười trìu mến rồi ôm tôi vào lòng. Nụ cười ấy, bao năm vẫn làm tan chảy tim tôi.

Cây phượng khê du đưa. Một vài cánh hoa đỏ tinh nghịch rơi xuống vai hắn. Tôi nhoẻn miệng cười, liền bị đôi môi ai đó nhẹ nhàng đặt lên miệng. Ngọt liệm...

End.

Au: Chân thành cảm ơn mọi người đã đọc đến hết truyện. Đây là truyện đầu tay, vẫn còn rất rất nhiều sai sót (chịu nhặt có khi ra mấy rổ sạn -.-), mong mọi người bỏ qua cho au. Mong mọi người sẽ tiếp tục theo dõi những “đứa con” sau của au. Con cả coi như trưởng thành đấy ạ. Một lần nữa au xin chân thành cảm ơn!

Sẽ có 1 ngoại truyện nha các bạn! Đón đọc vào ngày mai nhé!

34. Chương 34: Ngoại Truyện

- Mẹ ơi mẹ ba giành ăn với con!

Tôi vừa vào cửa đã nghe con bé méc.

“Bé lớn” cũng nũng nịu:

- Ba đâu có đâu, sao con méc mẹ?

Tôi thơm vào mặt con bé, ẵm con lên ghế, giành lại miếng bánh từ tay ba nó.

Hắn nhe răng cười, tôi lườm:

- Biết tính con bé hay méc mà chọc phá nó hoài!

Hắn đáp gọn lỏn:

- Thích!

Tôi nhéo tai hắn, con bé liền giãy nảy:

- Mẹ đừng nhéo ba. Đau ba Thiên...

- Ba vừa giành ăn với con đấy!

- Mặc, con quên rồi. Mẹ đừng nhéo ba!!!!

Đến chán với hai cha con nhà này.

Tối hai cha con thức đùa giỡn đến tận khuya, sáng gọi mãi chẳng ai dậy.

Tức quá, tôi ngồi lên người hắn, túm áo hắn, gọi:

- Trễ học con rồi!

Hắn biếng nhác mở mắt, nhìn tôi cười nham hiểm rồi kéo tôi sà vào lòng hắn. Tôi chống cự:

- Trễ học con rồi kìa, dậy nhanh đi.

Hắn vùi đầu vào tay tôi, rồi từ từ ngồi dậy.

Con gái cũng thật là, tôi gọi cả buổi không nhúc nhích, hắn vừa qua đã nghe tiếng hai cha con khúc khích cười.

Đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, tôi giật mình khi bị ai đó ôm gọn từ phía sau. Còn ai ngoài cái tên đáng ghét ấy nữa. Mặc tôi vùng vẫy, hắn giữ chặt tôi, còn tựa cằm vào vai tôi.

- Buông ra, con thấy!

- Con nó bảo tao ra phụ mày đây.

- Phụ vậy đây à?

- Ừ. Vậy mới thích!

Đúng lúc con bé ra. Thấy ba nó đang ôm mẹ nó, nó cười ranh mãnh:

- Ba thơm mẹ đi.

Ba nó nghe lời, hôn chụt lên má tôi như khi hôn nó. Nó thích thú cười hề hề.

Ăn sáng xong nó còn bắt cả tôi và hắn đưa nó đi học. Chiều ý con, hắn nài nỉ:

- Dù sao anh và em cũng không đến toà soạn, em đi một hôm cho con nó vui.

Tôi đành đồng ý.

Công ty ở Pháp Thiên giao cho người họ hàng quản lí, hắn thì về đây làm nhà báo với tôi. Công việc hai đứa khi nhàn thì nhàn đến chán, khi bận thì bận đến không có thời gian nhìn mặt nhau. Tranh thủ tí thời gian rảnh này hai đứa cùng đưa con đi học cũng tốt, cho con bé có được cảm giác ấm cúng của gia đình.

Có lẽ từ nhỏ Thiên không được tận hưởng trọn vẹn tình thân nên bây giờ hắn cố gắng dành hết tình cảm cho con gái. Cũng vì vậy mà con bé không nhẽo hắn vô cùng. Đây, mới đi được vài bước đã đòi ba công. Hắn cũng chiều, vừa dịu con trên lưng vừa nhảy nhót hát hò.

Trường học gần nhà nên chúng tôi đi bộ. Hắn công con đi trước, tôi theo sau. Cha con hắn quấn quýt nhau như thế, người vui nhất chính là tôi. Gia đình nhỏ này dù có bao nhiêu tiền cũng chẳng thể mua được. Đó là lí do Thiên giao lại công ty cho người khác, từ bỏ cuộc sống hào nhoáng ở Pháp để quay về cùng tôi xây tổ ấm.

Tạm biệt con, hắn quay sang tôi, nháy mắt:

- Coffee.

Tôi không trả lời, khoác tay hắn bước về phía quán coffee. Vừa đi hắn vừa vu vơ:

- Con gái càng lớn càng đẹp.

- Ồ...

- Giống ba.

- Ồ...

Hắn cười:

- Anh đùa, con đẹp giống mẹ.

Tôi giật giật tay hắn:

- Thôi đi ông, có con ở đây đâu mà anh với chả em.

- Ồ, tao quên. Hi hi....

“Anh í” dạy con tốt lắm, nên trước mặt con bắt phải xưng “anh em”, sau lưng thì “mày tao” như trước cho nó cute. Ba mẹ hai đứa có khi vô tình nghe, mắng hai đứa lớn rồi, như hồi trước mãi đâu được. Chúng tôi dạ dạ vâng vâng, song đâu vẫn hoàn đấy.

- Yến này...

- Hở?

- Tao định sang lại công ty cho anh tao luôn.

- Diên à?

- Không. Tao muốn về đây mở công ty. Ở Pháp xa mẹ con mày tao không đành.

- Thôi tùy mày. Tao không cản. Dù mày làm gì thì mẹ con tao vẫn bên mày, nhé!

Hắn cười, đẩy đầu tôi tựa vào vai hắn, thì thầm:

- Tao yêu mày.

Tôi tỉnh ngịch:

- Ngọt tí nữa nào.

Hắn kề môi sát tai tôi:

- Anh...yêu...em....

Au: Chỉ là vài dòng viết thêm về cuộc sống của Yến và Thiên. Vì au thèm gato =))))

Tặng bạn , và tất cả các bạn đã luôn theo dõi, ủng hộ au cũng như đứa con tinh thần của au. Cảm ơn nhiều lắm !

Biết là còn nhiều sai sót nhưng au sẽ lấy đó làm kinh nghiệm để tiếp tục đào hố =)))

Thank all!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/u-thi-tao-thich-may>